ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 16. KİTABI

MORGAN RICE

ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 16. KİTABI)

MORGAN RICE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet.Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”
—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”
--San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu …. Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”
--Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi …. Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”
--Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM
KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

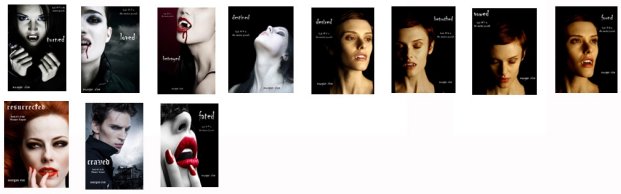
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Jacket image Copyright Razumovskaya Marina Nikolaevna, used under license from Shutterstock.com.

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Kapaktaki Telifli Razumovskaya Marina Nikolaevna resmi Shutterstock.com lisansıyla kullanılmıştır.

The Upper Isles
Isle of Mist
The Netherworld
N
W
E
S
Silesia
Lucia
The Kolvian Cliffs
The Valley of Fire
King's Court
Highlandia
Thor's Village
Lake of Sorrow
Sulpa
Darkwood
Eastern Gulch
Savaria
Baluster
Southern Forest
Tower of Refuge
The Wilds
The Tartuvian
The Ambrek
The Southern Isles
100 MI
200 MI
The Ring

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, tırabzanlarını tuttuğu koca geminin pruvasında duruyordu, saçları rüzgardan arkaya yapışırken içinde büyüyen kötü hislerle ufka bakıyordu. Korsanlardan aldıkları gemi, rüzgarın taşıyabileceği en yüksek hızda yol alırken Elden, O'Connor, Matus, Reece, Indra ve Selese yelkenlerle uğraşıyor, Melek ise, daha hızlı gitmek istese de bunun mümkün olmadığını bilen Thor'un yanında duruyordu. Yine de daha hızlı olmayı diledi. Tüm bu zamanlardan sonra Guwayne'in ufku geçtikten sonra varacakları yerde, Işık Adası'nda olacağından emin gibiydi. Eş derecede emin olduğu diğer bir şeyse Guwayne'in tehlikede olduğuydu.

Thor bunun nasıl olabildiğini anlamıyordu. Onu son bıraktıklarında Guwayne, en az kardeşi kadar güçlü bir büyücü olan Ragon'un koruması altında, Işık Adası'nda güvendeydi. Argon, Thorgrin'in bildiği en güçlü büyücüydü, tüm Halka'yı bile korumuştu. Thor, Ragon'un korumasındayken Guwayne'e ne gibi bir zarar gelmiş olabileceğini kestiremiyordu.

Elbette Thorgrin'in daha önce hiç duymadığı, Ragon'unkine eş kara bir büyücünün gücü varsa bunu bilemezdi. Hakkında hiç bir şeyi bilmediği, kara kuvvetin, şeytani büyünün olduğu bir diyar var mıydı?

Fakat neden oğlunu hedef almış olsundu?

Thor, gördüğü rüyanın etkisiyle, daha şafak sökmemişken aklını kaçırmış gibi alelacele Işık Adası'ndan ayrıldığı günü düşündü. Şimdi geriye bakınca Thor, kara bir gücün aklını çelip onu kandırarak oğlundan uzaklaştırmak istediğini fark ediyordu. Halen gemisi üzerinde tiz çığlıklar atarak ufukta kaybolup sonra yeniden ortaya çıkan Lycoples sayesinde Ada'ya yani nihayet doğru yöne yol alıyordu. Thor, tüm bu zaman boyunca işaretlerin hep gözünün önünde olduğunu fark etti. Bunu nasıl kaçırmıştı? Daha en baştan onu yolundan saptıran bu karanlık güç de neyin nesiydi?

Thor ödemesi gereken bedeli, her birinin kafasına tek tek çökecek belalar anlamına gelen cehennemden salınan şeytanları, kara lordun lanetini hatırladı. Önünde yatan daha çok lanetin ve davanın olduğunu ve bu yolculuğunun da onlardan biri olduğunu hissetti. İleride onu bekleyen diğer sınavların ne olacağını merak etti. Oğlunu bir daha geri alabilecek miydi?

"Merak etme," dedi tatlı bir ses.

Thor dönünce, Melek'in gömleğini çekiştirdiğini gördü.

"Her şey yolunda girecek," diye ekledi gülümseyerek.

Thor ona doğru gülümseyerek elini onunkinin üstüne koydu, varlığı onu her zaman olduğu gibi rahatlatıyordu. Melek'i hiç sahip olmadığı kendi öz kızı gibi

seviyordu. Varlığından memnuniyet duyuyordu.

"Eğer girmezse," diyerek ekledi gülümseyip, "Ben icabına bakarım!"

O'Connor'ın onun için yonttuğu küçük yayı gururla kaldırıp, onu nasıl gerdiğini gösterdi Thor'a. Kız yayı göğsüne kaldırıp titrek elleriyle küçük ahşap bir ok yerleştirip yayı çekmeye başlayınca Thor keyifle gülümsedi ona. Melek, yayı bıraktı ve küçük ahşap ok sallanıp güverteyi aştı ve okyanusa uçarak düştü.

"Balık vurdum mu!?" diye heyecanla sorarken tırabzanlara neşe içinde koştu.

Thor orada durup köpüren deniz sularına bakarken emin olamıyordu fakat yine de ona gülümsüyordu.

"Eminim vurmuşsundur," dedi ona güvence vererek. "Hatta belki bir köpekbalığı vurmuş olabilirsin."

Thor ufuktan gelen yeni bir tiz çığlık duyunca yeniden dikkat kesildi. Kılıcının kabzasını tutup suya bakarak ufku incelerken vücudu taş kesti.

Kalın gri bulutlar yavaşça açılırken, gördüğü manzara karşısında Thor'un kalbi heyecanla atmaya başladı: uzakta, kara dumanlar göğe yükseliyordu. Önündeki bulutlar iyice kalktığında Thor, dumanların uzaktaki adadan, her hangi birinden değil, ancak dik kayalıklarının doğruca göğe ulaştığı ve zirvesinde geniş bir platonun olduğu bir adadan geldiğini gördü. Bu adayı başka bir tanesiyle karıştırmasına imkan yoktu.

Işık Adası.

Thor, gudubet görünümlü şeytani yaratıkların adadan arta kalanların tepesinde akbabalar gibi tiz çığlıklar atıp daireler çizerek dönerken doldurdukları göğü görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. Bir ordu kadar kalabalıklardı, altlarındaki adanın tamamı alevler içindeydi, kurtulan tek bir köşe bile yoktu.

"DAHA HIZLI!" diye rüzgara bağırdı Thor, nafile olduğunu biliyordu oysa. Bu hayatında hissettiği en çaresiz andı.

Fakat yapabileceği başka bir şey yoktu. Alevleri, dumanı, ayrılmakta olan canavarları izledi; Lycoples'in yukarıda attığı tiz çığlıkları duyarken artık çok geç olduğunu biliyordu. Geriye hiç bir şey kurtulamamıştı. Bu adadan geriye kalan her ne varsa, Ragon, Guwayne, ya da her hangi bir şey, kesinlikle ölmüştü.

"HAYIR!" diye bağırdı Thorgrin, göklere küfrederek; artık ölüm adası olan bu adaya yaklaşırken okyanus suları yüzüne vuruyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn yeniden Halka'ya dönmüş, yalnız başına annesinin kalesinde durup etrafına bakarken bir şeylerin hiç de yolunda olmadığını fark ediyordu. Kale terk edilmiş, eşyasız kalmıştı, içindeki tüm her şey gitmiş, pencereleri sökülmüş, bir zamanlar onları süsleyen desenli güzel camların yerinde sadece ahşap kalıntıları kalmıştı. Güneş içeri buradan sızıyordu. Havadaki tozlar döne döne asılı kalıyordu, sanki burada bin yıldır kimse yaşamamıştı.

Gwen dışarı, Halka'nın manzarasına baktı, bir zamanlar bildiği ve sevdiği bu yer artık çorak, tarumar edilmiş, korkunç bir haldeydi. Sanki dünya üzerinde tek bir iyi şey kalmamıştı.

"Kızım," dedi bir ses.

Gwendolyn döndü ve annesinin orada durup ona çökmüş, hasta bir yüzle baktığını görünce dehşete düştü. Hatırladığı annesine hiç benzemiyordu. Ölüm döşeğinden bildiği, bir ömrün içine çok fazla yaşam sığdırmış bir bakışa sahipti annesi.

Gwen, boğazında bir yumru hissetti; aralarında geçen her şeye rağmen onu ne kadar özlemiş olduğunu fark etti. Özlemini yakan şeyin o mu yoksa ailesi ya da tanıdık bir şeyler mi hatta Halka mı olup olmadığını bilmiyordu. Yeniden evinde olmak ve tanıdık görüntüleri görmek için neler vermezdi.

"Anne," diye cevapladı, önündeki görüntüye inanmakta zorlanarak.

Gwen ona uzanır uzanmaz kendini bir başka yerde buldu. Yerle bir olmuş, küllerle örtülü bir adada, kayalıkların kıyısında duruyordu. Havada ağır bir duman ve sülfür kokusu vardı, burun deliklerine dolup onları yakıyordu. Adaya baktı, kül dalgaları rüzgarda kaybolunca önünde uzanan manzaranın içinde kül olmuş, altın bir beşik gördü. Bu korların ve küllerin arasındaki tek nesneydi.

Öne gelirken Gwen'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi, oğlunun orada ve iyi durumda olup olmadığını görecek olmak onu çok geriyordu. Bir yanı uzanarak onu tutup, göğsüne yapıştıracağı ve bir daha asla bırakmayacağı için çok sevinçliydi. Fakat diğer yanı orada olmamasından, daha da kötüsü ölmüş olmasından dehşetle korkuyordu.

Gwen, ileri atılıp öne eğilerek beşiğin içine baktı, boş olduğunu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Acı içinde "GUWAYNE!" diye bağırdı.

Gwen, yukarıda kendininkini bastıran tiz bir çığlık duyunca baktı ve gudubet görünümlü siyah yaratıklarından oluşan bir ordunun havada uçtuğunu gördü. Sonuncu yaratığın pençeleri arasında bir bebeğin debelenerek ağladığını görünce kalbi durdu. Kasvetli göklere, bir karaltı ordusu tarafından kaldırılıp taşınıyordu.

“HAYIR!” diye çığlık attı Gwen.

Bu çığlıkla uyandı, yatağında doğrulup Guwayne’i bulup göğsüne yatırmak için her tarafa baktı.

Fakat burada yoktu.

Gwendolyn nefes nefese, nerede olduğunu anlamaya çalışıp yatağında oturdu. Şafağın zayıf ışınları pencerelerden girerken nerede olduğunun ayırtına varması için bir süre geçmesi gerekti: Ridge’de, Kral’ın kalesindeydi.

Gwen, avucunda bir şey hissedince aşağı baktı ve Krohn’un elini yalayarak kafasını kucağına koyduğunu gördü. Yatağın kenarında otururken kafasını okşadı, zor nefes alıyordu ve yavaşça kafasını toplamaya çalıştı. Gördüğü rüyanın ağırlığını üstünde hissediyordu.

Guwayne, diye düşündü. Rüyası çok gerçekti. Bir rüyadan fazlası olduğunu biliyordu, bir görüntüydü bu. Guwayne her nerde ise tehlikedeydi. Karanlık güçler tarafından kaçırılmıştı, bunu hissedebiliyordu.

Gwendolyn acı çekerek durdu. Oğlunu ve kocasını bulmak için hiç olmadığı kadar acele etmesi gerektiğini hissediyordu. Onu bulup ona sarılmayı her şeyden çok isterdi. Fakat bunun kaderde olmadığını biliyordu.

Gözyaşlarını silen Gwen, ipek geceliğini örterek çabucak odayı geçerken yüksek kemerli pencerenin altında uzanan çıplak ayaklarının değdiği, soğuk, taş zemini hissediyordu. Desenli cam paneli açar açmaz içeri sessizce şafağın ışıkları girdi, ilk güneş yükselirken kırsal kesimi kızıla boyuyordu. Nefes kesici bir görüntüydü bu. Gwen önüne baktı, manzarayı özümsedi. Kusursuz başkent ve etrafını çeviren sonsuz alandaki sıra dağlar, bereketli bağlar bugüne kadar tek bir yerde toplandığını gördüğü en kalabalık bolluğa ev sahipliği yapıyordu. Ötesinde ise, sabah vaktinde parlayan mavi göl vardı, onun gerisinde ise Ridge'i çevreleyen mükemmel daire şekilleri sisle örtülmüştü. Burası hiç zararı olmayan bir yer gibi görünüyordu.

Gwen, bu zirvelerin ardında bir yerlerde olan Thorgrin'i ve Guwayne'i düşündü. Neredelerdi? Onları tekrar görebilecek miydi?

Gwen, sarnıça gidip yüzüne su çarptı ve çabucak giyindi. Thorgrin ve Guwayne'i bu odada oturarak bulamayacağını ve onları bulmaya her zamankinden çok ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ona yardım edecek biri varsa o da Kral olabilirdi. Bir çıkar yol sunabilirdi belki.

Gwen, Ridge'in zirvelerinde yürüyüp Kendrick’in gidişini izlerken onunla yaptığı konuşmayı ve ona açıkladığı sırları hatırladı. Öldüğünü, Ridge'in öldüğünü dinledi. Dahası, açıklayacağı başka sırlar da bulunuyordu ancak konuşmaları bölünmüştü. Danışmanları acil bir mesele için ona gelmişti, Gwen'e daha fazlasını anlatacağına söz vermiş ve ondan bir iyilik isteyeceğini söylemişti. Ne iyiliği isteyeceğini merak etti. Ondan ne isteyebilirdi?

Kral, gün doğduğunda taht odasında onunla buluşmasını istediği için Gwen aceleyle giyinmeye başlamıştı, zaten geç kaldığını biliyordu. Rüyası kafasını karıştırmıştı.

Odadan aceleyle çıkarken, Gwendolyn'in açlıktan karnı ağrıdı, Büyük Çöl'deki açlık hala kendini hissettirirken, masada onun için hazırlanmış olan lezzetli yiyeceklere, ekmeklere, meyvelere, peynirlere, pudinglere baktı. Hemen biraz alarak yürürken yemeye başladı. İhtiyacı olandan daha fazlasını almıştı ve yürümeye başlayınca uzanıp yarısını yanı başında mızmızlanıp avucundan almaya çalışan Krohn'a verdi. Bu yiyecekler, üstündeki çatı ve bolluktan dolayı çok minnettardı; bir yönden büyüdüğü Kral'ın Sarayı'ndaymış gibi hissetti kendini.

Gwen odadan çıkarken muhafızlar dikkat kesilerek ağır meşe kapıyı ardına kadar açtılar. Onları geçip kalenin loş ışıklı, taştan koridorlarına indi, geceden kalma meşaleler hala titrek şekilde yanıyordu.

Gwen koridorun sonuna ulaştı, Krohn yanı başında ilerlerken taştan, spiral bir merdivenden yukarı çıktı. Kral'ın odasının burada olduğunu biliyordu artık kaleyi yavaştan tanıyordu. Bir başka koridorda aceleyle ilerledi, taşa oyulmuş kemerli bir açıklıktan geçmek üzereyken göz ucuyla bir hareket hissetti. Gölgelerin içinde birinin durduğunu şaşırarak görünce bir anlığına irkildi.

"Gwendolyn?" dedi yumuşak, oldukça nazik bir ses; gölgelerin içinden yüzünde küçük bir gülümsemeyle çıkmıştı.

Gwendolyn hazırlıksız yakalanınca gözlerini kırpıştırdı, kim olduğunu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Son bir kaç gündür o kadar fazla kişiyle tanıştırılmıştı ki hepsi birbirine girmişti.

Fakat bu yüzü asla unutamazdı. Kral'ın oğlu olduğunu fark etti, ona karşı duran, saçları olan diğer ikizdi bu.

“"Siz Kral'ın oğlusunuz," dedi yüksek sesle hatırlayarak. "En büyük üçüncü."

Yüzünde hiç beğenmediği sinsi bir gülümsemeyle ona bir adım yaklaştı.

"İkinci en büyük aslında," diye düzeltti. "İkiziz ama ilk ben doğmuşum."

Kral'ın oğlu ona doğru bir adım atarken Gwen onu inceledi ve kusursuz kıyafetlerini, tıraşlı yüzünü, şapkasının içindeki saçlarını, parfüm ve esans kokusunu ve bugüne değin gördüğü en şık görünümlü duruşunu fark etti. Kendini beğenmiş bir havası vardı, kibri ve kendine verdiği önem belli oluyordu.

"İkizin diğeri olarak düşünülmemeyi tercih ederim," diye devam etti. "Kendine has biriyim. Mardig'dir ismim. İkizimin olması kontrolümde değil ama kaderimde olan bir durum. Taçtaki payımla ilgili denebilir," diyerek bitirdi felsefi sözlerini.

Gwen varlığından hoşnut değildi, hala önceki geceki davranışından ötürü rahatsızdı ayrıca Krohn’un da yanı başında huysuzlandığını hissediyordu;

bacağına sürtünürken ensesindeki tüyler kabarmıştı. Ne istediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu koridorların gölgelerinde hep böyle saklanır mısınız?" diye sordu.

Mardig daha da yakına gelirken alaycı bir gülümseme vardı suratında.

"Ne de olsa burası benim kalem," diye cevapladı alanına sahip çıkarak. "İçinde dolandığımı bilir herkes."

"*Sizin* kaleniz mi?" diye sordu. "Babanızın değil mi?"

İfadesi karardı.

"Herşeyin bir zamanı," var diye cevapladı şifreli konuşup bir adım daha öne gelerek.

Gwendolyn gayri ihtiyarı bir adım geriye çekildi, yaydığı histen hiç hoşlanmıyordu, Krohn hırlamaya başladı.

Mardig ona küçümseyerek baktı.

"Kalemize hayvanların girmesi yasak biliyor muydunuz?" diye cevapladı.

Gwen sinirlenerek dudak büktü.

"Babanız hiç bahsetmedi."

"Kuralları babam koymuyor," dedi. "Ben koyuyorum. Kral'ın muhafızı benim emrimdedir."

Gwen iyice öfkelendi.

"Beni bu yüzden mi burada durdurdunuz?" diye sordu hiddetle. "Hayvanlarla ilgili kuralınızı söylemek için mi?"

Belki de dengini bulduğunu fark ettiği için dudak büktü. Ona bakarken gözlerini üstüne kilitledi sanki onu tartıyor gibiydi.

"Ridge'de beni arzulamayan kadın yoktur," dedi. "Ancak sizin gözlerinizde tutku göremiyorum."

Gwen, nihayet nereye vardığını anlayınca ağzı açık, dehşetle ona bakakaldı.

"*Tutku* mu?" diye utanç içerisinde tekrarladı. "Neden size tutku duyayım? Ben evliyim üstelik hayatımın aşkı yakında bana dönecek."

Mardig yüksek sesle güldü.

"Öyle mi?" diye sordu. "Duyduğum kadarıyla çoktan ölmüş. Ya da onu bulamayacağınız kadar uzakta, size asla geri dönmeyecek."

Gwendolyn öfkesi artarken kaşlarını çattı.

"Hiç dönmeyecek olsa bile," dedi, "Başka kimseyle birlikte olmam, özellikle de sizinle."

İfadesi karardı.

Gitmek için döndü ancak Kral'ın oğlu uzanıp kolunu tuttu. Krohn hırladı.

"Burada istediklerimi rica etmem," dedi. "Alırım. Yabancı bir krallıkta, yabancı bir ev sahibinin merhametindesiniz. Yerinizde olsam efendilerinize kusur etmeyecek kadar akıllı davranırdım. Ne de olsa misafirperverliğimiz

olmadan burada çürüyüp gidebilirsiniz. Üstelik bir misafirin başına gelebilecek çok sayıda talihsizlik yaşanabilir, ev sahibi son derece iyi niyetli olsa bile."

Hayatında karşılaştığı onca gerçek tehditten sonra onun bu küçük uyarılarından korkmadan kaşlarını çattı.

"Efendilerimiz mi?" dedi. "Bu şekilde mi görüyorsunuz beni? Eğer hala fark etmediyseniz, ben özgür bir kadınım. Dilersem buradan hemen giderim."

Çirkin sesiyle güldü.

"Pekiyi nereye gidersiniz? Çöl'e mi dönersiniz?"

Gülümseyip kafasını salladı.

"Teknik olarak gitmekte özgür olabilirsiniz," diye ekledi. "Fakat şunu sormama izin verin: Bu vahşi dünyanın içerisinde nereye gidebilirsiniz?"

Krohn gittikçe artan bir şiddetle hırlamaya devam ederken Gwen Mardig'in üstüne atlamaya hazırlandığını fark ediyordu. Kızgın bir şekilde kolunu tutan elini silkeleyip uzandı ve Krohn'un kafasına elini uzatarak onu geri çekti sonra Mardig'e bakınca bir anda onunla ilgili bir fikir edindi.

"Bana söyleyin Mardig," dedi sesi sert ve soğuktu. "Neden orada, kardeşlerinizle çölde birlikte savaşmayan bir siz varsınız? Neden burada bir tek siz kaldınız? Korku sizi bu kadar mı ele geçirmiş vaziyette?"

Gülümsedi ancak gülümsemesinin altında korktuğunu görebiliyordu.

"Şövalyelik aptallar içindir," diye cevapladı. "Geride kalanların istediklerini alabilmesi için bizlere yol açan makul aptallar onlar. Onları şövalyelik ipleriyle sararsanız kukla gibi oynatırsınız. Ben şahsen kendimle oynanmasına izin vermem."

Gwen midesi bulanarak baktı ona.

"Kocam ve Gümüş'ümüz sizin gibi bir adama kahkahalarla güler," dedi. "Halka'da iki dakika bile yaşayamazdınız."

Gwen, girmesine engel olduğu girişten ona baktı.

"İki seçeneğiniz var," dedi. "Ya yolumdan çekilirsiniz ya da burada kahvaltısı için sabırsızlanan Krohn sizi teslim alabilir. Vücudunuz tam dişine göre."

Marig, Krohn'a bakınca Gwen, dudaklarının titrediğini gördü. Yana çekildi.

Fakat hemen içeri girmedi. Bunun yerine ona alayla gülümseyerek yaklaşırken ne demek istediğini anlamasını istiyordu.

"Bu küçük kaleye hükmeden siz olabilirsiniz," dedi kara bir ifadeyle, "fakat bir Kraliçe ile konuştuğunuzu unutmayın. Özgür bir Kraliçe'yle. Size veya bir başka birine yaşadığım sürece hesap vermeyeceğim. Artık bunu yapmayacağım. Böylece tehlikeli hatta sizden çok daha tehlikeli biri oluyorum."

Prens ona baktı ve Gwen'i şaşırtan bir biçimde gülümsedi.

“Sizden hoşlandım Kraliçe Gwendolyn,” diye cevapladı. “Düşündüğümden de fazla.”

Kalbi hızla çarpan Gwendolyn dönüp gitmesini, koridorun içinde karanlıkta kaybolmasını izledi. Ayak seslerinin yankısı gittikçe zayıflarken Gwen merak etmekten kendini alamadı:

Bu sarayda onu ne gibi tehlikeler bekliyor olabilirdi?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick çöl zemininde, Brandt ve Atme bir yanında; Halka kardeşliğinden geriye kalan yarım düzine Gümüş üyesi arkasında eski günlerdeki gibi atını sürerek ilerliyordu. Büyük Çöl'de giderek derinlere geçerken, Kendrick üstüne nostaljinin ve üzüntünün çöktüğünü hissetti. Bu yolculuk ona Halka'nın altın çağını hatırlatmıştı. O zamanlar, Gümüş'le, asker arkadaşları ve binlerce adamla beraber savaşa katılırlardı. Kraliyetin en iyi savaşçılarıyla bir aradaydı, hepsi birbirinden büyük savaşçılarla beraber her yere atlarını sürerlerken trompetler çalar, onu karşılamak için köylüler yollara çıkardı. O ve adamları her yerde hoş karşılanır ve savaş, kahramanlık hikayelerini, kanyondan daha da kötüsü vahşi diyardan çıkan en korkunç canavarlara karşı verdikleri mücadeleleri anlatırken gece geç saatlere kadar ayakta kalırlardı.

Kendrick gözlerindeki tozdan kurtulmak için gözlerini kırptı. Şimdi farklı bir zaman ve farklı bir yerdeydi. Etrafına bakınca Gümüş'ün sekiz adamını gördü, yanlarında binlercesini görmeyi bekledi. Fakat gerçeklik hemen yüzüne çarptı, geriye kalan artık yalnızca sekiz kişiydi, işlerin ne kadar çok değiştiğini fark etti. Eski günlerin o ihtişamı yerine yeniden gelecek miydi diye merak etti.

Kendrick'in bir savaşçıyı savaşçı yapan şeylerle ilgili fikirleri yıllar içinde değişti, mesela bu günlerde bir savaşçıyı savaşçı yapanın yetenek ve onur değil, hayatta kalabilme becerisi olduğunu hissediyordu. Yaşamak için devam etme yetisi olmalıydı. Hayat yoluna çok sayıda engel, felaket, trajedi, kayıp ve hepsinden önemlisi değişim bırakıyordu; sayamayacağı kadar çok arkadaşını kaybetmişti, uğruna hayatını vereceği Kral ise artık yaşamıyordu. Vatanı yitmişti. Fakat yine de ne için olduğunu bilmese bile yaşamaya devam etmişti. Amacını aradığını biliyordu. Bir savaşçıyı savaşçı yapan, bir adamın diğerleri birer birer düşerken zamanın sınavlarına dayanmasını sağlayan şey belki de hepsinden önemli derecede devam etme yetisiydi. Bu, gerçek savaşçıları, tabanları yağlayanlardan ayırıyordu.

"İLERİDE KUM DUVARI VAR!" diye bağırdı bir ses.

Bu, Kendrick'in hala alışmaya çalıştığı yabancı bir sesti, dönüp bakınca, Kral'ın büyük oğlu Koldo'yu gördü; siyah derisi grubun arasında çok dikkat çekerken, Ridge'in bir grup askerine önderlik ediyordu. Kendrick'in onu tanıdığı bu kısa süre zarfında Kendrick Koldo'nun adamlarına önderlik etmesine ve ona duydukları hayranlığa bakarak saygı duymaya başlamıştı. O, Kendrick'in birlikte at sürmekten gurur duyacağı bir şövalyeydi.

Koldo ufku işaret ederken Kendrick gösterdiği yere baktı, aslında görmeden önce de ne olduğunu duydu. Acı bir ıslıktı bu, sanki bir fırtınaydı ancak

Kendrick, Çöl'deki zamanını, yarı baygın halde sürüklendiğini hatırladı. Kızgın kumların, asla sona ermeyen bir hortum gibi sürekli dikilerek göğe kadar yükselen katı bir duvar oluşturduğu aklına geldi. Nüfuz edilemez gibiydi, sanki gerçek bir duvardı bu şekilde Ridge, İmparatorluk'un geri kalanından görünmez hale geliyordu.

Islık giderek büyürken Kendrick buraya yeniden girmekten çekiniyordu.

"ATKILAR!" diye emretti bir ses.

Kendrick, Kral'ın daha büyük ikizi Ludvig'in uzun, iç içe geçen beyaz bir kumaşı alıp yüzüne sardığını gördü. Sırayla askerler onu takip ederek aynı şeyi yaptılar.

Kendrick'in yanına kendini Naten olarak tanıtan bir asker atıyla geldi, Kendrick bu adamı görür görmez ondan hazzetmemişti. Kendrick'e verilen liderliğe karşı isyankardı ve saygısız hareketleri gözüne batıyordu.

Naten, yakına gelirken Kendrick ve adamlarına küçümseyerek baktı.

"Bu yolculuğa önderlik ettiğini düşünüyorsun," dedi, "sırf Kral sana bu görevi verdi diye. Ancak adamlarını Kum Duvarı'ndan koruyacak kadar bile bir şey bilmiyorsun."

Kendrick adama bakınca, gözlerinde ona karş duyduğu nedensiz bir nefret barındırdığını gördü. Başlangıçta Kendrick, bir şekilde onun yüzünden kendini tehdit altında hissetmiş olabileceğini düşündü. Ne de olsa bir yabancıydı ama şimdi bu adamın nefreti sevdiğini anlıyordu.

"Ona atkıları verin!" diye bağırdı Koldo Naten'a, sabırsız bir şekilde.

Bir zaman geçip de duvara git gide yaklaşınca kumlar şiddetlendi ve ancak o zaman Naten nihayet uzanıp atkı çuvalını Kendrick'e fırlattı, çuval at üstündeki Kendrick'in göğsüne sertçe çarpıp durdu.

"Bunu adamlarına dağıt," dedi, "yoksa duvar sizi haklar. Seçim senin, gerçekten umurumda değil."

Naten atını adamlarının olduğu yere döndürerek gitti, Kendrick her birinin yanına giderek atkıları adamlarına tek tek dağıttı. Sonrasında kendi atkısını Ridge'den gelen diğerlerinin yaptığı gibi nefes alacak kadar boşluk bırakarak güvende olmasını sağlayarak kafasına ve yüzüne tekrar tekrar doladı. Dışarıyı zar zor görebiliyordu, dünya ışık altında bulanıktı.

İyice yakınlaşıp döne döne havaya çıkan kumlar kulaklarını sağır edici hale gelince kendini duruma hazırladı. Şimdiden sadece elli metre uzağındayken, hava zırhına çarparak seken kum sesleriyle doluyordu ve bir an sonra hissetmeye de başladı.

Kendrick Kum Duvar'ına dalarken sanki kendini bir kum okyanusuna bırakıyormuş gibi hissetti. Çıkardığı ses o kadar yüksekti ki, kendi kalbinin atışını kulaklarında zar zor duyuyordu. Tüm vücudu kumla kaplanmış, içeri

girmeye çalışıp onu yırtıyorlardı. Dönerek kalkan tozlar o kadar yoğundu ki sadece bir kaç adım yanında olan Brandt'ı ya da Atme'yi göremiyordu bile.

"SÜRMEYE DEVAM EDİN!" diye bağırdı Kendrick adamlarına, onu duyabileceklerinden emin bile değildi ama sesini duyurarak onlara olduğu kadar kendine de güven vermek istiyordu. Atlar deli gibi kişniyor, yavaşlıyor, garip hareketlerde bulunuyorlardı. Kendrick aşağı bakınca kumun atların gözlerine girdiğini gördü, gittikçe daha sert darbelerle vuruyordu kum, atların durmaması için dua etti.

Kendrick hiç durmadan ilerlerken bunun asla sonu gelmeyeceğini düşünmeye başladı ta ki nihayet duvardan minnet duyarak çıkana kadar. Diğer tarafa yanında adamlarıyla beraber geçti, Büyük Çöl'ün öte tarafındalardı, açık gökyüzü ve boşluk onları karşılamak için diğer tarafta bekliyordu. Kum Duvarı ilerledikçe etkisini yitirdi, sükûnet yeniden galip geldi ve Kendrick Ridge adamlarının ona ve kendi adamlarına şaşkınlıkla baktıklarını gördü.

"Başaramayacağımızı mı düşündünüz?" diye sordu Kendrick, şaşkın şaşkın bakan Naten'a.

Naten omuz silkti.

"Her iki şekilde de umurumda değil," dedi ve adamlarıyla beraber atını sürdü.

Kendrick, Brandt ve Atme'yle bakıştı, hepsi yeniden Ridge'ten gelen bu adamların kim olduklarını merak etti. Kendrick güvenlerini kazanmanın uzun ve zorlu bir yol olacağını hissetti. Neticede o ve adamları yabancılardı, bu yolu yaratan ve başlarına dert olan onlardı.

"Önümüzde!" diye bağırdı Koldo.

Kendrick önüne bakınca orada, çölde, o ve Halka'nın diğer halkı tarafından bırakılan izleri gördü. Tüm ayak izleri artık kumun üstünde sertleşmiş, ufka doğru ilerliyordu.

Koldo bittikleri yerde durdu, tıpkı diğerleri gibi biraz ara verdi, adamlar ve atlar nefes nefeseydi. Hepsi aşağı bakıp izleri incelemeye başladılar.

"Çölün bu izleri silmesini beklerdim," dedi Kendrick şaşkınlıkla.

Naten onlara alaycı bir bakışla baktı.

"Bu çöl hiç bir şeyin izini silemez. Burada yağmur yağmaz, her şeyi hatırlar. Bu izleriniz sizi doğruca bize yönlendirecekti ve Ridge'in çöküşüne neden olacaktı.

"Onunla uğraşmayı bırak," dedi Koldo Naten'a karamsar bir tonla, sesi otoriterdi.

Hepsi dönüp ona baktı ve Kendrick ona karşı hissettiği minnet duygusuyla doldu.

“Neden uğraşmayayım,” diye cevapladı Naten. “Bu sıkıntıya onlar sebep oldular, şimdi evimde, Ridge’te son derece güven içinde olabilirdim.”

“Devam edersen,” dedi Koldo, “seni hemen eve göndereceğim. Bu görevden atılacaksın ve Kral’a tayin ettiği kumandanına nasıl saygısızlık ettiğini anlatmak zorunda kalacaksın.”

Naten nihayet aklını başına getiren bu azarla aşağı bakıp grubun diğer tarafına geçti.

Koldo, Kendrick’e baktı ve kumandan diğerine saygıyla kafasını salladı, “Adamlarımın itaatsizliği için özür dilerim,” dedi. “Eminim senin de bildiğin gibi bir kumandan tüm adamlarıyla aynı fikirde olamaz her zaman.”

Kendrick saygıyla başını sallarken Koldo’ya her zamankinden çok saygı duyuyordu.

“Halkının izleri bunlar mı yani?” diye sordu Koldo aşağı bakarak.

Kendrick kafasıyla onayladı.

“Öyle görünüyor.”

Koldo iç geçirip döndü ve takip etti.

“Sonuna kadar bu izi takip etmeliyiz,” dedi. “En sonuna ulaştığımızda geriye dönüp izi sileceğiz.”

Kendrick şaşırmıştı.

“Fakat geri gelirken kendi izimizi bırakmayacak mıyız?”

Koldo işaret edince Kendrick nereyi gösterdiğine baktı. Adamların atlarının arkasında tırmığa benzeyen çok sayıda aletin olduğunu gördü.

“Süpürücüler,” diye açıkladı Ludvig, Koldo’nun yanına gelerek. “İlerlerken arkamızdan izleri silecekler.”

Koldo gülümsedi.

“Ridge’i yüzyıllardır düşmanlardan uzak tutan şey işte budur.

Kendrick bu dahiyane aletlere hayranlıkla bakarken adamlar atlarını topuklayıp izi takip ederek çöl boyunca dört nala koşarak Çöl’e, ufkun sadece boşluktan oluştuğu bu yere geri döndüler. Kendrick kendine rağmen onlar ilerlerken Kum Duvarı’na son bir kez bakmak için geriye döndü, bir şekilde buraya bir daha asla ve asla dönemeyeceklerine dair his çökmüştü üstüne.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erec geminin pruvasında, Alistair ve Strom yanında dururken daralan nehre endişeyle bakıyordu. Arkalarından onları yakından takip eden küçük donanma Güney Adalar'dan çıktıkları zamanı hatırlatarak bu sonsuz nehirde yılan gibi kıvrılıp geliyordu ve hep beraber İmparatorluk'un derinliklerine doğru ilerliyorlardı. Bazı noktalarda bu nehir bir okyanus kadar genişti, kıyıları görünmüyordu ve suları berraktı fakat Erec şimdi ufukta daraldığını, belki yirmi metre genişliğe düşerek bir dar geçide dönüştüğünü ve suların bulanıklaştığını görüyordu.

Erec'in profesyonel asker olan tarafı tetikteydi. Adamlarına önderlik ederken dar alanlardan hoşlanmazdı, daralan bu nehrin onları pusuya düşmeye daha açık bir hale getireceğini biliyordu. Erec omzundan geriye baktığında denizde kaçtıkları kalabalık İmparatorluk donanmasından hiç bir iz göremiyordu fakat yine de oralarda bir yerlerde olmadıkları anlamına gelmiyordu bu. Onu bulana kadar aramaktan asla vazgeçmeyeceklerini biliyordu.

Erec, elleri belinde sırtını dönüp gözlerini kısarak her iki yanda uzanan İmparatorluk'un terk edilmiş ve sonsuzluğa uzanan topraklarına, kuru kum ve sert kayalardan oluşan, ağaçsız ve medeniyet izi taşımayan kara parçalarına baktı. Erec, nehrin kıyılarına bakınca en azından her hangi bir kale ya da nehir kenarına konuşlanmış İmparatorluk taburlarından bir iz görmediği için minnettardı. Donanmasını mümkün olan en çabuk şekilde Volusia'ya götürmek, Gwendolyn ve diğerlerini bulup onları serbest bırakmak ve buradan çıkmak istiyordu. Onları yeniden koruma sağlayabileceği Güney Adalar'ın güvenli bölgesine götürmek istiyordu. Yol üstünde dikkatini dağıtacak her hangi bir şey istemiyordu.

Fakat öte yandan, uğursuz sessizlik ve ıssız arazi de onu endişelendiriyordu: İmparatorluk pusu kurmak için onları bekliyor olabilir miydi?

Erec, düşmandan beklenen saldırıdan daha büyük bir tehlikenin orada olduğunu biliyordu, açlıktan ölebilirlerdi. Bu çok daha endişe vericiydi. Esasen çorak bir çöl arazisini geçiyorlardı ve zaten az olan erzakları tükenmek üzereydi. Erec orada dururken midesinden gelen gurultuları duyabiliyordu, kendilerine ve diğerlerine uzun zamandır sadece bir öğün için izin verebiliyordu. Bu yolculukta yakın bir zamanda bereketli topraklara rastlamayacakları kesindi bu nedenle çok daha büyük bir problemleri vardı. Bu nehir bir şekilde sona erecek miydi? Volusia'yı hiç bulabilecekler miydi?

Daha fenası, ya Gwendolyn ve diğerleri artık burada değiller veya öldülerse diye düşündü.

"Bir tane daha!" diye bağırdı Strom.

Erec dönünce adamlarının ucunda parlak sarı bir balığın olduğu balık ağını çektiklerini gördü, balık güvertede can çekişiyordu. Denizci üzerine bastı ve Erec diğerleriyle beraber etrafına toplanıp baktı. Kafasını hayal kırıklığıyla salladı: iki kafası vardı. Bu nehirde bolca yaşadıkları anlaşılan zehirli bir başka balıktı bu da.

"Bu nehir lanetli," dedi adamı, balık ağını suya fırlatırken.

Erec tırabzana geri yürüyüp sinirlenerek suları inceledi. Birinin varlığını hissedip dönünce yanı başında Strom'u gördü.

"Ya bu nehir bizi Volusia'ya götürmezse?" diye sordu Strom.

Erec, kardeşinin yüzündeki endişeyi okudu, aynısını o da hissediyordu.

"Bizi bir yerlere çıkaracağı kesin," diye cevapladı Erec. "Bizi kuzeye götürüyor. Eğer Volusia'ya değilse karayı yürüyerek geçip mücadelemizi veririz."

"Öyleyse gemileri terk mi etmeliyiz? Bu yerden nasıl kurtulacağız? Güney Adalar'a nasıl döneceğiz?"

Erec yavaşça başını sallayıp iç geçirdi.

"Dönemeyebiliriz," diye dürüstçe cevapladı. "Hiç bir onur görevi güvenli olmamıştır. Bu seni ya da beni hiç durdurdu mu?"

Strom ona dönüp gülümsedi.

"Bu yaşama sebebimiz," diye cevapladı.

Erec de ona gülümseyip döndü ve diğer yanına gelen Alistair'i gördü. Tırabzanları tutup, yol alırken gittikçe daralan nehre bakıyordu. Gözleri alev alev yanıyordu ama sanki burada değilmiş gibiydi, Erec onun başka bir dünyada kaybolduğunu görebiliyordu. Onda değiştiğini düşündüğü başka bir şey daha vardı, ne olduğundan emin değildi ama sanki içinde tuttuğu bir sırrı var gibiydi. Ona sormak için sabırsızlanıyor ama onu rahatsız etmek de istemiyordu.

Boru sesleri duyulunca Erec şaşkınlıkla dönüp geriye baktı. Kasvetli görüntü karşısında kalbi sıkıştı.

"HIZLA KAPANIYOR!" diye bağırdı denizci direğin tepesinden, çıldırmış gibi işaret ederek. “İMPARATORLUK DONANMASI!”

Erec güverteyi ardından geminin kıçını Strom'la beraber arşınlarken savaş paniği yaşayan tüm adamlarını hızla geçiyordu. Herkes kılıçlarını alıyor, yaylarını hazırlıyor ve kendilerini zihinsel olara duruma hazırlamaya çalışıyorlardı.

Erec kıça gidip tırabzanı tuttu ve öne baktı, gerçek olduğunu gördü: orada, nehrin kıvrımında, sadece bir kaç yüz metre ötede siyah ve altın renkli yelkenleri açık olan bir sıra İmparatorluk gemisi vardı.

"İzimizi bulmuş olmalılar," dedi yanında duran Strom.

Erec kafasını salladı.

"Tüm bu zamandır bizi takip ediyorlardı," dedi durumu fark ederek. "Sadece kendilerini doğru zamanda göstermeyi bekliyorlardı."

"Neyin doğru zamanını?" diye sordu Strom.

Erec döndü ve omzunun üstünden nehrin kaynağına baktı.

"Bunun," dedi.

Strom döndü ve daralan nehri inceledi.

"Nehrin en dar noktasına kadar gelmemizi beklediler," dedi Erec. "Tek sıra halinde ilerlememizi ve geri dönmemiz için geç olmasını beklediler. Nerede olmamızı istiyorlarsa oraya ulaşmamızı beklediler."

Erec donanmaya bakarken orada durdu, adamlarını ve kendini kriz anlarında yönlendirdiği tüm zamanlardaki gibi inanılmaz bir şekilde odaklandığını hissediyordu. Böyle zamanlarda olduğu gibi birden bir hisle doldu, aklına bir fikir geldi.

Erec kardeşine döndü.

"Yanımızdaki gemiye adam çıkartın," diye emretti. "Donanmamızın arkasını boşaltın, adamları en sondakinden indirin ve yanındakine geçirin. Beni duydun mu? O gemiyi boşaltın. Gemi boşaldığında en son terk eden sen olacaksın"

Strom aklı karışmış halde ona baktı.

"Gemi boşalınca mı?" diye tekrarladı. "Anlamadım."

"Batırmayı planlıyorum."

Şaşkına dönen Strom, "batırmak mı?" diye sordu.

Erec kafasını salladı.

"En dar noktada, nehir kıyıları birleşirken gemiyi yana doğru döndürüp terk edeceksin. Bir tıpaç yaratacağım, ihtiyacımız olan engeli kuracağız. Kimse bizi takip edemeyecek. Şimdi git!" diye bağırdı Erec.

Strom, ağabeyinin talimatlarını takip ederek hareket geçti, fikrini kabul etse de etmese de hemen davrandı. Erec gemiyi diğerlerinin yanına götürürken Strom bir tırabzandan diğerine atladı. Diğer gemiye çıkınca emirleri yağdırmaya başladı ve adamlar hemen harekete geçtiler. Hepsi sırayla gemiyi terk edip Erec'inkine atladı.

Erec, gemilerin ayrıldığını gördüğü için endişelendi.

"İplere!" diye bağırdı Erec adamlarına. "Kancaları kullanın- gemileri bir arada tuttu!"

Adamları emirleri takip ederek geminin yanına koşuştular, ipli kancaları kaldırıp havaya attılar ve yanlarındaki gemiye fırlatıp tüm güçleriyle çekerek gemilerin birbirlerinden ayrılmasını durdurdular. Bu hareketleri, süreci hızlandırdı, onlarca adam bir tırabzandan diğerine geçip gemilerini terk ederken aceleyle silahlarını tutuyorlardı.

Onları kontrol eden Strom emirler yağdırırken, tüm hepsinin gemiyi terk etmesini ve güvertede kimsenin kalmamasını sağlamaya çalışıyordu.

Strom Erec'in bakışlarını yakaladı, onu onaylıyordu.

"Gemideki erzakları ne yapalım?" diye bağırdı Strom sesi yankılanıyordu. "Ya fazla cephanelik?"

Erec kafasını salladı.

"Bırak kalsın," diye cevap verdi. "Sadece arkayı tutup gemiyi yok et."

Erec döndü ve pruvaya koşarak donanmayı yönlendirirken hepsi onu takip etti ve dar geçitte arkasından geldiler.

"TEK SIRA!"

Tüm gemiler, nehir en dar noktasına geldiğinde arkasına dizilmişti. Erec donanmasıyla beraber ilerlerken, geriye baktı ve İmparatorluk donanmasının arayı hızla kapattığını ve belki sadece yüz metre uzaklarında olduğunu gördü. İmparatorluk birliklerindeki adamlar yaylarını çıkarıp oklarını hazırlayıp ateşe verdiler. Aralarındaki mesafenin saldırı için makul sınırlara geldiğini ve kaybedecek zamanları olmadığını biliyordu.

Strom'un gemisi, donanmadaki sonuncusu tam en dar noktaya girdiğinde "ŞİMDİ!" diye bağırdı Erec Strom'a.

Erec'i izleyip bekleyen Strom kılıcını kaldırıp gemiyi Erec'in gemisine bağlayan ipleri kesti ve aynı anda Erec'in yanına gelecek şekilde tırabzanlardan atladı. Terk edilmiş gemi tam en dar bölüme geldiğinde kesmişti ipleri, gemi dümensiz şekilde hareket etmeye başladı.

"YANA ÇEVİRİN!" diye emretti Erec adamlarına.

Adamlar uzanıp geminin artık sadece bir yanında kalan ipleri tuttular ve olabildiğince kuvvetli bir biçimde çektiler. Gemi, korkunç sesler çıkarıp yavaşça yana doğru, akıntının aksi istikametine döndü ve nihayet akıntıyla taşınıp iki nehir kıyısındaki kayalıklara oturdu. Yükselen sesler arasında çatırdamaya başladı.

"DAHA SERT ÇEKİN!" diye bağırdı Erec.

Hiç durmadan iplere abanan adamlarına eşlik etti Erec, tüm güçleriyle çekerken hepsi inliyordu. Yavaşça gemiyi döndürmeyi başardılar, sıkı sıkı tutarak kayalıklara oturduğu yere daha sıkı yerleşmesini sağladılar.

Gemi kayalıklara tam oturup hareket etmeyi kesince Erec nihayet tatmin oldu.

"İPLERİ KESİN!" diye bağırdı, bunu ya şimdi yapacaklardı ya da asla, kendi gemisinin gücünü yitirdiğini hissediyordu.

Erec'in adamları, kalan ipleri kesip gemiden kurtardılar, ne bir saniye geç ne bir saniye erken.

Terk edilen gemi çatırdayarak çökmeye başladı, enkazı nehri sıkı sıkıya kapattı ve bir an sonra gök, Erec'in donanmasının üstüne yanarak inen İmparatorluk oklarına ev sahipliği yaparken karardı.

Erec adamlarının zarar görmeyecekleri şekilde tam zamanında çekilmelerini sağladı, oklar Erec'in donanmasına yirmi metre kala terk edilmiş gemiye isabet ettiler ve böylece geminin alev alması görevine hizmet ederek İmparatorluk'la aralarında bir engel daha oluşturdular. Şimdi nehir geçilmez durumdaydı.

"Tam gaz ileri!" diye bağırdı Erec.

Donanması tam süratle ilerleyip rüzgarı arkalarına aldı, oluşturdukları engelle aralarındaki mesafeyi açıp gittikçe kuzeye ilerleyerek İmparatorluk oklarının onlara zarar veremeyeceği uzaklığa gittiler. Ateşli oklardan oluşan bir başka yaylım ateşi geldi ve hepsi suya düştü, bu olurken suya çarpan oklar tıslayarak söndü.

Denizde ilerlemeye devam ederken Erec pruvada durup, yanan geminin önünde İmparatorluk donanmasının zorunlu duruşunu keyifle izledi. İmparatorluk gemilerinden biri alevli engeli aşmaya çalıştı fakat tüm çabalarının sonunda gemi alev aldı ve içindeki yüzlerce İmparatorluk askeri alevlerce yutulurken güverteden aşağı atladılar. Alev topuna dönen gemileri de enkaz halinde denizin dibini boyladı. Bu manzaraya bakarken Erec, İmparatorluk'un daha günler boyunca onlara engel olamayacağını anladı.

Erec omuzunda güçlü bir el hissedince döndü ve yanında ona gülümseyerek duran Strom'u gördü.

"İlham verici stratejilerinden biri daha," dedi.

Erec ona gülümsedi.

"İyi işti," diye cevapladı.

Erec döndü ve geride kalan nehir kaynağına baktı, sular her taraftan akıyordu, henüz tam olarak rahatlamamıştı Erec. Bu savaşı kazanmışlardı ama önlerinde belirecek engellerin nele olduğunu kim bilebilirdi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Altın kıyafetlerini kuşanmış olan Volusia, konuşma kürsüsünde boylu poslu duruyor, kendine methiye olsun diye yaptırdığı yüzlerce merdiven basamağının en tepesinden aşağı doğru kollarını açarak bakıp anın keyfini çıkarıyordu. Başkentin sokakları göz alabildiğine insanlarla doluydu, İmparatorluk vatandaşları, askerleri, yeni kulları önünde eğiliyor, şafak sökerken başlarını yere getiriyorlardı. Hep bir ağızdan yumuşak ve süregelen sesler çıkararak Volusia'nın başlattığı sabah tapınışına katılıyorlardı. Kumandanları ve danışmanlar halka öğütlemişlerdi bunu: ya ona tapınacaksınız, ya da ölümü tadacaksınız. Ona buna mecbur oldukları için tapındıklarını biliyordu ancak kısa süre sonra tüm bildikleri bu olacağı için ona tapınacaklardı.

"Volusia, Volusia, Volusia," diye mırıldandılar. "Güneş tanrıçası, yıldızların tanrıçası. Okyanusların annesi ve güneşin habercisi."

Volusia önündeki manzaraya bakıyor yeni şehrine hayran kalıyordu. Her yerde, adamlarına talimat verdiği şekilde dikilen altından heykelleri vardı. Başkentin her köşesinde mutlaka biri altın rengiyle göğe yükseliyordu. Baktıkları her yerde mecburen onu görecek, ona tapınacaklardı.

Nihayet tatmin olmuştu. Sonunda, kaderinde yazılı olan Tanrıça haline gelmişti.

Sesler, ona adanan tüm sunaklarda yanan esanslar havayı dolduruyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar omuz omuza kalabalıkta sokakları doldurmuş, önünde eğiliyorlarken bunu kesinlikle hak ettiğini düşünüyordu. Buraya kadar uzun bir yolculukla gelmişti, başkente kadar ilerlemiş ve burayı alıp ona karşı gelen İmparatorluk ordularını yok etmeyi başarmıştı. Şimdi nihayet başkent onundu.

Başkent ona aitti.

Elbette danışmanları aksini düşünse de Volusia ne düşündüklerini pek umursamıyordu. Yenilmez olduğunu, cennetle dünya arasında bir noktada bulunduğunu ve bu dünyadaki hiç bir gücün onu yok edemeyeceğini biliyordu. Sadece korku salmakla kalmıyordu, tüm bunların sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu. Daha fazla güç istiyordu. İmparatorluk'un her köşesini ziyaret edip ona karşı gelen insanları, tek taraflı olarak gücünü kabul etmeyenleri ezmeyi planlıyordu. Çok daha büyük bir ordu oluşturarak İmparatorluk'un her yanını kendi hükümdarlığı altında toplayacaktı.

Güne başlamaya hazır olan Volusia, kürsüsünden altın basamakları birer birer kat ederek indi. Elleriyle uzanınca hepsi öne atıldılar, avuçları kendininkine değdi. Kendilerinden biri gibi hissettikleri Volusia'ya tapınan kalabalık onu,

aralarında yaşayan tanrıçayı kucaklıyorlardı. Bazıları ağlıyor, o ilerlerken yere kapaklanıyordu, kalabalıktan gittikçe artan sayıda insan en aşağıda üstlerine basıp geçmesi için etten bir köprü oluşturdular. Voluisa da öyle yaptı, sırtlarındaki yumuşak ete basarak geçti.

Nihayet bir sürüsü vardı. Şimdi savaşa gitme vaktiydi.

*

Volusia İmparatorluk başkentini çevreleyen surların en tepesinde durup içinde yükselen kader hissiyle çöl göğüne bakıyordu. Gördüğü tek şey, öldürdüğü adamların başsız cesetleri ve çığlık atıp aşağı dalarak etlerini didikleyen akbabalardı. Bu duvarların dışında hafif bir meltemle beraber çürümeye başlayan etlerin havada bıraktığı ağır kokuyu duyuyordu. Sebep olduğu katliam karşısında gülümsüyordu. Bu adamlar ona karşı çıkmaya cesaret etmiş ve doğal olarak bedelini ödemişlerdi.

"Ölüleri gömelim mi, Tanrıçam?" dedi bir ses.

Volusia dönünce silahlı kuvvetlerinin kumandanı, geniş omuzlu, keskin çene hattına şaşırtıcı derecede iyi görünüme sahip olan insan ırkından Rory'i gördü. Onu seçip diğer generallere üst olarak atamıştı çünkü gözüne hoş görünüyordu, bundan da önemlisi tıpkı kendisi gibi her durumda kazanmayı bilen parlak bir kumandandı.

"Hayır," diye cevapladı ona bakmadan. "Güneşin altında çürümelerini ve etlerinin hayvanlara yem olmasını istiyorum. Herkesin, Tanrıça Volusia'ya karşı gelenlerin uğrayacakları akıbeti görmesini istiyorum."

Manzaraya irkilerek baktı.

"Nasıl isterseniz, Tanrıçam," diye cevapladı.

Volusia ufka bakarken, siyah bir başlık ve cübbe giyen, öz annesini öldürmesinde ona rehberlik eden yaratık, çekirdek çevresinde hala güvendiği az sayıda kişiden biri olan, parlayan yeşil gözleri, çopurlu yüzüyle büyücüsü Koolian yanına geldi ve onunla birlikte göğü incelemeye koyuldu.

"Biliyorsun oradalar," diye hatırlattı. "Senin için geldiler. Hissediyorum onları, şimdi bile yoldalar."

Onu görmezden gelerek bakmaya devam etti göğe.

"Ben de," dedi nihayet.

"Yedi'nin Şövalyeleri çok güçlüdür, Tanrıçam," dedi Koolian. "Bir büyücü ordusuyla geliyorlar ki bu orduyla siz savaşamazsınız."

"Romulus'un adamlarını da unutmayın," diye ekledi Rory. "Halka'dan dönen milyonlarca adamın şimdiden kıyılarımıza yakınlaştıklarına dair haberler alıyoruz."

Volusia dik dik bakarken havada uzun bir sessizlik oldu, bunu kesen tek şey rüzgarın uğultusuydu.

Nihayet Rory:

"Biliyorsunuz bu yeri zapt edemeyiz. Burada kalmamız hepimiz için ölüm demek. Ne emredersiniz, Tanrıçam? Başkentten çıkalım mı? Teslim olalım mı?" dedi.

Volusia sonunda ona döndü ve gülümsedi.

"Kutlama yapmalıyız," dedi.

"Kutlama mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet kutlamalıyız," dedi. "En sonuna kadar. Şehir kapılarını güçlendirip büyük arenanın kapılarını açın. Yüz gün sürecek ziyafet ve şölen ilan ediyorum. Ölebiliriz," diye bağladı gülümseyerek, "fakat gülümseyerek öleceğiz."

ALTINCI BÖLÜM

Beraberinde Ario, Merek, Akorth ve Fulton'la beraber şehrin sokaklarını geçen Godfrey, çok geç olmadan şehir kapılarına yetişmeye çalışıyordu. Arenayı sabote edip o fili zehirleyerek Dray'i ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Darius'u bulmayı başardığı için hala kendiyle gurur duyuyordu. Onun ve Finli kadın, Silis'in yardımı sayesinde Darius kazanmıştı, arkadaşının hayatını kurtarmıştı böylece Volusia sokaklarında düştüğü pusudan dolayı hissettiği suçluluk bir nebze hafiflemişti. Elbette Godfrey'in rolü gizliydi, bu en iyi yaptığı şeydi. Darius, sırf kendi mertliği ve dövüş yeteneğiyle bu işten sıyrılamazdı. Yine de Godfrey'in küçük bir katkısı olmuştu.

Ancak şimdi her şey rahatsızlık verici bir hal almıştı. Oyundan sonra Godfrey, Darius'la yönlendirildiği şekilde stadyum kapısında buluşup onu serbest kılabilmeyi ummuştu. Darius'un arka kapıya kadar getirilip şehir boyunca eşlik edileceğini düşünmemişti. Oyunu kazandıktan sonra tüm İmparatorluk güruhu adını haykırmış ve sahip olduğu bu beklenmedik popülerlik karşısında İmparatorluk köle efendileri kendilerini tehdit altında hissetmişti. Bir kahraman yaratmışlardı ve gözlerinin önünde bir devrim yaşanmadan onu çabucak şehir dışına, başkentteki arenaya göndermek istemişlerdi.

Godfrey şimdi diğerleriyle birlikte, ona yetişmek ve çok geç olmadan yani Darius şehir kapılarından çıkmadan önce aceleyle koşturuyordu. Şehre giden yol Çöl'den geçiyordu, ıssız ve son derece korunaklıydı. Şehirden çıkarsa ona yardım etmenin bir yolunu bulamazdı. Onu kurtarmak istiyordu, aksi halde tüm çabaları boşa gitmiş olacaktı.

Godfrey, nefes nefese kalarak sokaklar boyu koşarken Merek ve Ario, koca göbekleri onlardan önce ilerleyen ve nefes almakta zorlanan Akorth ve Fulton'a yardım ediyorlardı.

"Durmayın!" diye bağırdı Merek, Fulton'a cesaret verip onu kolundan sürüklerken. Ario, Akorth'u sırtından tam anlamıyla ittiriyor, inletiyor ve yavaşladıkça üstüne çullanıyordu.

Godfrey, koşarken ensesinden boşalan teri hissediyor ve kendine bir kez daha o kadar çok bira içtiği için küfrediyordu. Yine de Darius'u düşününce, ağrıyan bacaklarını hareket etmeye zorlayarak bir sokaktan diğerine koşturmaya devam etti ve sonunda hep beraber uzun, taştan bir kemerden geçerek şehir meydanına ulaştılar. Buraya varır varmaz, uzakta, belki iki yüz metre uzaklıktaki şehir kapısı tüm heybeti ve yaklaşık elli metre boyuyla görünür oldu. Godfrey bu manzaraya baktı ve kilitlerinin ardına kadar açıldığını görünce kalbi sıkıştı.

"HAYIR!" diye bağırdı, gayri ihtiyari.

Godfrey, Darius'un atlarla çekilen, İmparatorluk askerleri tarafından korunan tekerlekli bir kafes görüntüsündeki arabanın içindeki halini izlerken telaşlandı.

Godfrey daha hızlı koşmaya başladı, gidebileceğinden hızlıydı ve sonunda tökezledi.

"Başaramayacağız," dedi Merek mantıklı bir tonla, elini koluna koyarak.

Fakat Godfrey kolunu kurtarıp koştu. Umutsuz bir çaba olduğunu biliyordu, araba şimdiden uzaktı ve çok iyi korunuyordu fakat yine de artık koşamayacak hale gelinceye kadar koştu.

Orada, meydanın ortasında dururken Merek'in eli onu sıkı sıkı arkasından tutuyordu, öne eğildi, ellerini dizine koyarak nefes almaya çalıştı.

"Gitmesine izin veremeyiz!" diye bağırdı Godfrey.

Ario yanına gelerek kafasını salladı.

"O gitti bile," dedi. "Kendini hırpalama. Bir başka gün savaşmak zorundayız."

"Onu bir şekilde geri alacağız," diye ekledi Merek.

"Nasıl!?"diye umutsuzca sordu Godfrey.

Kimsenin verecek cevabı yoktu, orada demir kapıların Darius'un ardından sanki ruhunun üstüne kapanıyormuş gibi kilitlenmesini izleyerek durdular.

Darius'un arabasının kapılardan çıkarak şimdiden uzaklaşıp çöle ilerlediğini kendileri ve Volusia arasındaki mesafeyi açtığını görebiliyorlardı. Hareketlerinden doğan toz bulutu git gide yükseldi ve kısa süre sonra gözden kaybolunca, bildiği son kişiyi, özgürlük için son umudunu yarı yolda bıraktığını hissettiği için Godfrey'in kalbi sızladı.

Sessizlik vahşi bir köpeğin çılgın havlamasıyla bozuldu, Godfrey dönüp de bakınca Dray'ın şehir sokaklarından havlayarak ve deliler gibi hırlayarak çıkıp avluya efendisinin ardından atıldığını gördü. O da Darius'u kurtarmak için çaresizce çırpınıyordu, demir kapılara ulaştığında sıçrayarak kendini üstlerine attı, ve nafile çabasıyla onları dişleriyle ayırmaya çalıştı.

Godfrey, İmparatorluk askerlerinin Dray'i görüp birbirlerine işaret vermesini dehşet içinde izledi. Biri kılıcını çekip onu öldürmek için köpeğe yaklaştı.

Godfrey o an içinde neler olduğunu bilmiyordu fakat bir şeyler harekete geçti. Bu, onun kaldırabileceğinden, çok fazlası, çok fazla adaletsizlikti. Eğer Darius'u kurtaramadıysa en azından köpeğini kurtarmalıydı.

Godfrey kendi bağırışını duydu, sanki kendine dışarıdan bakarken koşmaya başladı. Gerçek üstü bir duyguyla kısa kılıcını çekip durumdan haberi olmayan muhafıza doğru atıldı, muhafız dönerken kalbine doğru kılıcını sapladığını gördü.

İri cüsseli İmparatorluk askeri inanmayan ve fal taşı gibi açılmış gözlerle Godfrey'e bakarken orada dondu kaldı. Sonra yere düştü, ölmüştü.

Godfrey bir çığlık duyunca başka iki İmparatorluk muhafızının üstüne geldiğini gördü. Tehdit savuran silahlarını kaldırdıklarında onların dengi olmadığını biliyordu. İşte bu kapıda hayatı son bulacaktı ama en azından asil bir çaba sonucunda ölecekti.

Bir hırlama sesi havayı yararken Godfrey göz ucuyla Dray'in dönüp öne atıldığını ve Godfrey'i korumak için önüne geçtiğini gördü. Dişlerini boğazına sapladı ve muhafızı yere düşürerek adam hareketsiz kalıncaya kadar onu parçaladı.

Aynı anda Merek ve Ario öne atılırken ikisi de Godfrey'in arkasında kalan muhafızı kısa kılıçlarını kullanarak, Godfrey'i haklamadan hemen önce bıçaklayarak öldürdüler.

Hepsi orada sessizce duruyor, Godfrey önündeki katliama ne yaptığına inanmadan bakıyordu, böylesi bir cesaret karşısında nutku tutulmuştu. Dray hemen yanına geldi ve elinin tersini yaladı.

"Sende böyle bir cesaretin olduğunu bilmiyordum," dedi Merek hayranlık duyarak.

Godfrey şaşkınlıkla orada duruyordu.

"Ne yaptığımdan emin bile değilim," derken ciddiydi, tüm olanlar bulanıktı. Hareket geçmek gibi bir fikri yoktu ama yapmıştı. Hala cesur sayılabilir miydi? merak etti.

Akorth ve Fulton etraflarına İmparatorluk askerlerinden bir işaret var mı diye korkuyla baktılar.

"Buradan çıkmalıyız!" diye bağırdı Akorth. "Hemen!"
Godfrey üstündeki elleri ve onu sürüklemelerini hissetti. Döndü ve yanında Dray'la beraber diğerleriyle birlikte koşmaya başladı. Hepsi, onları kim bilir nelerin beklediği Volusia'ya geri koşmaya başladılar.

YEDİNCİ BÖLÜM

Darius, ellerinin ayak bileklerine bağlı olduğu, aradaki mesafede ağırlık bırakan zincirle demir parmaklıklara yaslanarak oturuyordu. Vücudu yara bere içindeydi ve sanki üstünde tonlarca kilo ağırlık hissediyordu. İlerlerken, araba bozuk yolda zıplıyordu, dışarı bakınca parmaklıkların arasından çöl göğünü gördü, yalnız hissediyordu. Arabası bitmek bilmeyen, çorak arazide ilerliyor, göz alabildiğine hiçlik görünüyordu. Sanki sonu gelmeyen bir dünyaya benziyordu.

Arabası gölgedeydi ancak güneş ışınlar parmaklıklar arasından süzülüyor ve baskıcı çöl ısısının dalgalar halinde ona ulaşıp gölgede olmasına rağmen onu terlettiğini ve rahatsızlığını arttırdığını hissediyordu.

Fakat bu Darius'un umurunda değildi. Tüm vücudu baştan aşağı yumrular içerisindeyken yanıyor ve ağrıyordu, arenadaki bitmek bilmeyen dövüş gününden sonra bitap düşmüş uzuvlarını hareket ettirmek zordu. Uyuyamıyordu, gözlerini kapatınca, anıların yok olmasını istiyordu ama ne zaman denese yanı başında ölen arkadaşları Desmond, Raj, Luzi ve Kaz'ı görüyordu. Her biri korkunç bir şekilde, sırf o hayatta kalabilsin diye can vermişlerdi.

Zafer onundu, imkansızı başarmıştı ancak şimdi bunun çok az bir anlamı vardı. Ölümün onun için geldiğini biliyordu, ödülü sonunda İmparatorluk başkentine gönderilmek ve daha büyük arenada daha korkunç düşmanlar karşısında seyircinin eğlencesi olmaktı. Tüm eylemlerinin, tüm mertliğinin ödülü ölüm olacaktı.

Darius tüm bunları yeniden yaşamaktansa şu an ölmeyi tercih ederdi. Fakat bu konuda bile söz sahibi değildi, zincire vurulmuş çaresiz haldeydi. Bu işkence daha ne kadar devam edebilirdi? Kendi ölmeden önce bu dünya üzerinde sevdiği herkesin ölümüne şahit olmak zorunda mıydı?

Darius yeniden gözlerini kapadı, anıları çaresizce kafasından atmaya çalışırken aklına bir çocukluk anısı geldi. Büyükbabasının kulübesinin önünde kir pasak içinde oynarken bir sopa tutuyordu. Asayla ağaca tekrar tekrar vurunca büyükbabası sopayı elinden kaptı.

"Sopalarla oynama," diye azarladı büyükbabası onu. "İmparatorluk'un dikkatini mi çekmek istiyorsun? Senin savaşçı olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun?"

Büyükbabası dizleriyle sopayı kırınca Darius korkunç bir öfkeye kapıldı. O bir sopadan fazlasıydı: elindeki tek silahı, ona güç veren sopasıydı. O sopa onun her şeyiydi.

Evet, savaşçı olduğumu bilmelerini istiyorum. Bu hayatta başka hiç bir başka şekilde anılmak istemiyorum, diye düşündü Darius.

Fakat büyükbabası arkasını dönüp orayı terk ederken bunu yüksek sesle söylemekten çok korkmuştu.

Darius kırılmış sopayı alıp parçalarını elinde tutarken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Bir gün hepsinden, hayatından, köyünden, içindeki durumdan, İmparatorluk'tan ve şu an kontrol edemediği her şeyden intikamını almak için yemin etti.

Hepsini ezip geçecek ve bir savaşçıdan fazlası olarak bilinecekti.

*

Darius uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama hemencecik parlak çöl güneşinin öğleden sonra yayılan zayıf, turuncu bir güneş ışığına yerini bıraktığını fark etti, gün batımına doğru ilerliyordu. Hava çok daha serindi, yaraları sertleşmiş, hareket etmesini hatta bu rahatsız arabada yer değiştirmesini bile zorlaştırmıştı. Atlar, çölün sert zemininde ite kaka hareket ederken bitmek tükenmek bilmeyen metal sesi sanki ona çarpıyor ve kafatasının parçalara ayrıldığını hissettiriyordu. Gözlerini ovaladı, kirpilerine yapışmış tozları çekti ve başkentin daha ne kadar uzakta olduğunu merak etti. Sanki dünyanın sonuna kadar yolculuk etmiş gibi hissediyordu.

Gözlerini kırpıştırıp dışarı baktı, bir şeyler görmeyi umdu ama her zamanki gibi boş bir ufuk, koskoca bir çöl gördü. Ancak bu sefer onu şaşırtan bir şey daha vardı. İlk kez olarak biraz daha dik oturdu.

Araba yavaşlamaya başladı, atların sesleri biraz sakinledi, yollar daha düzgün hale geldi ve bu yeni araziyi incelerken Darius bir daha asla unutamayacağı bir manzarayla karşılaştı: orada, çölde uzanan bir çeşit kayıp uygarlık, devasa bir şehir duvarıyla beraber sanki cennete yükselir gibi göz alabildiğine uzanıyordu. Kocaman, parlak altın kapıları vardı, duvarları ve surları İmparatorluk askerleriyle doluydu. Darius hemen anladı, başkente ulaşmışlardı.

Yoldan gelen ses değişip, daha boğuk, ahşap sesini aldı ve Darius aşağı bakınca arabanın açılır kapanır köprüden geçtiğini gördü. Köprü üzerinde sıralanan yüzlerce askeri geçtiler, ilerlerken hepsi selama durdu.

Gürültülü bir ses göğü doldurunca Darius önüne baktı ve imkansız yükseklikteki altın kapıların sanki onu bağrına basar gibi açıldığını gördü. Arkalarındaki parlaklığı görüyordu, şimdiye dek gördüğü en muhteşem şehirdi burası ve hiç şüphesiz biliyordu ki buradan kaçışı olmayacaktı. Düşüncelerini doğrularcasına, Darius uzaktan gelen bir ses duydu ve hemen tanıdı bu sesi: arenadan yükselen bağırışlardı, yeni bir arenaydı, kana susayan adamların olduğu ve son yolculuğuna çıkacağı yerdi. Bundan korkmuyordu sadece başı dik, kılıcı elinde olarak son bir zaferle ölmeyi umuyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thorgrin altın ipi elleri titrerken son bir kez çekti, sırtında Melek vardı; yüzünden ter boşanırken nihayet kayalığa tırmanmış, dizleri yere değmiş nefes nefese kalmıştı. Döndü ve geriye bakınca yüzlerce metre aşağıya baktı; dik kayalıkların dibinde çarpan okyanus dalgalarını, buradan son derece küçük görünen sahildeki gemilerini gördü, ne kadar yükseğe tırmanmış olduğuna hayret etti. Tüm etrafında inlemeleri duyuyordu, dönüp bakınca Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor ve Matus'un tırmanmayı bitirerek kendilerini yukarı çekip Işık Adası'na çıktıklarını gördü.

Thor, kasları ağrıyarak orada çömeldi ve önünde uzanan Işık Adası'na bakınca yeni baştan hissettiği kasvetle kalbi kırıldı. Bu korkunç görüntüyü görmeden bile önce, yanan küllerin, havada asılı olan ağır dumanın kokusunu alabiliyordu. Isıyı, orada burada tüten alevler ve yaratıkların yok etmesinden sonra buradan geriye kalan zararı da hissedebiliyordu. Bir zamanlar cennet gibi olan ve yenilmez görünen bu karalanmış, yanmış, yok edilmiş ada artık küle dönmüştü.

Thorgrin hiç zaman kaybetmeden ayağa kalktı. Adada yürümeye başladı ve her yerde Guwayne'i ararken kalbi hızla atmaya başladı. Bu adada dururken bulabilecek olduğu şeyin düşüncesinden nefret ediyordu.

"GUWAYNE!" diye bağırdı Thorgrin sıra dağlar arasında koşuşturup iki elini ağzının kenarlarında tutarken.

Sesi ona sıradağlar arasından sanki onunla dalga geçermiş gibi geri döndü; sonrasında ise sessizlikten başka bir şey duyulmuyordu.

Birden yukarılardan bir yerlerden yalnız bir çığlık sesi duyulunca Thor yukarı bakıp hala daireler çizmekte olan Lycoples'i gördü. Aşağı iniyor, adamın tam ortasına doğru uçuyordu. Onu, oğluna yönlendirdiğine dair hissi hemen edindi.

Thor diğerleri de yanında koşmaya, köle dönmüş bu alanın her köşesine bakmaya başladı.

"GUWAYNE!" diye bağırdı tekrar. "RAGON!"

Thor, bu kararmış araziye bakarken çaresiz hissediyordu, buradan kimsenin canlı çıkamayacağına dair gittikçe emin olduğu bir hisse kapılıyordu. Bir zamanlar ağaçlar ve çimenlerle bereket saçan bu sıra dağlar artık yaralı bir araziye dönmüştü. Thor ejderhalar dışında ne tarz bir türün böylesi bir yıkıma imza atabileceğini daha da önemlisi onları kimin kontrol ettiğini, buraya gönderdiğini ve bunun sebebini merak etti. Birinin oğlunun üzerine bir ordu gönderecek kadar önemli olmasının sebebi neydi?

Thor onlardan bir iz bulabilmek umuduyla ufka baktı ama hiç bir şey göremeyince kalbi ağrıdı. Tepeleri kirleten kor alevlerden başka hiç bir şey göremiyordu.

Guwayne'in bir yerlerde, tüm bu yıkımdan kurtulmuş olmasını diledi ama bunun nasıl olabileceğini bilmiyordu. Eğer Ragon kadar güçlü bir büyücü buraya her ne güçle uğramış ve onları durduramamışsa oğlunu nasıl kurtarabilirdi?

Bu yolculuğa çıktığından beri ilk kez olarak Thor tüm umudunu yitiriyordu.

Hiç durmadan koşmaya devam ederken tepeleri çıkıp iniyorlardı, özellikle büyük bir dağa tırmandıktan sonra önde giden O'Connor heyecanla bir şey gösterdi.

"İşte!" diye bağırdı.

O'Connor yana doğru, şimdi küle dönmüş, dalları yanmış kadim ağacın kalıntılarını işaret ediyordu. Thor yakından bakınca altında hareketsiz yatan bir vücut gördü.

Bunun Ragon olduğunu hemen anladı fakat Guwayne'den bir işaret yoktu.

Thor dehşet duyarak hemen yanına koştu ve ona uzanıp yanı başında dizlerinin üstüne çökerek Guwayne'den bir şeyler bulmak için her yanına baktı. Belki de Guwayne'i Ragon'un cübbesinin altında ya da yanı başında, onu yakınlarda ya da bir kaya yarığında bulabileceğini düşündü.

Fakat hiç bir yerde bulamayınca kalbi acıdı.

Thor uzandı ve yavaşça Ragon'a döndü, cübbesi simsiyah olmuştu. Ölmemiş olması için dua ederken onu çevirdi ve Ragon'un gözlerini açmasını umut etti. Thor aşağı uzanıp omuzlarını tuttu, dokunurken hala bile sıcaktı. Başlığını geriye itince, yüzünün küle dönmüş olduğunu, alevler yüzünden şeklinin yandığını görünce dehşete düştü.

Ragon nefes alıp öksürmeye başlarken hayatı için mücadele ettiğini görebiliyordu. Onun, onlara çok nazik davranan bu güzel adamın şimdi önlerinde mahvolmuş, adasını ve Guwayne'i korumak için bu duruma düşmüş halini görünce kalbi parçalandı. Thor elinde olmadan kendini sorumlu hissediyordu.

"Ragon," dedi Thorgrin, sesi zar zor çıkıyordu. "Beni affet."

"Asıl ben senin affını diliyorum," dedi Ragon, sesi kupkuruydu ve kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. Uzun süre öksürdükten sonra nihayet devam etti. "Guwayne..." diye başladı sonra sesi cılızlaştı.

Thor, sonraki kelimelerini duymak istemiyordu, kalbi göğsünde atarken en kötüsünü duyacağından korkuyordu. Gwendolyn'in yüzüne bir daha nasıl bakacaktı?

"Söyle, "dedi Thor ısrar edip omuzlarını kavrayarak."Çocuk yaşıyor mu?"

Ragon nefes almaya çalışarak uzun süre çaba verdi ve Thor, O'Connor'a işaret edince O'Connor uzandı ve ona bir tulum su verdi. Thor suyu Ragon'un dudaklarına dökerken Ragon hem kana kan içti hem de öksürdü.

Nihayet Ragon kafasını salladı.

"Daha kötüsü," dedi sesi sadece bir fısıltı halindeydi. "Ölüm onun için merhamet olurdu."

Ragon sustu, Thor konuşmasını isterken onu nerdeyse sarsacaktı.

"Onu götürdüler," diye devam etti sonunda Ragon. "Onu kollarımdan aldılar. Hepsi, buradaydı, sadece onun için gelmişlerdi."

Thor, bir tanecik çocuğunun o şeytani yaratıklar tarafından alınıp götürüldüğünü düşününce kalbi sıkıştı.

"İyi de kim?" diye sordu Thor. "Tüm bunların ardından kim var? Bunu yapacak kadar güce sahip senden bile güçlü kim olabilir? Senin gücünün, Argon'unkiyle eş, bu dünyadaki hiç bir yaratığın nüfuz edemeyeceği bir güç olduğunu sanıyordum."

Ragon kafasını salladı.

"Bu dünyadaki yaratıklar için, evet," dedi. "Fakat onlar bu dünyadan değiller. Cehennemden bile değil çok daha karanlık bir yerden Kan Ülkesi'nden geldiler."

"Kan Ülkesi mi?" diye sordu Thorgrin afallayarak. "Ben cehennemlere girip çıktım," diye ekledi Thor. "Daha karanlık nasıl bir yer olabilir?"

Ragon kafasını salladı.

"Kan Ülkesi bir yerden fazlasıdır. Bir eyalettir orası. Hayal edebileceğinden bile karanlık ve güçlüdür. Orası, Kan Lordu'nun hükmü altındadır ve nesiller boyu gücüne güç katmıştır. Hükümdarlıklar arasında bir savaş var. Şeytani olanlar ve ışığa ait olanlar arasında. İkisi de kontrol istiyor. Guwayne, korkarım ki bir anahtar. Her kim ona sahip olmayı başarısa dünyanın kontrolü ona geçecek. Sonsuza kadar. Bu, Argon'un sana hiç söylemediği bir sırdı. Henüz söylemezdi. Hazır değildin daha. Seni bunun için eğitiyordu: bilebileceğinden bile daha büyük bir güce karşı eğitim alıyordun.

Thor anlamaya çalışırken afallıyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Guwayne'i öldürmek için almadılar mı?"

Kafasını salladı.

"Çok daha kötüsü için. Onu kendileri için, kehanetin gerçekleşmesi adına ihtiyaç duydukları şeytani bir çocuk yetiştirip evrendeki tüm iyileri yok etmek için aldılar."

Thor'un dünyası dönüyordu, hepsini anlamaya çalışırken kalbi atıyordu.

"Öyleyse onu geri almalıyım," dedi Thor, bunu söylerken damarlarından soğuk bir kararlılığın aktığını hissediyordu özellikle de Lycoples yukarıda tiz çığlıklar atıp intikam isterken.

Ragon uzanıp Thor'un bileğini ölmek üzere olan bir adama göre şaşırtıcı bir güçle tuttu. Thor'un gözlerine onu korkutacak kadar yoğun bir şekilde baktı.

"Yapamazsın," dedi ciddiyetle. "Kan Ülkesi her hangi bir insanın hayatta kalabileceğinden çok daha fazla güç barındırır. Oraya girmenin bedeli çok fazladır. Sahip olduğun güçlerle bile, beni çok iyi dinle: oraya girdiğinde öleceksin. Hepiniz ölürsünüz. Henüz o denli güçlü değilsiniz. Daha fazla eğitime ihtiyacınız var. Öncelikle güçlerinizi yeşertmelisiniz. Şimdi gitmek aptallık olur. Oğlunu alamayacağın gibi hepiniz yok olursunuz."

Fakat Thor'un kalbi kararlılığıyla sertleşiyordu.

"En korkunç karanlıklarla, dünyanın en büyük güçleriyle karşılaştım," dedi Thorgin. "Kendi babam dahil. Hiç bir zaman korkunun bana engel olmasına izin vermedim. Bu kara lord'u bulup gücü her ne olursa olsun Kan Ülkesi'ne bir şekilde gireceğim. O benim oğlum. Onu geri alacağım ya da bu uğurda öleceğim."

Ragon öksürerek kafasını salladı.

"Henüz hazır değilsin," dedi sesi cılızlaşıyordu. "Hazır değilsin....Güce... ihtiyacın var... o... halkaya.." dedi ve kan kusmaya başlayarak sözü kesildi.

Thor, ölmeden önce ne demek istediğini anlamaya can atarak ona bakıyordu.

"Ne halkası?" diye sordu. "Vatanımızdan mı bahsediyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu, Ragon'un fısıltısı havadaki tek sesti sonunda nihayet çizgiye dönen gözlerini açtı.

"Kutsal.. yüzük."

Thor, Ragon'un ona cevap vermesini isteyerek omuzlarını tuttu ama aniden Ragon'un vücudunun elleri altında sertleştiğini hissetti. Gözleri dondu, korkutucu ölüm nefesini verdi ve bir an sonra son derece durgun bir biçimde nefesi durdu.

Öldü.

Thor içine doluşan bir acı dalgası hissetti.

Thor başını geriye atıp göğe doğru inleyerek "HAYIR!" diye haykırdı. Uzanıp Ragon'u oğlunu korumak için hayatını vermiş olan bu cömert adamı sararken hıçkırıklara boğuldu. Keder ve suçluluk altında boğuluyordu, içinde yavaşça ve istikrarlı bir biçimde yükselen yepyeni bir kararlılık duygusu hissetti.

Thor göğe bakarken ne yapacağını biliyordu.

"LYCOPLES!" diye çığlık attı, bir babanın çaresizlikle dolu acı haykırışıydı bu, öfkeyle doluydu ve kaybedecek hiç bir şeyi olmadığını anlatıyordu.

Lycoples bu haykırışı duyunca gökyüzünde çığlık attı, onun öfkesi de Thor'unkine denkti. Daha aşağıya inip daireler çizdi ve nihayet bir kaç adım ötesinde durdu.

Hiç tereddüt etmeden Thor ona koşup sırtına atladı, boynunu sıkıca tuttu. Yeniden bir ejderhanın sırtında olmak ona enerji yüklemişti.

"Bekle!" diye bağırdı O'Connor diğerleriyle birlikte öne gelip. "Nereye gidiyorsun?"

Thor ölü gözlerle onlara baktı.

"Kan Ülkesi'ne," diye cevap verdi. Hayatında hiç olmadığı kadar kendinden emindi. "Her ne olursa olsun oğlumu kurtaracağım."

"Yok edileceksin," dedi Reece endişeyle öne gelirken, sesi kederliydi.

"Öyleyse onurumla ölürüm," diye cevapladı Thor.

Thor yukarı, ufka doğru göz atınca yaratıkların izlerini gördü, gittikçe gözden kayboluyorlardı, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Öyleyse yalnız gitmeyeceksin," diye bağırdı Reece. "Seni gemimizle takip edip orada yakalayacağız."

Thorgrin kafasını salladı ve Lycoples'i sıktı. İkisi aniden yukarı havalanınca Thor bildiği o duyguyla doldu.

"Hayır, Thorgrin!" diye bağırdı arkasından acı dolu bir ses.

Bunun Melek'in sesi olduğunu biliyordu ve ondan uzaklaşırken suçluluk dişlerini geçiriyordu.

Fakat ardına bakamazdı. Oğlu başka bir yerdeydi, ölü ya da diri onu bulup hepsini öldürecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn yüksek kemerli kapılardan birçok hizmetli tarafından kapıları açık tutulan Kral'ın taht odasına, yanında Krohn'la beraber geçerken gördüğü manzaradan etkilenmişti. Boş odanın en son köşesinde Kral bu devasa yerde tek başına otururken ardından kapanan kapıların sesi odada yankılandı. Taştan zemin üzerinden yürüyerek tahta yaklaşırken, dizi dizi desenli camlardan içeri sızarak kadim şövalyelerin resimleriyle dolu bu odayı bir savaş alanı görüntüsüne büründüren güneş ışınlarını geçiyordu. Bu yer hem insana kendini küçük hissettiriyor hem de geçmiş kralların hayaletlerini taşıyıp ilham vererek huzur barındırıyordu. Yoğun sessizlik içinde varlıklarını hissederken birçok yerden burası on Kraliyet Sarayı'nı hatırlatıyordu. Oda ona babasını ne kadar derinden özlediğini hatırlatınca aniden göğsünde bir ağrı hissetti.

Kral MacGil, orada eliyle çenesini tutarak düşüncelerinde kaybolmuş bir halde dururken Gwendolyn bu hükümdarın ağırlığını hissediyordu. Yalnız ve bu yerde hapsolmuş görünüyordu sanki krallığın ağırlığı omuzlarındaydı. Bu hissi Gwendolyn'den daha iyi kimse anlayamazdı.

Tahtında kalmasını beklerken hemencecik ayağa kalkıp gümüşi basamaklardan yüzünde bir gülümsemeyle, diğer krallarda olan yapmacıksız alçak gönüllü bir ifadeyle onu hevesle karşılamak üzere indi. Alçak gönüllüğü Gwendolyn'i son derece rahatsız hissettiren ve kötü hislere boğan oğluyla karşılaşmasından onu sonra rahatlatıyordu. Bunu Kral'a anlatıp anlatmamayı düşündü ama en azından şimdilik çenesini tutup neler olacağını görmek istedi. Nankör görünmek ya da toplantılarına kötü bir şekilde başlamak istemiyordu.

"Dün seninle konuşmamızdan sonra çok az şeye odaklanabildim," dedi ona yaklaşıp samimi bir şekilde onu kucaklarken. Yanındaki Krohn mırıldayıp Kral'ın elini dürtünce Kral aşağı bakıp gülümsedi. "Bu kimmiş?" diye sordu sıcaklıkla.

"Krohn," diye cevapladı, ondan hoşlandığı için rahatlayarak. "Benim leoparım, ya da daha doğrusu eşimin. Gerçi artık daha çok benim kabul ediyorum."

Gwendoyln'in rahatlamasına sebep olacak şekilde Kral, Krohn'un kafasını ellerinin arasına alıp kulaklarını sevdi ve hiç korkmadan onu öptü, Krohn da ona yüzünü yalayarak cevap verdi.

"Çok güzel bir hayvan," dedi. "Burada alışılagelmiş türlerden değişik bir hayvanın aramızda olması be hoş."

Gwen, nezaketiyle şaşırarak ona baktı ve Mardig'in sözlerini hatırladı.

"Krohn gibi hayvanların burada olmasına izin veriliyor mu?" diye sordu.

Kral, kafasını geriye atarak bir kahkaha patlattı

"Elbette," diye cevapladı. "Neden izin verilmesin ki? Biri sana aksini mi söyledi?

Gwen karşılaşmalarıyla ilgili Kral'a bilgi verip vermemekte tereddüt etti ve susmayı tercih etti, boşboğaz biri olarak görünmek istemiyordu üstelik bu insanlar, bu aile hakkında her hangi bir sonuca varmadan ya da bir aile trajesinin ortasına kendini atmadan önce daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Şimdilik sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

"Beni mi görmek istediniz, Kralım?" diye sordu bunun yerine.

Kral'ın yüzü hemen ciddiyete büründü.

"Evet," dedi. "Dünkü konuşmamız yarıda kaldı ve halletmemiz gereken çok fazla konu var."

Döndü ve eliyle işaret ederek onu takip etmesini istedi. Birlikte yürüyüp, geniş odayı sessizlik içinde geçerken ayak sesleri yankılanıyordu. Gwen yukarı bakıp yüksek, koni şeklindeki tavanı gördü, adımlarını atarken duvarların üzerindeki armalar, kupalar, silahlar ve zırhlar dikkatini çekti. Bu yerin ne kadar düzenli olduğuna ve bu şövalyelerin savaşlarından ne çok gurur duymalarına hayret etti. Bu oda ona Halka'da bulabileceği bir yer gibi geldi.

Odayı geçerek en uca varıp bir adım kalınlığında, eski meşeden yapılma ve kullanımdan ötürü pürüzsüz olan bir takım çift kapıdan daha ilerleyip taht odasının yanında bulunan, en az elli metre uzunlukta ve genişlikte mermer korkulukların çevrelediği devasa bir balkona çıktılar.

Dışarı çıkarken Kral'ı takip etti Gwen, kenara gidip ellerini pürüzsüz mermerlere koyup ileriye baktı. Önlerinde kusursuz görüntüsüyle Ridge şehri uzanıyordu, tüm taştan çatıları belirgin şekilde gökyüzüne uzanıyordu, eski evler farklı şekillerde ancak birbirlerine yakın olarak inşa edilmişti. Bu, yüzlerce yılın sonucunda evrimleşen yamalı bir şehrin sıcak, samimi ve kullanmaktan yıpranmış görüntüsüydü. Zirveleri ve kuleleri özellikle de arkalarında güneş altında parlayan mavi suyun yarattığı fonla sanki bir peri masalından çıkmış gibilerdi. Bunların ötesinde ise Ridge'in yükselen dorukları, büyük bir dairenin içerisinde göğe sanki dünyanın önündeki büyük bir bariyermiş gibi çıkıyordu.

Öylesine iç içe, öylesine dış dünyadan ayrıştırılmış bir görüntüsü vardı ki Gwen buranın başına kötü bir şey geleceğini hayal edemiyordu.

Kral iç çekti.

"Bu yerin öldüğünü düşünmek güç," dedi, aynı düşünceleri paylaştığını fark etti Gwendolyn.

"Düşünmesi zor olsa da," diye ekledi, "*ben* ölüyorum."

Gwen ona dönünce açık mavi gözlerinin acı ve üzüntü dolu olduğunu gördü, endişeye kapıldı.

"Hasta mısınız, lordum?" diye sordu. "Her ne ise, şifacıların iyileştireceği bir şey değil mi?"

Yavaşça kafasını salladı.

"Şifacıların hepsini gördüm," diye cevapladı. "Elbette hepsi krallıktaki en iyilerdi. Devaları yok. İçimde yayılan bir kanser var."

İç geçirdi ve ufka bakarken onun için hissettiği üzüntü altında ezildi Gwen. Neden, diye düşündü, kötüler bir şekilde her şeyden sıyrılmayı başarırken iyi insanlar her zaman trajediye layık görülür?

"Kendime acımıyorum," diye ekledi Kral. "Kaderimi kabullendim. Beni şimdi endişelendiren durumun değil, mirasım. Çocuklarım, krallığım. Şu an benim için önemi olan tek konu bu. Kendi geleceğimi planlayamıyorum ama en azından onlarınkini çizebilirim."

Gwendolyn'e döndü.

"İşte bu yüzden seni çağırdım."

Gwen onun için çok üzüldü, ona yardım etmek için elinden ne gelirse yapacağını biliyordu.

"Size bu konuda yardım etmek istiyor olsam da," diye cevapladı, "bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Emrinizde tüm bir kraliyet var size diğerlerinin veremediği neyi sunabilirim?"

İç geçirdi.

"Aynı amacı taşıyoruz," dedi. "İmparatorluk'un yenildiğini görmek istiyorsun, ben de öyle. Geleceğin, ailen, halkın için güvenli, emniyetli, İmparatorluk'un boyunduruğundan uzak bir yer istiyorsun, ben de öyle. Elbette burada Ridge'in koruması altında şu an barış var ancak bu gerçek değil. Özgür insanlar nereye isterlerse gidebilirler ama biz gidemeyiz. Saklandığımız sürece özgür kalamayız. İkisi arasında büyük bir fark var."

İç geçirdi.

"Elbette mükemmel olmayan bir dünyada yaşıyoruz ve içinde bulunduğumuz durum dünyanın bize sunduğu en iyi seçenek olabilir ancak ben böyle düşünmüyorum."

Bir süre sessiz kalınca Gwen bununla nereye varmak istediğini merak etti.

"Hayatımızı korkularla geçiriyoruz tıpkı atalarımızın yaptığı gibi," dedi sonunda, "bulunacak olduğumuza, İmparatorluk'un bizi burada, Ridge'de bulup buraya geleceğine ve savaşı kapımıza kadar getireceğine dair bir korkuyla. Savaşçılarımız asla korku duymaz oysa. Kaleni korumakla hiç korkmadan dışına çıkmak arasında büyük fark vardır. Büyük bir savaşçı kapılarını güçlendirip kalesini savunabilir ama daha büyük bir savaşçı kapıları ardına kadar açıp her kim kapısını çalıyorsa korkusuzca onunla yüzleşebilir."

Gwendolyn'e dönünce gözlerindeki kararlığı ve içinden yayılan gücü gördü Gwen ve o anda neden onun kral olduğunu anladı.

"Kapılarımız ardında emniyet içinde yaşamaktansa düşmanı karşılayarak ölmek daha iyidir."

Gwen şaşırmıştı.

"Öyleyse, isteğiniz," dedi, "İmparatorluk'a saldırmak mı?"

Ona baktı hala ifadesini, zihnine üşüşen düşünceleri anlayamıyordu.

"Evet," diye cevapladı. "Bu kimsenin istemediği bir durum. Benden önce gelen atalarım da bu durumda kalmak istemedikleri için buna hiç yeltenmediler. Anlıyorsun ya, güvenlik ve bereketin insanlar üzerinde her zaman yumuşatıcı bir etkisi vardır, sahip olduklarından vazgeçmek istemezler. Eğer savaş başlatırsam, arkamda çok sayıda iyi savaşçım duracaktır ama aynı zamanda bu işe gönülsüz vatandaşlarım da. Hatta belki beni bir isyan bekleyecek."

Gwen ileriye bakıp Ridge'in uzak ufukta kederle asılı duran zirvelerine bir Kraliçe'nin gözüyle ve profesyonel stratejiler üreten birinin bakacağı şekilde baktı.

"İmparatorluk'un size saldırması imkansızdan biraz daha uzak bir ihtimal gibi görünüyor," diye cevapladı. "Bir şekilde sizi bulsalar bile bu duvarları, bu nehri nasıl aşabilirler?"

Ellerini beline koyup ileri baktı ve Gwendolyn'le beraber ufku inceledi Kral.

"Kesinlikle avantaj üstünlüğümüz var," diye cevapladı. "Birimize karşılık onlardan yüzlercesini öldürebiliriz ancak sıkıntı geriye milyonların olması, bizim elimizde sadece binler var. Nihayetinde onlar kazanır."

"İmparatorluk'un bir köşesi için milyonlarını feda ederler mi?" diye sordu, daha sormadan cevabını biliyordu oysa. Neticede Halka'ya saldırmak için nelerden vazgeçtiklerini ilk elden görmüştü.

"Konu fethetmek olunca acımaları yok," dedi. "Her şeyi feda ederler. Bu onların tarzı. Asla vazgeçmezler, bunu biliyorum".

"Öyleyse size nasıl yardım edebilirim, efendim?" diye sordu.

Kral iç çekti ve bir süre ufuk çizgisine odaklanarak sessiz kaldı.

"Ridge'i kurtarmak için yardımına ihtiyacım var," dedi nihayet, ona bakarken gözlerinde yoğun bir ciddiyet vardı.

"Ama nasıl?" diye sordu Gwendolyn, aklı karışmıştı.

"Kehanetlerimizde bir yabancının geleceği yer alır," dedi. "Bu bir kadındır. Bir başka krallıktan deniz aşarak gelir. Halkını çölden geçirerek Ridge'i kurtaracağından bahsedilir. Bugüne kadar bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım ama şimdi bu kadının sen olduğuna inanıyorum."

Gwen duyduğu bu sözler üzerine ürperdi, kalbi halkının yaşadığı sürgünden, Halka'nın tarumar edilişinden, Thor ve Guwayne'den dolayı hala sızlıyordu. Bir

başka liderliği yük almak düşüncesine katlanamıyordu.

"Ridge yok oluyor," diye devam etti Gwendolyn orada sessizce dururken. "Her gün kıyılarımızdaki su kaynakları kuruyor. Çocuklarımın hayatı sona erene kadar sular yerini kuraklığa bırakacak ve gıda kaynaklarımız tükenecek. Atalarımızın yapmayı reddettikleri şekilde geleceğimizi düşünmek zorundayım. Harekete geçmek artık bir seçenek değil, bir zorunluluk."

"Nasıl harekete geçeceksiniz?" diye sordu.

İç çekip ufka dikti bakışlarını.

"Ridge'i korumanın bir yolu var," dedi. "Işık Arayanlar tarafından korunan kadim kitaplarda yazıldığı söylenir."

Gwendolyn şaşkınlıkla Kral'a baktı.

"Işık Arayanlar mı?" diye sordu.

"Krallığımın kansere yakalandığını görüyorsun," diye ekledi. "Sokaklarda yürürken görüntüde her şey mükemmel görünüyor hatta mükemmelden de öte. Halkımın arasında bir tohum yeşeriyor ve bu inançsızlık tohumu. Bir din. Bir kült. Işık Arayanlar. Gün geçtikçe yeni takipçiler ediniyorlar ve başkentimin her yanına dağılmış durumdalar. Kendi ailemin ortasına kadar ulaştı, buna inanabiliyor musun? Bir Kral'ın öz ailesine kadar ilerledi."

Tüm bunları anlamaya çalışsa da hikayeyi tam olarak kavrayamıyordu.

"Liderleri, Eldof bizler gibi sıradan bir insan; tanrı olduğuna inanıyor. Sahte dinini sahte peygamberleri aracığıyla yayarken her dediğini yapıyorlar. Halkımın çoğu artık benimkinden ziyade onun talimatlarını takip ediyor."

Ona bakarken kırışıklarla dolu yüzünden endişe okunuyordu.

"Burada tehlikeli bir konumdayım," diye ekledi. "Hepimiz bu durumdayız. Sadece Ridge'in ötesinde kalan yerler değil yani."

Gwen'in aklına çok fazla soru üşüştü ama bölmek istemiyordu, hepsini enine boyuna düşünmesine izin verip ne istediğini soracaktı.

"Antik kitapların Eldof'un manastırının en gizli yerlerinde olduğuna dair söylentiler var," diye ekledi sakallarını sıvazlayıp sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi yere baktığı uzun bir sessizliğin sonunda,

Ona döndü.

"Manastıra girmen gerekiyor," dedi. "Eldof'la arkadaşlık kurup kitapları bulman, sırrı açığa çıkararak halkıma yardım etmem için gerekli sırrı bulmalısın."

Gwen anlamaya çalışıyordu, aklı tüm bu bilgilerden dolayı karışmıştı.

"Öyleyse Eldof'la tanışmamı istiyorsunuz?" diye sordu. "Kült liderle?"

"Onunla değil," diye cevapladı Kral. "Onun papazı, oğlum Kristof'la."

Gwen dehşete düşüp ona bakakaldı.

"Oğlunuz mu?" diye sordu.

Kral gözleri nemli bir şekilde kafasını salladı.

"İtiraf etmekten utanıyorum," diye cevapladı. "Oğlumu artık kaybettim ama belki seni, yabancı birini dinler. Yalvarırım bu bir babanın ricasıdır. Ridge'in iyiliği için aynı zamanda."

Duydukları karşısında boğulan Gwen siyasi ve ailevi bir dramın tam ortasına atıldığını hissediyordu. Gwen yine de buna bir görev duygusuyla yaklaşıyordu.

"Size yardım etmek için elimden ne gelirse yaparım," dedi ciddiyetle.

Yüzünde bir rahatlama gördü.

"Benden tüm istediğiniz bu mu?" diye sordu. "Basit bir görev gibi duruyor."

Kafasını salladı.

"Eğer kehanetler doğruysa," dedi kederli sesiyle,"o zaman başarısız olacağız. Ridge düşecek. Şu an burada gördüğün her şey yok edilecek."

Bu sözlerle ürperdi ve Kral konuşurken bunların gerçek olduğunu hissetti.

"Bu yıkım tahmin ettiğimizden de önce vurabilir. O an sana en çok ihtiyacım olacak an olacak. Öldüğümde, halkım çobansız bir sürü haline gelecek. Elbette oğullarım varisimdir ve iyi hükümdar olacaklardır ancak kehanetler onların da öleceğini söylüyor. Eğer hayatta kalamazlarsa, eğer hükümdarsız kalırsa o zaman halkımı buradan uzağa, güvenli bir yere götürmene ihtiyacım olacak."

Gwen üzüntüyle kafasını salladı.

"Trajik kehanetlerden bahsediyorsunuz," dedi. "Gelip geçmesini umduğum kehanetler bunlar."

"Bana söz ver," dedi bileğini tutarken gözleri yoğun bir biçimde parlıyordu. "Halkımı kurtaracağına söz ver."

Ona uzun süre bakarken çöl rüzgarlarının uğuldamasını duyuyordu sonunda çaresiz ve ölmekte olan bir babanın yalvarışlarını reddedemeyeceğini hissetti. Kafasını salladı, bunu yaparken tüm hayatının ciddi bir biçimde değişeceğinden kesinlikle emindi.

ONUNCU BÖLÜM

Kendrick, yarım düzine Gümüş üyesinin önünde dörtnala koşarken yanında Brandt ve Atme onların yanlarında ise Koldo önderliğinde ilerleyen Ridge şövalyeleri vardı. Hep birlikte tüm gün boyunca olduğu gibi sınırı olmayan bu çölde hiç durmadan ilerliyorlardı. Kendrick aşağı bakarken onun, Gwendolyn'in ve diğerlerinin bıraktığı izleri görüp ne kadar ileri gitmiş olduklarına hayret etti. Bu kadar uzak bir mesafeye yürüyebileceklerini hayal bile edemezdi, güneşlerin altında bunun nasıl mümkün olduğunu şimdi aklı almıyordu. Bu düşünce karşısında afallıyordu. Sırt üstünde tam gaz ilerlerken bile bu yolculuk neredeyse tüm günlerini almıştı. İnsan vücudu ve zihninin baskı altında nelere kadir olduğunu fark etmesini sağladı bu görüntü.

Kendrick aşağı bakıp izlerin sona ereceğini düşündüğü her seferinde yanılıyordu, izler devam ediyordu. Karnında hissettiği çok kötü bir his vardı, yeniden burada olmak aklındaki kötü anıları da beraberinde getirmişti. Zaten hala yenilerdi tekrar bunları yaşamak istemiyordu. Bu izin bir an önce son bulmasını, süpürücülerle beraber geriye dönüp Ridge'e doğru yol almayı istiyordu.

Kendrick işlerin buralara varmasından hoşnut değildi, bazı Ridge adamlarına güveniyor ve Kral'ın oğullarına saygı duyuyordu fakat diğerlerinden emin değildi. Naten gibi bazılarından görür görmez nefret etmişti. Eğer ona bir şey olursa sırtını kollayıp kollamayacaklarını merak etti. Yanındaki adamların sadakatinden emin olamadığın bir halde savaşa ilerlemekten daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"İleride!" diye bağırdı bir ses.

Kendrick, alnındaki terleri silip ileriye göz atarken izleri hala gördüğü için diğerlerinin neden bahsettiklerinden emin değildi. Ancak sonra diğer adamların öne değil yukarı baktıklarını gördü, kafasını kaldırınca ufukta yamuk bir ağaç gördü. Dalları o kadar kalın dikenlerle kaplıydı ki ötesini kimse göremezdi. Bu görüntü karşısında aklına hemen anıları üşüştü: onun, Gwendolyn'in ve diğerlerinin bu ağacın zayıf gölgesi altında durarak kim bilir ne kadar bir süre dinlendiklerini ve ardından bir şekilde güçlerini toplayıp yeniden yola koyulduklarını hatırladı. Orada uzanırken zalim bir kum fırtınasının üstlerinin geçtiğini, tüm gece boyunca ilerlemek zorunda kaldıklarını hatırladı. Sonraki sabah uyandıklarında arkasına bakınca hiç orada bulunmamışlar gibi arkalarındaki izlerin tamamının kum fırtınasıyla silindiğini gördüğünü hatırladı.

Uyandıklarında, hepsi devam edebilmek için çok güçsüzdü ama bir şekilde devam etmişlerdi. Eğer altından kalkmamış olsalardı hepsinin öleceğini

biliyordu.

Atlar şimdi yavaşlayıp ağacın altına gelince durdular ve hepsi nefes nefese, atlarından tozlara bezeli şekilde inip atlarına su verdiler. Ayakta durup bacaklarını esnetmek iyi gelmişti, Kendrick geriye yaslanıp kesesinden kan kana su içti, su her ne kadar sıcak olsa da yine de tazeleyici bir etkisi vardı.

Kendrick, Brandt ve Atme'nin yanında durup ağaca, uzun dikenlerin yer aldığı dallara baktı, hepsi çöl fırtınalarından dolayı yamulmuştu. Ağacı geçip önündeki çölün yumuşak kumlarına ve ne kadar bakir olduğuna baktı. İzi takip edilemezdi.

İzler burada bitiyordu.

Koldo Kendrick'in yanına gelip ötedeki kumları gösterip incelemeye başladı.

"Görünüşe göre izleriniz burada sona eriyor," dedi şaşkınlıkla Kendrick'e.

Kendrick kafasını salladı.

"Bir fırtına gelmişti," diye cevapladı.

"Hayatta kaldığınız için şanslısınız," diye katıldı sohbete Ludvig.

Koldo memnuniyetle kafasını salladı.

"Çok iyi," dedi. "Öyleyse buradan başlayıp Ridge'e kadar süpürmeye devam edeceğiz."

"Ya yanılıyorsa," dedi bir ses.

Kendrick dönünce Naten'ın ona öfkeyle baktığını gördü.

"Ya izleri yeniden bir yerde ortaya çıkıyorsa?" diye ekledi Naten.

Koldo dudak büktü.

"Elbette izler bir yerde yeniden başlayacak," diye cevapladı Koldo tersleyerek. "Önemli olan izlerin bu noktaya kadar ulaşmaması. Arasında bir boşluk var ve konu da bunun olması. Bu noktadan itibaren benim görebildiğim kadarıyla hiç bir şey yok. Benim göremediğim bir şey mi görüyorsun?"

Naten dudak bükerek döndü ve yürüdü, bir cevabının olmadığı belliydi.

"Süpürgelerinizi hazırlayın!" diye emretti Koldo, sonra dönüp atına doğru yürümeye başladı.

Adamları harekete geçti ve her biri semerlerinden uzun, pürüzsüz sopalarının bir tarafında raket gibi bir geniş ve düz bir eklentinin olduğu ve atlarının arkasına bağlı süpürgeleri çıkardılar. Esneklerdi, farklı yönlere hareket ediyor böylece süpürme işlemi sırasında tek tip bir iz bırakmıyorlar ve izleri en mümkün şekilde kapatıyorlardı. Kendrick bunlara hayran kaldı, kesinlikle yaratıcı aletlerdi.

"Karanlık çökmeden Ridge'e dönmek için vaktimiz var," dedi Koldo dönüp Ridge'e doğru umutla bakarak.

"Olsa iyi olur," dedi Naten, Kendrick'in yanına gelerek. "Eğer olmazsa geceyi bu çölde geçirmek zorunda kalacağız ve tüm bunlar senin suçun olacak."

Kendrick artık bıkmıştı, kaşlarını çattı.

"Senin benimle problemin ne?" diye sordu.

Naten, aynı şekilde sert bakışlarla ona baktı.

"Siz gelmeden önce," dedi. "Hayatlarımız mükemmeldi."

"Kıymetli Ridge'nizi mahvetmedim," diye yapıştırdı Kendrick.

"Ama görünüşe göre geldiğiniz her yerin tarumar edilmesini sağlıyorsunuz," diye cevap verdi Naten.

"Ne saygın var," diye cevapladı Kendrick. "Ne de misafirperverliğin. İkisi de kutsal erdemlerdir. Senden hiç hoşlanmasam da vatanımda bir yabancıyı iyi karşılardım. Senin için dövüşürdüm bile."

Naten güldü.

"Öyleyse ikimiz oldukça farklı insanlarız," diye cevapladı. "Ben senin için dövüşmezdim hatta eğer seçme şansım olsa size asla izin vermezdim---"

Birden yüksek bir çığlık havayı keserek konuşmalarını böldü, Kendrick'in tüyleri diken diken oldu.

Sonrası ise tam bir kargaşaydı.

Kendrick daha ne olduğunu anlayamadan bir adamın acı içinde korkunç bir feryat kopardığını duydu ve göz ucuyla kara, kıllı bir şeyin gökten düşerek boğazına konduğunu gördü.

Kendrick yukarıdan gelen hareketleri hissedince döndü.

"AĞAÇ KENELERİ!" diye bağırdı bir adam.

Kendrick yukarı bakınca, ağacın kalın dallarının parlayan sarı gözlerle dolu olduğunu görüp dehşete düştü. Küçük yaratıklardan oluşan bu grubun siyah tüyleri, uzun pençe ve dişleri vardı; dallardan atlayıp adamların üzerine konarak kendilerini gösterirlerken tembel hayvan cinsine benziyorlardı. Pençeleri havada parlıyordu, neredeyse yarım metre uzunluğunda bir kılıç kadar keskinlerdi. Havaya kaldırıp pala gibi savurarak doğruca adamların üstüne geliyorlardı. Kendrick kılıcını çekmek için uzandı ama çok geçti. Hamlesini yapamadan uzun pençelerini çıkarmış bir ağaç kenesi doğruca yüzüne atladı ve o noktada onu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Boku, İmparatorluk askerlerinin günler öncesinde onu çiviledikleri çarmıhta asılı duruyordu, büyük katliam sonrasında hayatta kalan son insanlardan biriydi, kendi isteğine rağmen bir şekilde hayata tutunuyordu. Artık acı ve ağrıyı hissetmeyi bırakmıştı, bir kaç gündür geçmişti. Artık avuçlarını katılaştıran ağrıyı, susuzluğunu, güneşlerin tenindeki kavurucu etkisini hissetmiyordu. Bunların hepsinden geçmişti, artık ölüme çok yakındı. Halkı ve Volusia kuşatması sırasında yanında ölenler için hissettiği yoğun kederdi sadece duyumsadığı, hepsi gözleri önünde katledilmişti. Hepsini yeniden görmek için her şeyini verirdi ve hayatta kalan son kişilerden biri olduğu için tanrılara küfrediyordu.

Fakat Boku artık küfredecek gücü bile bulamıyordu kendinde. Onun için artık geriye bir tek ölüm kalmıştı. Tanrılara onu öldürmeleri için yalvarırken bir nedenden dolayı isteğini sürekli reddediyorlardı. İmparatorluk askerleri onu nihayet çarmıha germeden önce üzerinde her türlü işkenceyi denemiş ve ölmek için ne kadar istek duysa da bu gerçekleşmemişti. Artık baygındı, aklı bir yerine geliyor bir gidiyordu; bir ışık bulutu içinde atalarını görüyor, her an onlarla kucaklaşmayı bekliyor ve umuyordu.

Boku gözlerini açtı, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ve hala yaşadığını fark etti. Bu zalim gerçeklikle, hissiz vücuduyla artık ellerini ve ayaklarını kullanamıyordu. Aşağı bakınca bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği insanların cesetlerini görüyordu ve sonunun ne zaman geleceğini merak ediyordu. Çabuk ve merhametli bir ölüm için şu an her şeyini verebilirdi.

"Onu aşağı indirin," dedi İmparatorluk köle efendilerinden biri ve bir anlığına duaları kabul oldu mu diye merak ederken kalbi tekledi.

Boku dünyanın sallandığını, çarmıhının aşağı indirildiğini, vücudunun yere paralel gelerek çok sayıda askerin omuzlarında taşındığını hissetti. Yere bir kaç adım kala onu bıraktıkları için yere sert bir darbeyle düşünce omurgasında onu şaşırtan keskin bir acı hissetti. Artık başka acı hissedemeyeceğini düşünmüştü oysa.

Boku parlak güneşe karşı bakarken gözlerini kıstı ve yüzünden bir gölge geçince gözlerini fal taşı gibi açtığında ona uzun dişleri ve boynuzlarıyla kaşlarını çatarak bakan zalim İmparatorluk köle efendiyi gördü. Bir sürahiyle uzanarak buz gibi soğuk suyu suratına döktü.

Boku boğulurmuş gibi hissetti. Suyun burnuna dolduğunu ve içine battığını duyumsarken etrafındaki tüm İmparatorluk askerleri barbarca ona güldüler.

Boku dudaklarındaki suyu hissedince, biraz içebilmek için onları yaladı, çaresizce yutkunmaya çalıştı. Fakat işkencenin insafsızlığına ek olarak içebileceği su kalmamıştı.

Boku gözlerini kırpıp köle efendinin yüzüne bakınca şimdi ne istiyor olabileceğini ve neden onu hayatta tutmakla uğraştığını merak etti. Ona neden su vermişti? Tabii ki işkenceyi uzatmak için.

"Arkadaşların nerede?" diye sordu öne eğilirken, nefesi Boku'nun yüzünü dolduruyordu.

Boku aklı karıştığı için gözlerini kırptı.

"Hangi arkadaşlar?" diye sormaya çalıştı ama kelimeler kuruyan boğazından zar zor çıkıyordu.

"Denizden gelenler," diye ısrar etti adam. "Beyaz ırktan olanlar. Köyünde demirleyenler. Kaçırdıkların. Nereye gittiler?"

Boku'nun kafası çatlarken gözlerini kırptı, anlamaya çalışıyordu, zihni günlerdir maruz kaldığı sessizlik ve acı neticesinde yavaş çalışıyordu. Sonra hatırlamaya başladı. Katliamdan önce o kadın, neydi adı... Gwendolyn. Evet. Onun halkı....

Hayal meyal hatırladı: savaştan önce kaçmışlardı. Büyük Çöl boyunca İkinci Halka'yı bulmak için... ordularına destek olmaları için yürümüşlerdi. Büyük ihtimalle Büyük Çöl onları öldürmüştü.

Boku köle efendinin çatık yüzüne baktı ve ne istediğini, onu neden hayatta tuttuğunu ve ona işkence ettiğini fark etti. Onun ve halkının sadece öldürülmesi kâfi değildi, Gwendolyn'i ve halkını da öldürmek istiyorlardı.

Boku içinde yeşeren bir kararlılık hissetti. Eğer halkını kurtarmayı başaramadıysa en azından şimdi Gwendolyn'i kurtaracaktı.

Boku konuşabilmek için boğazını temizlemeyi başardı:

"Tekrar denize döndü," diye ciddiyetle yalan söyledi.

Köle efendi aşağı bakıp sırıtırken uzun, keskin, kıvrımlı uca sahip hançer gibi bir silahı alıp Boku'nun kaburgalarına soktu.

Silahı ileri iterken Boku daha çok haykırdı, bıçağı döndürüp yerleştirirken iç organlarının yok edildiğini hissediyordu.

"İyi yalan söyleyemiyorsun," dedi köle efendi. "Gemilerinin yakıldığını öğrendik, denizi nasıl geçebilir?"

Ağzından kan gelen Boku feryat etti ama konuşmamaya kararlıydı.

"Sana bir kez daha soracağım," diye ısrarcı oldu. "O nereye gitti? Nerede saklanıyorlar? Halkı ölenler arasında yok, köyünüzü ve tüm mağaraları yok ettik. Hiç bir yerde bulamadık. Bana nerede olduklarını söylersen eğer, seni çabucak öldürürüm."

Boku'nun acısı tarif edilemezdi ama dişlerini sıkıp kafasını salladı, gözlerinden yaşlar boşalırken Gwendolyn'den vazgeçmemeye kararlıydı. Bir büyük enerji patlamasıyla tükürmeyi başardı. Keyifle, ağzından gelen kanın İmparatorluk köle efendisinin suratına çarpmasını izledi.

Öfkelenen köle efendi, iki eliyle aşağı uzanıp burgulu silahı Boku'nın göğsüne sapladı. Tüm gücüyle içeriye saplayıp döndürürken Boku hiç hissetmediği kadar büyük bir acıyla tanıştı. Kemiklerinin kırıldığını hissederken bu acıya katlanamıyordu. Bunu durdurmak için dünya üzerinden ondan ne istenirse yapabilirdi.

"Sana yalvarıyorum!" dedi Boku.

"Anlat!" diye cevapladı köle efendi.

"Çöl.." diye isteksiz bir biçimde çığlık atarken buldu kendini Boku. "Büyük Çöl. Yemin ederim! Yemin ederim!"

Boku pes ettiği için utanarak göz yaşı döktü. Onları korumayı her şeyden çok istiyordu ama ağrısı inanılmazdı, beynini ele geçirmiş ve doğru düzgün düşünmesini engellemişti.

İmparatorluk askeri nihayet tatmin olarak ona bakıp sırıttı.

"Aslında sana inanıyorum," dedi. "Yine de üzgünüm çünkü bu seni kurtarmayacak."

Çok sayıda İmparatorluk askeri hançerlerini çekerek öne geldi ve Boku vücudunun her yanında hissettiği acıyla milyonlarca bıçak tarafından delindi.

Nihayet bırakabiliyordu. Nihayet tatlı ölüm kapısındaydı.

Her şeyi bırakıp, atalarıyla ve büyük ışıkla kucaklaşmadan önce sonra bir şey düşündü:

Üzgünüm, Gwendolyn. Sana ihanet ettim. Sana ihanet ettim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Erec geminin kıçında durup donanmasının arkasını kolluyorken nehrin kaynağına doğru hep birlikte yol alıyorlardı, nehrin gerisine bakıp kıvrılan nehirde İmparatorluk'a ait her hangi bir işaret aradı. Ufukta, engel yaratarak gemiyi ateşe verdikleri yerden yükselen siyah dumanın şeklini görebiliyordu, hala alev alev yanıyordu. O denli dar bir alanda gemilerin çok sıkı bir şekilde oturdukları düşünülünce üstüne kıyıdaki yangın eklenince Erec, İmparatorluk'un oradan çabucak geçemeyeceğinden emin hissediyordu. Enkazı çekmek için iplere ve kancalara son çare olarak başvurabileceklerini tahmin etmişti. Yavaş ve güç gerektiren bir durumdu fakat şimdi Erec ve donanması çok kıymetli olan açık araya sahip olmuşlardı.

Erec döndü ve nehir kaynağına doğru önünde açılan gemilerine baktı ve arkada olduğu için rahatlamış hissetti. Eğer İmparatorluk onlara yetişirse ilk dövüşecek kişi olacaktı.

"Artık endişelenmenize gerek yok lordum," dedi yumuşak bir ses.

Erec kolunda nazik ve teselli eden bir el hissedince döndü ve yanına gelen Alistair'i gördü, yüzünde zarif bir gülümseme vardı.

"Gemilerimiz onlarınkinden hızlı", dedi, "üstelik bütün bir gündür onlardan hiç iz yoktu. Yolumuza devam ettiğimiz sürece bizi yakalayamazlar."

Erec de ona gülümseyip onu öptü, varlığı her zamanki gibi onu rahatlatıyordu.

"Bir liderin her zaman endişelenecek bir şeyleri vardır," diye cevapladı. "Eğer arkamızdakiler değilse, önümüzde bizi bekleyenler gibi."

"Elbette," diye cevapladı. "Güvende olmak koca bir yanılsama. Bu gemiye adımımızı atıp Güney Adalar'dan ayrıldığımız andan itibaren güvenliğimizi kaybettik. Fakat gemilerin yapılma sebebi de bu değil mi? Bu bizleri biz yapıyor."

Erec bilgeliği ve cesaretinden dolayı etkilenmişti, soylu kanın damarlarında dolandığını biliyordu. Onu incelerken güzel gözlerinin parladığını gördü ve onda değişik bir şeyler olduğunu fark etti, tam olarak ne olduğundan emin değildi ama sanki ondan bir şeyleri saklıyordu.

Alistair ona gözlerinde soru işaretleriyle baktı.

"Ne oldu lordum?" diye sordu nihayet.

Erec duraksadı.

"Son günlerde.. biraz farklı görünüyorsun," dedi. "Neden olduğunu bilmiyorum ama sanki belki de, benden bir şeyler saklıyorsun gibi hissediyorum."

Alistair kızarıp kafasını çevirince Erec kesin emin oldu.

“"Bir şey..yok, lordum," dedi. "Sadece kardeşimden ayrıldığım için aklım biraz dağınık. Thorgrin ve Guwayne için endişeleniyorum, tekrar halkımızla bir araya gelmek istiyorum."

Erec kafasını salladı, tam olarak ikna olmasa da anlıyordu.

"Erec!" diye bir bağırtı duyunca döndü ve Strom'u geminin pruvasında rahatsız bir halde ona işaret ederken buldu.

Adamlar geminin önüne doğru giderken ani bir kargaşa çıktı ve Erec hemen harekete geçip yanında Alistair'le beraber öne doğru koşturdu.

Erec pruvaya ulaşana kadar adamların arasından yolu açtı. Onu bekleyen Strom, uzun bir dürbün verip nehir kaynağını gösterdi.

"Orada," dedi telaşla Strom, "sağında küçük bir karaltı var."

Erec dürbünü gözlerine dayayarak daha dikkatli baktı, akıntıda yol alırken gördükleri bir aşağı iniyor bir yukarı çıkıyordu, yavaşça görünür oldu. Bu, nehrin kenarında kurulmuş bir İmparatorluk köyüydü.

"Bu topraklara girdiğimizden beri gördüğümüz ilk köy," dedi yanında duran Strom. "Düşman olabilir."

Erec dürbünle bakmaya devam etti ve rüzgar her geçen an onları köye yaklaştırırken gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Burası, tek katlı kil evlerden oluşan, bacalarından dumanların yükseldiği, çocukların ve köpeklerin etrafta koşturdukları ilginç bir köydü. Erec rahatça ve çekinmeden yürüyen kadınları, biraz ileride tarlalarda çalışan ve balık tutan adamları gördü. Koyu tenlerinden ve küçük vücutlarından anlaşıldığı gibi İmparatorluk ırkına ait değil gibi duruyorlardı, belki de İmparatorluk'un hükümdarlığındaki barışçıl bir köydü.

Erec sabırla akıntının onları yakına taşımasını bekledi, bu insanların insan ırkı mensubu olduklarını görünce şaşırdı, daha dikkatli bakınca kırbaç tutan İmparatorluk köle efendilerinin köyün dört yanında durduklarını gördü. İçlerinden biri sırtına kırbacını vururken çığlık atarak çocuğunu düşürmek zorunda olan bir kadını izledi.

Erec içinde öfkenin yükseldiğini hissetti. Hemencecik sayınca yaklaşık yüz İmparatorluk köle efendisinin bir kaç yüz kişiden oluşan bu köye dağılmış olduklarını gördü.

Dürbünü indirip kararlı bir şekilde Strom'a verdi.

"Yaylarınızı hazırlayın!" diye bağırdı adamlarına. "Savaşa giriyoruz!"

Adamları, yeniden harekete geçecek olmanın heyecanıyla tezahürat edip tırabzan boyunca sıralanıp direklerin tepesinde yayları ve oklarıyla hazır bekleyerek konum aldılar.

"Bu bizim savaşımız değil, lordum," dedi kumandanlardan biri yanına gelerek. "Savaşımız bizi ufkun ötesinde bekliyor. Bu köyü yalnız bırakıp yolumuza devam edemez miyiz?"

Erec elleri belinde durup kafasını salladı.

"Yola devam edersek," diye cevapladı, "adalet duygumuza ihanet etmiş oluruz, bu bizi olduğumuzdan eksik kılar."

"Fakat her yerde adaletsizlik var, lordum," diye cevap verdi kumandanı. "Bizler dünyanın şövalyeleri mi olacağız?"

Erec kararlı durdu.

"Olayların gözlerimizin önünde cereyan etmesinin bir sebebi var," diye cevapladı. "Eğer bunu düzeltmek için hareket etmezsek kim olduğumuzu iddia edebiliriz?"

Erec adamlarına döndü.

"Emrime kadar kendinizi gizleyin!" diye bağırdı.

Adamları hemen çömelip tırabzanların ardında kendilerini gizleyerek çatışmanın başlamasını beklediler.

Donanmanın gemileri köye yaklaşırken nehir akıntıları yüzünden sallanıyorlardı, Erec başı çekerek en önde gidiyordu ve kısa süre sonra köylüler onu fark etti. Yaptıkları işi bıraktılar, çiftçiler oldukları yerde durdu, balıkçılar ağlarını çekti, hepsi şaşkınlıkla ona baktılar.

İmparatorluk da fark etmişti, sırayla İmparatorluk askerleri görevlerini bırakıp nehri izleyerek Erec'in gemilerine merakla baktılar. Böylesi bir donanmayı daha önce hiç görmedikleri ve ne getireceğini bilmedikleri aşikardı. Belki de bunların İmparatorluk gemileri olduğunu düşünüyorlardı.

Erec, İmparatorluk askerlerinin saldırı altında tutulduğunu anlayamadan önce şaşkınlıklarından faydalanmak için kısa bir süresinin olduğunu biliyordu ve bunun avantajına sahip olmaya kararlıydı.

"Okçular!" diye bağırdı Erec. "Bu İmparatorluk adamlarına Güney Adalar'ın gücünü gösterin!"

Erec'in adamları ayağa kalkarken büyük bir tezahürat koparttılar, aynı anda tırabzanlardan çıkıp, nişan aldılar ve kıyıya doğru oklarla yaylım ateşi açtılar.

İmparatorluk askerleri koşmak için döndüyse de hızlı değillerdi. Gök yüksek kavis çizerek alçalan oklarla doldu, sırasıyla köle efendileri deldiler.

Bağırarak oldukları yerde kırbaçlarını ve kılıçlarını düşürüp çamurun içine kapaklanırken korkmuş kadınlar ve çocuklar çığlık atıp kaçtılar.

"Çapalar!" diye bağırdı Erec.

Donanma çapaları demirleyip Erec'in işaretiyle tırabzandan atlayıp yaklaşık üç metre havada uçarak suyun içine dizlerinin üstüne indiler ve kılıçlarını çekerek kumsala doğru harekete geçmeye başladılar.

Erec köye doğru liderlik ederken Strom bir adım gerisinden geliyordu ve düzinelerce İmparatorluk askeri onları kılıç ve zırhlarını hazır tutarak karşılamak için duruyorlardı.

İlk kılıç darbesi Erec'in kafasına gelirken Erec zırhıyla darbeyi durdurup etrafında döndü ve askeri karnından yardı. Aynı anda diğer tarafından bir saldırı daha alınca döndü ve diğer asker daha kılıcını indiremeden onu bıçakladı. Sonra diğer tarafa dönüp bir diğer askeri göğsünden tekmeleyip suya çarparak düşmesini sağladı. Dördüncüsüne kafa atarak burnunu kırdı, bir diğerine zırhıyla vurdu ve bir başkasını göğsünden bıçakladı.

Erec her tarafa sanki bir girdap gibi dönüyor ve yüzlerce İmparatorluk askerinin saflarını dağıtıyordu. Arkasında adamları ve yanında Strom ruhları ele geçirilmiş insanlar gibi dövüşüyor askerleri sağlı sollu yere düşürüyorlardı. Sabah göğü çığlıklarla doluyordu, bu saldırgan İmaparatorluk askerleri çil yavrusu gibi her yerden çıkıp sayıları giderek artarken Erec askerlerinden birden fazlasını kaybetmişti.

Fakat Erec, bu zalim köle efendilerin kendini savunacak durumda olmayan kadınlara ve çocuklara yaptıkları eziyetleri düşününce öfkeyle doldu, işleri yoluna koyup bu insanları bedeli her ne olursa olsun özgür kılmak için kararlıydı.

Bir İmparatorluk askeri onlara arkadan yaklaşıp uzun kırbacıyla sırtlarına vururken kırbacın sesi havayı deldi. Erec'in kılıcının kabzasını kırbacıyla kavrayıp elinden aldığında Erec ve Strom bu hamleye karşı hazırlıksızlardı. Erec çabucak harekete geçerek döndü ve kalkanını yanlara doğru savurunca havada dönerek ilerleyen kalkan askerin boğazına vurup onu yere serdi. Savunmasız haldeyken, diğer bir asker kılıcını yüzüne doğru indirdi fakat Strom öne gelip kardeşi adına bu darbeyi engelledikten sonra adamı bıçaklayarak öldürdü.

Erec öne atılırken bilekleri suları sıçratarak ilerledi, kılıcını tutup kırbaçtan kurtararak köle efendiyi aynı hızla tekmeleyip ardından göğsünden bıçakladı.

Dövüş hiç durmadan en civcivli ve çetin haliyle devam ederken, sular kıpkırmızı kan rengine bürünmüştü, her taraftan adamlar sürekli can veriyorlardı. Sonunda, yavaşladı. Kılıç çarpışmalarının çıkardığı sesler azaldı, kalkanların sesleri kesildi, zırhların sesi dindi ve adamların çığlıklarıyla feryatları sustu. Kısa süre sonra duyulan tek şey sessiz havada yoğun bir şekilde akan nehrin sesi oldu.

Orada nefes nefese durup ensesinden terler akan Erec etrafına bakıp savaş alanını incelerken ve adamlarını yüzlerce İmparatorluk cesedinin üstünde zaferle durduğunu görünce içten içe sevinç duydu. Hepsi, Güney Adalar'ın bu büyük savaşçıları, önderlik etmekten ancak bu kadar gurur duyabileceği bu adamlar gururla ona bakıyordu.

Tıpkı deliklerinden çıkan tavşanlar gibi yavaşça köylüler köy evlerinden çıkıp gördükleri manzara karşısında inanmayan gözlerle donup kalıyorlardı. Bu insanları son derece kötü koşullarda baskılayan tüm İmparatorluk köle efendilerinin ölmüş olduğunu hayal bile etmek onlar için zordu.

Erec öne gelip kılıcını kaldırarak köylülerin arasında yürüdü ve onları bir arada tutan zincirleri koparmaya başladı. Etrafında bulunan adamlar da aynını yaptılar. Köylüler dizlerinin üzerine özgür adamlar olarak çökerken gözyaşlarını görebiliyordu.

Biri öne eğilip bacağına sarılırken ona baktı.
"Teşekkür ederim," diye gözyaşı döküyordu. "Teşekkürler."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Darius kaba bir şekilde uyandırılmıştı, arabası sürtünerek dururken kafası arabanın demir parmaklıklarına çarptı. Neler olduğunu daha tam idrak edemeden kilidi açan anahtarların sesi geldi ve demir kapı ardına kadar açılınca çok sayıda kaba el onu göğsünden yakalayıp acı verici gün ışığına doğru çekti.

Çamurlu zemine tökezleyerek sert bir şekilde düştü, etrafında bir toz bulutu kalkınca gözlerini güneşe karşı kısıp ellerini siper etti. El ve ayak bilekleri zincirlenmişti fakat bu hareketi istemese de yapmak zorunda kalmıştı. İmparatorluk köle efendisi farkındaydı, fakat yine de botunu Darius'un boğazına koydu, ona acı vermekten keyif alıyordu. Darius zar zor nefes alıyor, nefes borusunun ezildiğini hissediyordu.

Gittikçe artan sayıda kaba el onu tutup ayaklarının üzerine getirdi ve Darius yeniden gözlerini kapattı. Vücudundaki her kas ağrıyor, öylesine kaskatı ve hamlamış hissettiriyordu ki en küçük bir hareket bile ağrı sebebiydi.

"Hadi, köle!" diye bağırdı köle efendi ve Darius sokaklar boyunca ilerlemesi için öne doğru ittirilirken arkasındaki sert darbeyi hissetti.

Darius gözlerini yavaşça parlayan güneşe doğru açarak yönünü bulmaya ve nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. En azından araba durmuştu, kafasında yankılanan seslere bir dakika daha dayanamayacaktı.

Darius etrafındaki çığlıkları duyunca, kalabalık bir şehirde, el ve ayak bilekleri zincire vurulmuş, onun gibi köle olan insanların her taraftan civcivler gibi çıktığını ve her taraftan İmparatorluk askerleri tarafından çağırıldıklarını anladı. Kalabalık bir köle grubunda yürüyordu, onlarcası vardı, hepsi uzun, kemerli ve taştan bir alana ve ardından taştan bir tünelden geçirilerek eğitim kışlası gibi görünen bir yere doğru sürükleniyorlardı.

Darius kulakları sağır eden bir kükreme duyunca yukarı baktı ve ötesinde Volusia'dakinin iki katı büyüklükte olan arenayı gördü. Bu, şu ana kadar gördüğü en ihtişamlı ve ürkütücü yapıydı. Sonra, nerede olduğundan tam olarak emin oldu: İmparatorluk başkentine getirilmişti.

Darius bu konu hakkında düşünmeye fırsat bile bulamadan sırtında bir sopa hissetti.

"Acele et, köle!" diye bağırdı adam.

Darius grupla beraber tökezleyerek karanlık tünelin içine girdi ve dengesini kaybedip öne doğru atılınca yüzüne aldığı dirsek darbesiyle sanki yüzüne keskin bir iğne yemiş gibi hissetti.

“Bana çarpma, çocuk!” dedi karanlığın içindeki bir başka köle.

Darius, kendisi gibi köle olan birinin onu bu şekilde hazırlıksız yakalamasına öfkelenerek aslında kaza olduğu belli olan bu durum karşısında harekete geçti. Köleye vurup, geri geri taştan duvara tökezleyerek çarpmasına sebep oldu. Öylesine bitkindi ki öfkesini başkasından çıkarmıştı.

Köle, Darius'a saldırıya geçmek için öne atıldı fakat o sırada yeni bir köle grubu içeri girdi, burası çok karanlıktı ve çocuk Darius olduğunu sanıp bir başka köleye saldırdı. Darius, iki yabancı yerde güreşirken etraflarındaki çocukların haykırışlarını duyuyordu. Köle efendiler ellerinde sopalarla görünüp onları dövmeye başlamadan önce dövüşleri biraz sürdü.

Darius diğerleriyle birlikte yürümeye devam etti ve bir an sonra yeniden gün ışığına çıkınca bir meydanın tozlu avlusunda buldu kendini. Burası taştan yapılma bir eğitim alanıydı, duvarları etrafını saran kemerlerle çevriliydi. Duvarlar boyunca çoğunluğu kendi yaşında olan birbirlerine uzun zincirlerle bağlı yüzlerce köle duruyordu. Darius bileğinde sert bir el hissedince baktı ve bir İmparatorluk askerinin, zincirini bir başka çocuğun zincirine kelepçelediğini gördü.

Darius, avludaki duvar boyunca sıralanmış yüzlerce çocuğun oluşturduğu uzun sırada hareket etmeye devam ettikten sonra zincirlerinin çekildiğini hissetti ve tüm çocukları kulakları delen zincir sesleriyle beraber durdular.

Darius diğerleriyle beraber etrafına bakarak buradaki gergin sessizlik içinde şimdi ne beklemesi gerektiğini, sıradaki acının ne olacağını merak ediyordu.

Bir düzine İmparatorluk askeri kemerlerden birinden çıkarak sessiz avluya doğru yürürken liderleri olduğu belli olan iri bir İmparatorluk askeri onlara önderlik ediyordu. Çocukların oluşturduğu sırada bir aşağı bir yukarı yürüyerek sırasıyla hepsini inceliyordu.

Nihayet kaşlarını çatıp boğazını temizledi.

“Hepiniz buraya, bana en iyilerin de iyileri olduğunuz için getirildiniz,” diye bağırdı; sesi koyu ve kötü niyetli tınlıyordu. “İmparatorluk’un dört bir yanındaki köylerden, kasabalardan, şehirlerden, dört bucaktaki boynuzlardan ve iki uçtan getirildiniz. Her gün yüzlerceniz daha bana getirilmekte ancak sadece en iyileriniz arenada dövüşecek.”

Tüm çocuklar sus pus dururken havaya gergin bir sessizlik hakimdi, köle efendi alanı arşınlarken botları yeri eziyordu.

“Bulunduğunuz yerin en iyisi olabilirsiniz,” diye devam etti sonunda, “ama burada bunun hiç bir anlamı yok. Burası, dünyadaki en büyük başkentin en büyük arenasıdır. Burada yeteneklerinizin beş para etmediğini göreceğiniz düşmanlarla karşılaşacaksınız. Birçoğunuz köpekler gibi öleceksiniz.”

Köle efendi yürümeye devam ederken hiç belli etmeden kılıcını çekip öne atılarak çocuklardan birini kalbinden bıçakladı.

Çocuk nefes verip dizlerinin üzerine diğerlerinin zincirlerini çekerek çöktü, ölmüştü; diğer çocuklar nefeslerini tuttular, Darius da şok olmuştu.

"Bu çocuk güçsüzdü," diye açıkladı köle efendi. "Zayıflığını gözlerinde gördüm. Yeterli uzunlukta durmuyordu."

Köle efendi sıra boyunca yürürken Darius'un midesi bulanıyordu; uzanıp onu öldürmek istiyordu ama silahsızdı.

Bir an sonra köle efendi uzanıp başka bir çocuğun boğazını kesti ve çocuk ayaklarının dibinde can verdi.

"Bu çocuk çok kırılgandı," diye açıkladı, yürümeye devam ederken.

Köle efendi ona yaklaşırken Darius kalp atışlarının arttığını hissetti. Ondan yaklaşık yirmi adım ötedeyken kılıcını savurup bir çocuğun kafasını uçurdu.

Darius çocuğun kafasının yerde yuvarlanarak adama baktığını gördü, öldürmeyi bu denli seven birini gördüğü için dehşete düşüyordu.

"Bu çocuğu," dedi köle efendi, bir yandan zalimce gülümseyip doğruca Darius'a bakıyordu; "sadece eğlencesine öldürdüm."

Darius öfkeden kıpkırmızı oldu, çaresiz hissediyordu.

Köle efendi diğerlerine döndü ve kükreyerek konuştu:

"Benim için hiç birinizin anlamı yok," dedi. "Sizlerden birini öldürmek benim en büyük eğlencem. Yarın yerinizi dolduracak çok sayıda yenisi gelecek. Benim için şu an değersizsiniz."

Köle efendi sıra boyunca ilerlerken arkasında maiyeti onu takip ederek korkunç şekillerde çocukları öldürüyorlardı. Zincirlenmiş çocuklar, çaresizce dönüp kaçmaya çalışıyorlardı fakat köle efendi onları arkalarından bıçaklıyordu.

Yaklaşırlarken Darius terliyordu, öfkeyle doluydu ve artık umursamıyordu; kendini dik ve güçlü durmaya zorladı. Çenesini kaldırdı ve yaralarına rağmen olabildiğince dik durup meydan okurcasına gözlerini karşıya dikti. Eğer onu öldüreceklerse, varsın öldürsünlerdi; en azından gururla ve diğerlerinin aksine kuyruğunu kıstırarak ölmeyecekti.

Köle efendi önünde durup sanki bir böcekmiş gibi alaycı bir tavırla onu inceledi.

"Diğerleri kadar iri değilsin," dedi. "Kaslı da sayılmazsın. Sanırım sensiz gayet idare edebiliriz."

Aniden kılıcını kaldırıp Darius'a hamlede bulunarak onu kalbinden bıçaklamayı hedef aldı.

Darius hemen hamlede bulundu. Orada durup ölmeye hazırlamıştı kendini, aslında seve seve de karşılardı ölümü fakat içinde bir şey ona engel oldu. Bu ölmesine izin vermek istemeyen bir çeşit savaşçı refleksiydi.

Darius yana adımını atıp zincirlerle sarılı bileklerini kaldırdı ve zincirleri bıçağı yakalamak için kullandı. Etrafına zinciri dolayarak, yana çekildi ve sertçe

çekerek köle efendiyi kendine doğru yanaştırdı. Ardından geri esneyip köle efendiyi karın boşluğundan tekmeleyerek geriye doğru silahsız ve nefessiz bırakarak sendeletti.

Bu sefer alaycı bakan Darius'tu, kılıcı ayaklarının dibine bırakınca metal sesi yankılandı.

"Bana bir kürdandan daha güçlü bir şeyle gelmek zorundasın," dedi Darius, bu anın keyfini çıkararak.

Köle efendi şok olmuş bir biçimde ona bakarak sırtını utanır gibi döndü. Yanında duran askerin belindeki kının içinden yedek kılıcı alıp bir kez daha Darius'a saldırmaya geldi.

"Seni parçalara böleceğim," dedi, "sonra da cesedini köpeklere yem edeceğim."

Adam saldırdı ama kısa mesafe kala aniden durdu.

"Hayır yapmayacaksın," dedi bir ses.

Darius, köle efendiyle arasında duran uzun bir sopayı görünce şaşkınlık geçirdi, köle efendinin göğsüne dayanıyor ve onu geride tutuyordu.

Köle efendi kaşlarını çatarak döndü, Darius kendi boyunda ve benzer vücut yapısıyla, orada duran kırklı yaşlarında, kendisiyle aynı açık kahve tenli, basit bir cübbe giymiş ve başlığını takmış, elinde bir sopa tutan bir adamın – bir insanın- durduğunu görünce dehşete kapıldı. Daha da şaşırtıcı olanı, İmparatoluk askerini geride tutuyor olmasıydı. Özgür bir adamın burada ne yaptığına dair hiç bir fikri yoktu.

Adam ısrarla, korkusuzca ve sakince köle efendiye bakarken orada gururla duruyordu. Cübbenin yenleri kollarını açıkta bırakıyordu, adam tıpkı Darius gibi dayanıklı ve kaslıydı ama aşırı değildi. Sandalet giymişti, bağcıkları baldırlarından dizlerine doğru bağlıydı, köşeli çenesi ve bir savaşçının taşıdığı asil görüntüyle gururlu bir yüze sahipti.

"Onun yaşamasına izin vereceksin," diye emretti adam köle efendiye, sesi boğuk ve kendine güvenliydi.

Köle efendi kaşlarını çattı.

"Şu sopayı benden uzak tut," diye cevapladı, "yoksa onunla beraber seni de öldürürüm."

Köle efendi kılıcını kaldırıp sopayı ortadan ikiye bölmeye yeltendi.

Fakat adam Darius'un daha önce görmüş olduğu tüm savaşçılardan daha hızlı davrandı, öyle atikti ki sopayı ikisinin arasından çekip İmparatorluk askerinin bileklerine bir daire çizdikten sonra indirip sert bir şekilde vurdu ve kavradığı kılıcı ellerinden düşürmesine sebep oldu. Kılıç yere düşerken adam sopasının ucunu şaşkına dönen köle efendinin boğazına bastırdı.

"Bu çocuk yaşayacak dedim," diye tekrarladı adam ciddiyetle.

Köle efendi dudak büktü.

"Onları eğitebilirsin," dedi köle efendi, "ama kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar veririm. Dövüşte benden iyi olabilirsin ama etrafına bak – adamlarımdan düzinelercesi, hepsinde güçlü silahlar ve zırhlar var. Hepimizi elindeki o sopayla mı durduracaksın?"

Adam Darius'u şaşırtan bir biçimde gülümseyerek sopasını indirdi.

"Anlaşalım," dedi. "Eğer düzinelerce askerin beni silahsız kılarsa o zaman çocuk senin olur. Ama eğer ben onları silahsız bırakırsam o zaman çocuğu eğitim için alırım."

Köle efendi ona sırıttı.

"Silahsızlandırmaktan fazlasını yapacaklar," dedi. "Seni öldürecekler. Ben de bunu keyifle izleyeceğim."

Köle efendi adamlarına kafasıyla işaret edince, hepsi bir ağızdan bağırıp kılıçlarını kaldırarak adama doğru saldırıya geçtiler.

Adam sadece uzun sopasıyla birlikte hepsinin ortasında dururken, Darius yerine mıhlanmış halde kalbi adam için hızla çarpıyor, onun yaşamını çaresizce istiyordu. Dört bir yanından adamlar ona doğru saldırırken vücudunu her yöne döndürüyordu.

Bir şimşek kadar hızlı olan adam, bir askerin ve ardından bir diğerinin ellerinden kılıcını hızla aldı Darius daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemişti, izlemesi büyüleyiciydi. Etrafında dönüyor, salınıyor, aşağı iniyor, yuvarlanıyor sanki sopası canlıymış gibi onu tutuyordu. Bir askerin darbesini savuşturduktan sonra diğerini göğsünden bıçaklayarak silahsız bıraktı. Yeniden döndü ve birinin şakağını ezip onu yere gönderdi. Bir diğerini hiç vakit kaybetmeden karşısına alıp burnunu kırdı ve bu sırada bir başkasının tepesine çullanıp elinden kılıcı düşürmesini sağladı. Hatta bir de aşağı inip bacaklarını savurarak bir başkasının ayaklarını yerden kesti.

Askerler ona doğru koşup silahlarını savururken, havada yükseğe zıpladı ve bir kılıç darbesinden sakındı ardından sopasını doğruca aşağı indirerek adamı ensesinden vurdu ve yere düşmesini sağladı.

Hiç durmadan etrafına dönüp, bıçaklayıp, saldırıp, aşağı inip, bir girdap gibi etrafında her yönden askerleri yere gönderiyor, sırasıyla hepsinin silahlarını alıp bir bir askerleri haklıyordu.

Sonuncusunun da işini görünce, öne adımını attı ve sopasının ucunu adamın boğazına bastırarak onu yere gönderdi. Yavaşça savaş alanını incelerken bir düzine askerin hepsinin silahlarından arınmış halde sırt üstü ya da elleri ve dizlerinin üstünde inleyerek oldukları yerde kaldıklarını gördü. İmparatorluk köle efendiye bakarak sırıttı.

"Sanırım çocuk benim," dedi.

Köle efendi döndü ve hışımla oradan ayrılırken, adam dönüp Darius'un bakışlarını yakaladı. Darius'un gözlerinin gördüğü en asil ve yetenekli savaşçı bu adamdı, varlığı onda hayranlık uyandırmıştı. İlk kez bir adam onun için hayatını tehlikeye atmıştı, adama ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu.
Ancak buna vakti olmadı, gizemli adam dönüp aniden kalabalığın arasında kayboldu ve Darius'u şaşkınlığıyla baş başa bıraktı. Bu adam kimdi? Neden onun için hayatını tehlikeye atmıştı?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thor Lycoples'in boynuna sıkıca sarılmış, gökyüzünde süzülürken sert pullarını tutuyordu, yeniden bir ejderhanın sırtında olduğu için coşkuluydu. Havayı tam hız giderken deliyorlardı, bulutlar Thor'un yüzünü kırbaçlıyordu. Ufukta, Guwayne'i alan yaratıkların peşine düşmüşlerdi. Thor, artık çok yakınında olan oğlunu almaya kesin kararlıydı, Lycoples'in daha hızlı gitmesini sağlamaya çalışıyordu.

"Daha hızlı!" diye cesaretlendirdi Thor.

Lycoples kanatlarını tekrar tekrar çırpıp kafasını indirdi, denk derecede Thor'un oğlunu kurtarmaya niyetliydi.

Thor, Mycoples ve Ralibar'ın çocuğuyla birlikte uçarken, sanki yeniden Mycoples'le birlikteymiş gibi hissetti. Öldüğünden beri ona hissettiği özlem dinmemişti, işte şimdi yeniden onunla havada birlikteyken kendini yenilenmiş hissediyordu. Bu hızda ilerleyerek normalde gemiyle aşmaya kalksalar çok ay vakti sürecek bu yolculukta okyanusunu günlerdir olduğu gibi aşıyorlardı. Kendini yeniden yenilmez hissettiriyordu bu durum. Kendini hafif, bir kuş kadar hızlı hissediyordu, sanki karşısında hiç bir kuvvet duramazmış gibiydi.

Thorgrin, Lycoples ile arasında yoğun bir bağ, annesiyle olduğundan çok daha farklı bir enerji hissediyordu. Lycoples çok daha küçüktü, hala gençti, yetişkin bir ejderhanın yarısı kadardı ve çok garip bir tutkuyla sanki havayla birleşiyormuş gibi ve güçlerine henüz tam hakim olamadan uçuyordu. Onun sırtında uçarak, dünyaya yeni bir hayatın gelişini, yepyeni bir ırkın gözleri önünde ortaya çıktığını hissediyordu.

Ayrıca Thorgrin, düşüncelerini ve hislerini onunla paylaşabildiğini fark etti, Guwayne'i bulma konusunda ne kadar telaşlı olduğunu bildiğini hissediyordu. Hiç bir itici güce ihtiyaç duymadan kanatlarını çıldırmış gibi çırpıyor Thor'un ondan rica ettiğinden çok daha hızlı gidiyordu. Birlikte öyle bir hızla ilerliyorlardı ki Thor, bulutların arasından çıkıp yaratıklarla aralarındaki mesafeyi kapatırken nefes alamıyordu. Thor bir eliyle pullarına sıkı sıkı sarılırken, boşta kalan diğer eliyle de Ölüm Kılıcını tutuyordu. Kana susamış nabzını elinde hissediyordu.

Mesafeyi kapayarak, yaratıkların grubuna daha çok yaklaştılar, artık neredeyse yüz metre ötelerindeyken Thorgrin nereye uçtuklarını, Guwayne'i bu denli büyük bir hevesle nereye götürdüklerini merak etti. Gözlerini kısınca, sürünün başında yer alan yaratıklardan birinin pençelerinden aşağı doğru sallanan Guwayne'i görebiliyordu. Onu gerçekten Kan Ülkesi'ne mi götürüyorlardı? Eğer öyleyse, bunun sebebi neydi?

Thor ufka bakınca ufkun göz alabildiğine önüne serildiğini görüyordu, Kan Ülkesi görünürde yoktu. Ragon yanılmış mıydı? Sarf ettikleri sadece ölen bir adamın sözleri miydi yoksa?

Thorgrin aniden, yaratıkların oluşturduğu büyük grubun ikiye ayrıldığını, bir grubun daireler çizerek onlarla karşılaşmak üzere döndüğünü, diğer grubunsa yollarına devam ettiğini gördü. Onlara yaklaşırken Thor onları yakından görme fırsatını buldu, geniş, sıska ve siyah kanatları, uzun pençe ve dişleriyle devasa yarasaları andırıyorlardı. Dar kafalarını geriye atıp doğruca ona gelirken tız sesler çıkartıyorlardı.

Thor kılıcını tutarak onları savaşla karşılamaya hevesliydi ancak Lycoples'in de hakkı yenmez o da hiç bir korku belirtisi göstermiyordu. Bunun yerine çok daha hızlı uçmaya başladı. Thor karşılaştığı sorunları gidermeye kararlıydı, Ölüm Kılıcı'nı havaya kaldırdı. Öylesine ağırdı ki, normal bir kılıcın neredeyse on katı ağırlıktaydı. Fakat bir şekilde ellerine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Siyah bıçağı gökte parlarken, canavarlar çığlık atmaya başladılar ve Thor da onlara kendi savaş çığlığıyla karşılık verdi. Oğlunu geri almak için hepsini biçebilirdi.

Yaratıklardan ilki ona yaklaşırken dişlerini Thor'un yüzüne isabet edecek şekilde açtı, Thor aşağı uzanıp kılıcını savurarak yaratığı ikiye böldü. Kanı her tarafa saçılırken yaratık onları geçip döne döne aşağı savruldu.

Sırayla hepsi her yönden onlara doğru saldırıya geçerken Thor döndü ve her taraftan gelen yaratıkları kılıcıyla birlikte aşağı yukarı hareket ederek doğradı. Birinin kuyruğunu, diğerinin kanatlarını biçti ardından üçüncüsü tarafından omzundan çizilirken kafasını eğdi ve sonra uzanıp kılıcını açıkta kalan karnına sapladı.

Yaratık sürüsü üstüne çullanıyordu ama Thor sanki kendinden geçmiş ve kaybedecek bir şeyi kalmamış bir adam gibi korkusuzca onlarla karşılaşıp dövüşüyordu. Ölüm Kılıcı da sanki canlanmış da elinde tuttuğu canlı bir kişilikmiş gibi bu savaşta onun safında yer alıyordu. Vınlama ve tıslama sesleriyle ona liderlik ediyor, Thor'u yarması, savurması ve darbelerden kaçması için yönlendiriyordu. Sanki elinde bir dövüş partneri vardı. Kılıç uğuldayıp mırıldanarak havayı kesiyor, saldırmaya çalışan yaratıklardan geriye bir kan yolu bırakıyor ve hepsi çok aşağıdaki okyanusa doğru tepe taklak düşüyorlardı.

Lycoples de bu savaşa katıldı, ona saldırmaya cesaret eden yaratıkları pençeleriyle beraber yarıyordu. Gençti ama çetin ve korkusuzdu. Bıçak gibi keskin pençelerini kaldırıp canavarları sağlı sollu haklıyor, yaratıklar ona ulaşamadan o yaratıklara erişip onları ortadan ikiye bölüyordu. Uzanıp diğerlerini kafalarından tutup ölene kadar sıktı, diğerlerini de yakalayıp havada döne döne gidip okyanusa düşmelerini sağlayacak şekilde fırlattı. Arta kalanları

ise koca çenesini açıp dişlerini derilerine batırarak ısırıyordu, yaratıklar acı içinde çığlık atıyorlardı.

Sonunda önlerine yeni bir grup yaratık geldi. Lycoples kafasını geriye atıp tiz bir çığlık bıraktı ve koca ağzından alevler çıktı. Henüz bu alev anne ve babasınınki kadar güçlü değildi ancak arkasında bir enkaz bırakmaya yetiyordu: geriye kalan düzinelerce yaratık alevlere boğulunca korkunç çığlıkları onları yutan alev bulutunun içinde yankılanıyor ardından alev almış şekilde aşağıdaki okyanusa uçarak düşüyorlardı.

Thor, Lycoples'in gücü karşısında şaşkındı, böyle bir alev akışını beklemiyordu. Hayatta kalan son bir kaç yaratık korkmuş ifadelerle ona ve duydukları belli olan dehşetle Lycoples'e baktılar. Dönüp ufka doğru uçarak sürünün geri kalanını yakaladılar.

"Daha hızlı, Lycoples, daha hızlı!" diye bağırdı Thor, kafasını eğip pullarını sıkıca tutarak. Bu sırada öfkelenen Lycoples ise çok daha yüksek bir hızla harekete geçti.

Lycoples'in ikna olmaya ihtiyacı yoktu. Havayı, Thor'un nefes almasına müsaade etmeyecek şekilde hızla kat ederken bulutların arasına girip çıkıyorlardı, kızıl güneş, yaratıkların üstüne giderlerken batmaya başlamıştı. Yaratıklar artık onlarla karşılaşmak için dönmeye cesaret edemiyorlar ve bunun yerine tüm hızlarıyla kaçmak için telaşla kanatlarını çırpıyorlardı.

Yakınlaştıklarında, Thor nihayet Guwayne'i yeniden önlerinde gördü, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Artık o kadar yakındı ki hiç bir şey önüne çıkamazdı. Bu yaratıkların her birini katledecek ve kısa süre sonra yeniden bir araya geleceklerdi.

Thor ufka baktınca gözlerini kırpıştırıp yeniden bakması gerekti, gördüğü manzara karşısında dehşete düşmüştü. Ufukta gökten dökülen bir şelale yavaşça görünmeye başladı. Her yöne doğru göz alabildiğine uzarken akan sulardan bir duvar oluşturuyordu, kırmızı renkle lekelenmişti. Göklerden aşağıdaki okyanusa doğru o denli yoğun bir biçimde akıyordu ki ötesini görmenin imkanı yoktu, tek duyabildiği oraya yakınlaşırken kulaklarında uğuldayan suların kükreme sesiydi. Bunun ne olduğunu anlamaya başladı: kan şelalesi.

Thorgrin bir anda hiç şüpheye bırakmayacak şekilde bunun bir bariyer, diğer dünyayla araya sınır koyan bir duvar olduğunu anladı: Kan Ülkesi girişiydi burası. Yaratıkların oraya doğru uçtuğunu görünce istikametlerini hemen anladı, belki de onlara güvenli bir liman sağlayacaktı.

"DAHA HIZLI!" diye bağırdı.

Lycoples bir şekilde daha hızlı gitmeyi başararak önce aralarındaki mesafeyi elli metreye, sonra otuza sonra ona düşürdü. Önlerindeki şelale sanki bir şeyleri dokurmuş gibi durmadan çağlarken kulakları sağır ediyordu.

Yaratıklar onlardan sadece biraz daha hızlı uçuyordu ve Thor onlara yakınlaştığında birden bire kan şelalesine girerek içinde kayboldular.

Thor hemen arkalarından girmeye kendini hazırladı fakat şaşkınlık verici bir şekilde Lycoples çok az bir mesafede havada durup kafasını geriye atarak buraya girmeyi reddetti. Thor neler olduğunu anlayamıyordu, sanki Lycoples buraya girmeye korkuyordu.

Kanatlarını çırpıp kendini geriye atıyor, tiz sesler çıkarıyordu. Thor bir sebepten dolayı Kan Ülkesi'ne giden bu sihirli kapıdan geçemediğini anladı. Kızardı, yaratıkların bunu en başından beri bildiklerini fark etti.

Lycoples öfkeyle tekrar tekrar çığlık attı, girmek istediği belliydi ama bunu yapamadığı için hiddetleniyordu.

Yaratıklar beraberinde oğluyla şelaleden geçip görünürden kaybolurken Thor'un kalbi paramparça oluyordu.

Hızlıca düşündü. Aşağı bakıp okyanusu gözleriyle tararken uzak ufukta, Lejyon kardeşlerinin gemi içinde onları takip ettiğini gördü. Thor Lycoples'i aşağı, okyanusa, arkadaşlarının yanına doğru yönlendirdi, bundan başka şansının olmadığını biliyordu. Eğer Lycoples Kan Ülkesi'ne giremiyorsa, Thor onsuz gidecekti.

Lycoples Thor'u gemiye doğru götürdü, aşağı doğru inerken hız kesti ve Thor sırtından atlayıp güverteye indi. Orada durup kanatlarını çırpan ve yeniden sırtından indiği için hayal kırıklığına uğrayan Lycoples'e baktı.

Thor kafasını salladı.

"Hayır, Lycoples," dedi ona. "Gitmem gereken yer için bana yardım edemezsin. Bana başka yerde yardımın dokunur: git sevgilimi bul. Gwendolyn her neredeyse onu bul. Ona yaşadığımı, Guwayne'in de yaşadığını söyle ve hangi tehlikenin içindeyse onu oradan kurtar."

Lycoples tiz bir çığlık atıp yükseldi, Thor'u bırakmak istemediği belli oluyordu.

"GİT!" diye kararlı bir şekilde emretti Thor.

Lycoples nihayet gönülsüz bir biçimde döndü ve havalanarak ufukta kayboldu.

Diğerleri gemide Thor'un etrafına toplanıp ona şaşkınlıkla baktılar. Kıçı geçip hareketli kan şelalesine bakarken ne yapacağını biliyordu.
"Kardeşlerim," dedi, "bu gece Kan Ülkesi'ne giriyoruz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Kraliçe ile beraber yan yana yürüyor, Ridge'in başkenti üzerini kapsayan altın köprü boyunca ona eşlik ediyordu. Bu yol, saf altından yapılmış, şehir sokaklarından beş metre kadar yukarıda kalenin çıkışından şehrin dört bir yanına uzanıyordu. Sadece kraliyet mensuplarına ayrılmış bir yoldu ve beraber ilerlerken Kraliçe'nin hizmetkarları arkalarından onları takip ederek güneşten korumak için büyük şemsiyeleri tutuyorlardı.

İkisi kol kola girmişti, Kraliçe şefkatle kolunu onunkine dolamış ve ona bir şehir turu attırmak için ısrarcı olmuştu. Beraber yürürken Kraliçe, Gwen'e geçtikleri her yeri anlatıyor, kıymetli mimarileri göstererek bu antik şehre kendini alıştırmasını sağlamaya çalışıyordu. Gwendolyn onun varlığında rahatlıyordu, özellikle bir kadının eşliğinden bu kadar uzun süre mahrum kaldığı için. Bazı yönlerden, Kraliçe hiç sahip olamadığı şefkatli bir anne gibiydi.

Bu, Gwendolyn'in annesini hatırlamasına sebep oldu. Annesi soğuk ve katı bir Kraliçe'ydi, her zaman belki ailesi için değil ama krallığı için neyin doğru olduğuna göre verirdi kararlarını. Ayrıca Gwendolyn'in sonsuz kere tartıştığı ve iktidar savaşına girdiği soğuk ve katı bir anne olmuştu. Gwendolyn, Thorgrin'le ilk karşılaştıkları zamanı, annesinin ikisini birbirinden uzak tutmak için gösterdiği destansı çabayı hatırladı. İçinde bambaşka acı duygular ve içerleme belirdi.

Ayrıca Gwen, diğer zamanları ve diğer yerleri düşündü: babasının sarayında herkesin en güzel kıyafetler içinde, mızrak dövüşlerinin, festivallerin yaşandığı kutlamaları hatırladı; hiç bitmeyecek gibi hissettiren bolluk ve o güzel zamanlar boyunca Gwen'in aklına bunların son bulacağı hiç gelmemişti. Thorgrin'le ilk kez Halka'nın refahı içinde karşılaştığı, Kral'ın Sarayı'na genç ve naif bir çocuk olarak girdiği halini hatırladı. Sanki bir başka ömre aitmiş gibi geldi bu görüntü. O zamandan bu yanda kendini çok yaşlanmış ve hayatında çok badire atlatmış gibi hissediyordu. Burada, bu yerin görkemi içinde bile, o günlerin rahatlığını ve güvenliğini sanki yeniden onu içine çekermiş gibi hatırlarken zorlanıyordu.

Kraliçe onu çekip ileride bir yeri işaret ederken Gwen düşüncelerinden sıyrıldı.

"Burası halkın çoğunluğunun yaşadığı yer," dedi Kraliçe gururla.

Gwendolyn muazzam bir manzara sunan köprüden aşağı doğru bakınca gördüğü tüm bu güzellik ve zevke hayran kaldı. Şehir, her şekil ve boyda, pırıl pırıl, bazılarının mermerden bazılarının ise kireçtaşından yapıldığı ve birbirlerine yakın mesafede duran evlerle doluydu, bu yakın mesafe şehre sıcak bir hava katıyordu. Kadim bir şehir görüntüsüne sahip bu yerde parke taşlarından

oluşmuş sokaklar birbirlerini kesiyor, içlerinde yürüyen atlar yavaşça arabaları çekiyorlardı. Sokaklarda mallarını satmak için sıra sıra dizilmiş insanlar ve her yeri kaplayan yemek kokuları vardı: satıcılar tezgahlarda kocaman meyvelerle beraber tulum ve fıçı şaraplar satıyorlardı. Diğer dükkanlar da her yere yayılmıştı, tabakçılar derileri, demirciler silah, mücevher ve parlak taşlar satıyordu. En güzel kıyafetler içerisindeki tüm halk bu lüks şehrin sokaklarında uyum içinde dolanıyordu.

Gwen önüne bakınca şehri çevreleyen gösterişli kaleleri gördü, antik taştan duvarlarında sıra sıra şövalyeler duruyordu, zırhları güneş altında parlıyordu. Kalenin şehrin üstünde sanki bir gözcü gibi yükseldiğini, kapılarında güç ve disiplin timsali gibi çok daha fazla sayıda şövalyenin sıralandığını gördü. Kilise çanları uzaktan yumuşacık bir şekilde havayı dolduruyordu, aşağıdaki sokaklarda köpekler havlıyor ve çocuklar neşe içinde peşi sıra onları kovalamaya çalışıyorlardı. Göllerden gelen nazik, nemle ağırlaşan bir esinti o yürürken Gwen'in yüzünü okşuyordu ve Gwen bu yerin hayalindeki mükemmel yere çok yakın olduğunu fark etti. Uzakta, sular parıldıyor onun ötesinde ise Ridge zirveleri hepsinin üstünde ufukta belli belirsiz yükselip sisle kaplanırken bu yeri daha bile fazla korunaklı gösteriyordu.

Gwen insanların kepenklerini açıp kapattığını, dışarıya kurutmak için çamaşır astıklarını ve aşağı bakarken çok sayıda insanın sevgiyle onlara el salladığını görüyordu. Burada bu köprüde yürürken çok seçkin bir tabakadan gibi hissediyordu kendini.

"Kafan dağılmış gibi sevgili Kraliçem," dedi Kraliçe ona gülümseyerek.

Gwen kızardı.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece, halkımla iletişim halinde olmayı tercih ederim. Onlarla kucaklaşmayı, onların yürüdüğü yollarda yürümeyi."

Gwen onu kırmadığını umdu, Kraliçe'nin gülümsemesinin yüzüne yayıldığını görünce rahatladı.

"Kalbinde hissettiklerin benimkiyle aynı," dedi. "Bunu soracağını umuyordum. Kraliyet mensuplarının yaşama tarzından ben de hoşlanmıyorum, ben de halkımla bir arada olmayı tercih ederim."

Onu kıvrımlı, altın merdivenlerden sokaklara doğru yönlendirip aşağıya doğru geçirirken, halk arasında heyecanlı bir tezahürat duyuldu, hepsi Kraliçe'nin varlığından dolayı coşup ellerinde meyveler ve çiçeklerle onu karşılamaya geldiler. Gwen, Kraliçe'nin halkı tarafından ne kadar sevildiğini görebiliyor ve sebebini anlıyordu: Karşılaştığı en nazik Kraliçe'ydi.

Gwen sokaklarda yürümekten, hayat dolu olan bu yerde, pişen et kokularının daha yoğun hissedildiği bu noktadan çok hoşlanıyordu; burası insanlarla doluydu ve bu yerin enerjisini sevmişti. Ridge halkının sıcak ve dost canlısı olduğunun

artık ayırtına varıyordu; halk ona hemen gülümsüyor ve yabancıları kucaklıyordu. Kendini evinde hissetmeye başlamıştı.

"Sokaklarda yürümemiz aslında en doğrusu. Görmek istediğin kızım şehrin en uzak ucunda,kütüphanesine tünemiş oturuyor, bu sokaklar oraya gitmenin en hızlı yolu."

Gwen, gittikleri yeri –Kraliyet Kütüphanesi'ni- düşündü, orayı görmeye can atıyordu bu yüzden heyecanlıydı. Bir de Kral'ın görmesini rica ettiği, Kraliçe'nin en küçük kızını düşündü bir kez daha onun kim olduğunu merak etti.

"Bana ondan bahset," dedi Gwen.

Kızının bahsi geçince Kraliçe'nin yüzü aydınlandı.

"İnanılmazdır," dedi. "Kimseye benzemeyen bir aklı var. Tanışınca sen de göreceksin ki kimseye benzemez. Bu özelliklerini benden almadığı kesin ama nereden aldığını da bilmiyorum."

Kraliçe konuşurken kafasını sallıyor, gözleri hayranlıktan doluyordu.

"Nasıl olur da on yaşındaki bir kız çocuğu Krallıktaki bir alimin zekasıyla yarışacak kadar güçlü olabilir? Karşılaştığım en hızlı düşünen kişi olmasının yanı sıra, daha önce karşılaştığım herkesten daha bilgili. Bu ilgi duymaktan fazlası, neredeyse bir takıntı. Ona tarih hakkında dilediğini sor, sana cevabını verecektir. Bilgisinin benden daha fazlasını olduğunu söylemekten utansam da onunla çok gurur duyuyorum. Tüm günlerini kütüphanede geçiyor. Bana sorarsan rengi bu nedenle soluyor, aslında dışarıda arkadaşlarıyla oynaması gerekir."

Gwen yürürken Kraliçe'nin söylediklerini düşündü, onunla ziyafette karşılaştığı ilk an ondan nasıl etkilendiğini hatırladı. Bu kızın olağan üstü olduğu belli oluyordu. Kitaplara karşı aşırı düşkünlüğü nedeniyle ikisi hemen anlaşmışlardı, Gwen gönüllerindeki benzerliği fark etmişti. Bu Gwen'e Alimler Evi'nde geçirdiği zamanları hatırlattı. Eğer babası duruma müdahale ediyor olmasaydı tüm günlerini o binada kitapların arasında kaybolarak geçirebilirdi.

"Eşin bana ilk olarak onu görmemi söyledi," dedi Gwen. "Kuleyi ve diğer oğlun Krsitof'u ziyaret etmeden önce ona buranın tarihini sormamı öğütledi. Bana bir bakış açısı ve burayı daha iyi anlayabilme yetisi kazandıracağını anlattı."

Gwen, diğer oğlundan bahsedince Kraliçe'nin yüzünün karardığını gördü. Üzgün bir ifadeyle kafasını salladı.

"Evet, sana lanetli kule ve daha fazlasını anlatacaktır," dedi. "Bunun ne yararı olacağını bilmiyorum gerçi. O kuledeki çocuklarımı kaybetmiş gibi hissediyorum."

Gwen şaşkınlıkla ona baktı.

“Çocukların mı?” diye tekrarladı. “Kral sadece bir oğlun olduğundan bahsetmişti. Başkaları da mı var?”

Yürürlerken Kraliçe aşağı baktı, sokakları ve satıcıları geçerlerken uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. Gwen, cevap verip vermeyeceğini merak ederken nihayet Kraliçe gözünde yaşla ona baktı, yüzü üzüntülüydü.

“Kızım da orada yaşıyor.”

Gwen nefesini tuttu.

“Kızın mı? Eşin bundan bahsetmedi.”

Kraliçe kafasını salladı.

“Kathryn. Ondan hiç bahsetmez, sanki o yokmuş gibi davranır. Sırf ona dokunulduğu için.”

Gwen şaşırarak ona baktı.

“Dokunulmuş mu?” diye tekrarladı.

Kraliçe kafasını çevirince Gwen bunu konuşmanın ona çok acı verdiğini anladı, Gwen de merak ediyormuş gibi görünmek istemedi. Yürürlerken aralarına sessizlik girdi, Gwen çok merak ediyordu. Ridge insanları sanki bitmek bilmeyen sırlara sahipler gibiydi. Gwen, Kraliçe’nin diğer oğlu Mardig’ü düşününce bu ailede karanlıkta kalan nelerin olduğunu merak etti.

Sokaklar boyunca dolanarak ilerledikten sonra nihayet bir köşeyi döner dönmez Kraliçe aniden durdu. Önüne bakınca, Gwen de aynısını yaptı.

Gwen, önünde duran bina karşısında nefessiz kaldı. Daha önce böyle bir yapıyla hiç karşılaşmamıştı, parlak mermerden yapılma, kocaman altın kapıları yüksek kemerli ve sıklıkla oyulmuş bir girişi vardı. Kapılarda kitap şeklinde altın kakmalar vardı; uzun, desenli camları dışarıda dizili halde göğe doğru uzanıyordu. Kiliseye benziyordu ama daha dairesel bir şekli vardı daha etkileyici olan ise, açık şehir meydanının tam ortasında duran bu yapının etrafında hiç bir şeyin olmamasıydı. Sadece temiz, altın parke taşından yapılma dairesel bir avlunun içinde tek başına yükseliyordu. Gwen hemencecik bu şehrin, kitaplara ve bilime duyduğu saygıyı fark etti. Sonuçta bu Kraliyet Kütüphanesi şehrin merkezinde bir abide gibi duruyordu.

“Kızım seni içeride bekliyor,” dedi Kraliçe, sesinde üzüntü vardı. “Ona dilediğini sorabilirsin, sana cevaplarını verecektir. Bir annenin konuşmasının çok acı verici olduğu bazı şeyler olabilir.”

Gwendolyn’i hızlı bir şekilde kucakladıktan sonra peşinden giden hizmetkarlarıyla beraber dönüp sokaklarda kayboldu.

Yalnız başına kalan Gwen, yaklaşık beş metre uzunlukta ve bir adım kalınlığındaki devasa kapılara dönüp uzandı ve altın kollarına elini koyarak çekti, başka bir dünyaya girmeye hazır hissediyordu.

*

Gwen, Kraliyet Kütüphanesi'ne girdiğinde devasa mermer koridorda yalnız başına elleri belinin önünde hafif kenetlenmiş bir şekilde durup onu karşılamak için bekleyen Jasmin'i gördü. Yüzünde tatlı ve heyecanlı bir gülümseme, parıldayan gözlerinde zeka kıvılcımları vardı.

Hayat dolu bir biçimde öne atıldı ve Gwen'in ellerini tuttu.

"Sizi bekleyip duruyordum!" dedi heyecanla ve hemen coşkuyla dönüp Gwen'e kütüphaneyi gezdirmeye başladı. "Babam bu sabah geleceğinizi söyledi, o zamandan beri sizi bekliyordum. Pencereden dışarı yüzlerce kez baktım. Annem sizi o uzun ve sıkıcı turlarından birine mi maruz bıraktı?" diye sordu kısa bir kahkahayla kendi eğlenirken.

Gwen de gülmekten kendini alamadı, bu çocuğun coşkusu bulaşıcıydı. Onu gördüğü andan itibaren zeki ve sevimli olan Jasmine'e tutkun olmuştu. Çok konuşkan ve eğlenceliydi. Adımlarını yaylanarak atıyor Gwendolyn'in hiç beklemediği şekilde oyuncu bir tavırla hareket ediyordu. Onun daha ciddi, ağırbaşlı ve diğer tüm alimler gibi kitapların arasında kaybolur halde bulacağını sanıyordu fakat Jasmine bu görüntüden çok uzaktı. O da her çocuk gibi, tasasız, neşeli sıcak ve iyi niyetliydi. Bazı yönlerden, Gwendolyn'e bir zamanlar sahip olduğu tasasız ve neşeli ruhu anımsattı. Bu ruhu tam olarak ne zaman kaybettiğini bilemiyordu.

Jasmine onu koridorlar boyunca yönlendirirken hiç durmadan konuşuyor bir konudan diğerine şaşırtıcı bir maharetle geçiyor, sırasıyla kitap raflarını işaret ediyordu.

"Sağdaki bu raf ilk oyun yazarımız Circeles tarafından yazılan trajedilerdir," dedi. "Bana göre ilk nesil Ridge yazarlarından beklenecek şekilde klişe şeyler yazmış. Elbette o zamanlar var olan, genelde dövüşle ilgili farklı mesleklere uygun yazılmış. Keltes'in dediği gibi gelen her nesil bir arıtımhane gibi dövüş sanatlarından başka maharetlere geçiş yapmıştır. Hepimiz zerafetin daha yüksek biçimlerine öykünüyoruz, öyle değil mi?"

Gwen, konuşmasını şaşkınlıkla karşılayarak ona baktı, hiç durmadan ağzından dökülen kelimeler ve bilgileri anlatmaya bıkıp usanmadan devam ediyor, raflarda yer alan kitapları sırasıyla işaret ediyordu. Abartılı duvar resimleriyle dolu hiç bitmek bilmeyen koridorlardan altından yapılma zeminlerinden geçtiler.

Kütüphane bir labirent gibiydi, Jasmine onu her iki yanında kitap raflarının yer aldığı, dolambaçlı, dar koridorlardan geçirdi. Kitap rafları altından yapılmıştı, beş metre yukarıya uzanıyorlardı ve tüm kitaplar deri kaplı, kadim görünüşlü ve Halka'nın kadim diliyle kaleme alınmış ifadeler barındırıyordu. Gwendolyn gibi biri için bile sayıları çok aşırı gelmişti ve şaşırtıcı bir biçimde Jasmin bunların hepsini biliyor gibiydi.

“İşte burada da elbette hikayelerimiz var,” diye devam etti Jasmine, yürürken bir kitabı çekip sayfalarını aralayarak. “Kilometrelerce uzanırlar. İlk tarihçilerden sonunculara kadar. Aslında tam tersi olmalı. Sonra gelenlerin ilk olanların bildiklerine katkı vereceğini, Ridge ve Halka tarihine daha aydınlanmış bir bakış açısı sunacağını düşünebilirsiniz ama durum bu değil. Genelde olduğu gibi ilk tarihçiler onları takip edenlere göre bilgileri çok daha iyi şekilde kaleme almışlar. Sonraki nesillerin öncekilerin önüne geçtiği fikrinin doğruluk payı olduğuna katılıyorum ancak kadim nesillerin sahip olduğu nosyonların antik bilgeliği dokunulmaz yaptığı da su götürmez bir gerçek,” dedi. “İlk doğan sendromu, öyle değil mi?”

Gwen’in zihni telaşla anlattığı her şeyi hazmetmek için çırpınırken, sanki seksen yaşında biriyle konuşuyor gibi hissediyordu. Bu kızın gücü Aberthol ve Argon’unkinin karışımıydı fakat sahip olduğu enerji ve hız Gwen’in başını döndürüyordu. Gwen hemen bu genç kızın zekası ve alimliğinin kendininkinden üstün olduğunu anladı, hayatındaki ilk kez biri ona bu şekilde hissettiriyordu. Hem korkutucu hem de keyif verici bir şeydi.

“Siz de iyi bir okursunuz,” dedi Jasmine bir köşeyi dönerek kitapların yer aldığı bir başka dolambaçlı koridora onu yönlendirerek. “Sizinle tanıştığımız an bunu yüzünüzden anladım. Siz de benim gibisiniz. Tek bir farkla, sizin üstünüzde bir de Kraliçe olma yükü var. Bunu anlıyorum. Korkunç olmalı. Okumak için artık vaktinizin kalmadığını sanıyorum. Bence bu muhtemelen bir Kraliçe olmanın en kötü yanıdır. Sanırım burayı sevdiniz.”

Gwen gülümsedi.

“Bunu nasıl yaptın?” dedi Gwen. “Aklımı okudun.”

Kız kıkırdayarak güldü.

“Bir başka okuru fark etmek kolaydır. Gözlerinizde mesafeli bir bakış var sanki başka bir dünyada kayıpmışsınız gibi. Bu açığa vuran bir işaret. Siz de benim gibi çok daha yüksek, kendimizinken daha ihtişamlı bir dünyada, bir fantezi dünyasında yaşıyorsunuz. Her şeyin mümkün olduğu, sadece hayal gücünün sınırlarını oluşturduğu güzel bir drama dünyası içinde.”

Jasmine iç çekti.

“Burada ve şu an yaşadığımız dünya çok sıkıcı,” diye ekledi. “Demirciler, kasaplar, avcılar, savaşçılar, şövalyeler ne kadar da anlamsız. Korkunç. Ayrıca gereksiz.”

İç çekerek bir başka koridora yöneldi.

“Diğer taraftan kitaplar,” diye devam etti, “sonsuzdur. Bir kitap okumak bana sorarsanız, bir adamı öldürmekten daha asildir. Ayrıca keşfedecek çok daha ilginç bir dünya sunar bizlere. Toplumumuzun katilleri alimlerden üstün tutması çok yazık. Ne de olsa biz okurlar olmadan, zırh yapan bir demirci zırhı nasıl

döveceğini nerden bilebilir? Bir kılıcı nasıl dövebilir ya da? Bir işçi nalları çakacağını ya da bir mühendis mancırığın nasıl yapılacağını bilir mi? Eğer bir Kral okuyamazsa kiminle dövüştüğünü bilmez, en azından savaş alanın diğer ucunda dalgalanan bayrağın kime ait olduğunu bilebilir mi? Adamları kimi öldüreceğini nereden anlar?

"Şövalyeler beyhude savaşmazlar," diye devam etti. "Onlar biz okuyuculara, kitaplarımıza onların kabul etmeye cesaret ettiklerinden daha çok borçlular. Bir savaşçının hayatta kalmak için silahlardan çok kitaplara ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum."

Acele adımlarla aşağı inerken Gwen arkasından ona yetişmeye çalışıyordu.

"Yine de işte burada, üçüncü sınıf vatandaşlar gibi davranılarak kütüphanelerimize sürgün ediliyoruz. Tanrıya şükür ben bir kızım. Eğer erkek olsaydım şimdi vaktimi bir savaş alanında tüm bunları kaçırarak harcıyor olurdum."

Bir köşeyi dönüp durdu ve abartılı bir şekilde işaret etti, Gwen, nefesinin kesildiği odaya baktı. Kendini tavanın yüzlerce metre yukarıda olduğu, büyük bir daire şeklinde her otuz adımda bir mermer sütunların yükseldiği ve merdivenin bitiminde altın masa takımlarıyla dolu olan parlak mermer zeminli devasa bir odada buldu. Bu masaların her birinde uzayıp giden, her boy ve şekilde kitaplar uzanıyordu. Bazıları masanın kendisi kadar büyüktü. Oda kristalle dekore edilmiş bitmek tükenmek bilmeyen mum şamdanlarla aydınlanıyordu.

Gwen bu görüntü karşısında hayranlıkla dururken, Jasmine mutlu bir şekilde içine girdi, burada olmaktan mutluluk duyduğu belli oluyordu, burası sanki kendi oturma odasıydı.

"Burası ana okuma odası," diye açıkladı merdivenden inerken, Gwen yavaşça onu takip ederek hepsini hazmetmeye çalışıyordu. "Bazen kuytularda, köşelerde okuyorum ama zamanımın çoğu burada geçiyor. Bu yer zaten her zaman boş o yüzden nerede okuduğumun pek bir önemi yok. Fakat bazen farklı odalarda kitap okumak bir kitap hakkında farklı hissetmeni sağlıyor, sizce de öyle değil mi?"

Gwen aklı karışmış halde tüm masalara baktı.

"Anlamıyorum," dedi. "Eğer bu odayı senden başka kullanan yoksa neden kitapların hepsi farklı masalarda? Sanki bu oda her gün büyük bir kalabalık tarafından kullanılıyor gibi."

Jasmine keyifle güldü.

"Öyle mi?" diye cevapladı. "Üzgünüm. Biraz dağınığım biliyorum. Kitapları yerine yerleştirmek konusunda iyi değilim."

Gwen ağzı açık halde ona baktı.

“Yani tüm bu kitapları yalnızca senin okuduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu inanmadan düzinelerce masanın üstünde bazılarının kullanıldığı belli olacak şekilde duran yüzlerce kitaba bakarak.

Jasmine gülümsedi.

“O kadar çok değil,” diye cevapladı mahcup şekilde. “Bunlar sadece en sevdiklerim. Aslında bu sene çok daha fazla kitap okumaya karar verdim.”

Masadan masaya geçen Jasmine, Gwendolyn’i unutmuş önündeki kitaplara gömülmüştü. Kelimenin tam anlamıyla odaya dalıp en yakın masaya giderek büyük bir kitabı aldı ve sayfalarını taramaya başladı. Işık hızıyla sayfaları geçen Jasmine’e inanmaz gözlerle bakıyordu Gwen. Bu kadar hızlı okuyan kimseyi görmemişti. Jasmine okurken kendi kendine mırıldanıyor, kitabın içinde kayboluyordu, sanki Gwen’in odada olduğunu unutmuştu.

Sadece kısa bir süre sonra kitabı bitirdi.

Yüzünde bir gülümsemeyle Gwen’e döndü.

“Daha az sıkıcı olan tarihi anlatımlardan biri,” dedi Jasmine, iç geçirerek. “Gerçekten tarihe dalıyor gibi hissediyorum, geleceğinizi ve bilmek isteyeceğinizi biliyordum o yüzden hazırlıklı olmak istedim. Elbette Halka ve ortak atalarımız hakkındaki tarihi bilmek istediğinizi var sayıyorum. Nihayetinde insan doğası böyledir değil mi? İnsanlar hep kendileri hakkında bilgi edinmek istemezler mi?”

Jasmine ona gözünde bir parıltıyla bakınca Gwen ona gülümsedi, zihni Jasmine’in söyledikleriyle doluydu, hala tüm bunları özümsemeye çalışıyordu. Uzanıp omzuna elini koydu.

“Sen şaşkınlık ve hayranlık verici bir insansın,” diyebildi Gwen sadece, ne diyeceğini bilemiyordu. “Eğer bir gün bir kızım olursa, sana benzemesini isterdim.”

İlk kez olarak gururla dolan Jasmine rahatlamıştı, aceleyle döndü ve Gwen’e sarılıverdi. Sonra dönüp yeni bir tane açarak tekrar kitapların arasına gömüldü.

Gwen geldi ve omzunun üstünden eğilerek okumaya başladı. Bu büyük ve deri kaplı kitap, Halka’nın antik dilinde yazılmıştı, neyse ki Gwen’in çok iyi anladığı bir dildi. Ne de olsa doğumundan bu yanda Aberthol ve diğerleri bunu aşılamışlardı. Gwen burada, kitapların bu sessiz ve kutsal mekanında olduğu için heyecan duyuyordu. Bu kütüphanede sonsuza kadar durup dış dünyanın tüm acılarını oldukları yerde bırakabilirdi. Bundan daha fazla istediği bir şey yoktu.

Fakat okumaya çalışırken Jasmine sayfaları o kadar çabuk geçiyordu ki Gwen ona yetişemiyordu.

Jasmine çabucak okumayı bitirip kapattı, uzanıp bir başka kitabı aldı.

“Sıkıcılığından kurtarayımn sizi,” dedi Jasmine. “Kitabın özünde Ridge ve Halka tarafından paylaşılan atalar anlatılıyor. Fakat bunları zaten biliyorsunuz. O

kitap ise daha çok ayrışanları inceliyor. Göreceli olarak sıkıcı işler."

Öğrenmeye istekli Gwen, "Anlat bana," dedi.

Jasmin sanki hepsi herkesin bildiği şeylermiş gibi omuz silkti.

"Bir noktada, belki yüz yıllar öncesinde yolları ayrılmış. Çok sayıda insan Ridge'den çıkış yapmış. Sizin ailenizin tarafı Büyük Çöl'ü geçip bir şekilde ya gemi yapıp ya da bulup denizi aşmışlar. Elbette İmparatorluk peşlerinden kovalamış ve halkınızın çoğu ya Çöl'de, ya ormanlarda ya da denizde ölmüş. Halka'ya ilk olarak varanların çoğunluğu da yaşamamış. Çok sayıda insan sanırım sizin "Vahşiler" dedikleriniz tarafından öldürülmüş.

Gwen bu tarihi bilgilere şaşırarak ona baktı.

"Evet," dedi Gwen. "Kanyon'un ötesindeki topraklarda, Halka'nın dış sınırlarında."

Jasmin kafasını salladı.

"Halkınızın karşılaştığı asıl zorluk Kanyon'u kapsayan bir köprü inşa etmek olmuş. İlk köprü Batı Geçidi imiş. Onu üç tanesi daha takip etmiş. Kayayı oymak için binlerce işçinin binlerce gün çalışması gerekmiş. Yaratıklar da burayı geçmeye çalışmışlar fakat halkınız köprüyü korumayı başarmış. Diğer hayvanlar Kanyon'a inerek diğer taraftan köprüye çıkmaya çalışmışlar ancak teorilere göre aşağıda yaşayan yaratıklar tarafından öldürülmüşler.

Gwen, aklında gezinen binlerce soruyla beraber keyifle hikayeyi dinliyor bölmek istemiyordu.

Jasmine iç geçirdi.

"Elbette, buraya kadar anlattıklarım hayatta kalmayı başaranlarla ilgili," diye devam etti, "Halka'nın ilk hali kolay bir yer değilmiş. İçinde barbar canavarlar yaşarmış, toprak örtüsü vahşiymiş ve Yüksek Topraklar erişilmezmiş. Neredeyse hemen, Batı ve Doğu eyaletleri arasında ayrılık olmuş ve bence bu ayrılık Batı ve Doğu Krallıklarını doğurmuş. Doğu daha az verimli, daha kurak ve iklimi daha çetinmiş. Orada bence Doğu Krallığının temelini oluşturan vahşi kabileler yaşarmış.

"Ancak halkınız Kanyon'u güvenli tutmayı başardıktan sonra işler değişmiş. Bunun karşılığında ise belki de tüm tarihiniz boyunca yaşanmış en önemli olay gerçekleşmiş: Kalkan'ın tarihi. Kader Kılıcı'nın tarihi. Kalkan olmasaymış tıpkı dünyanın geri kalanında olduğu gibi, Halka korunmasız bir halde başka yer ya da ada gibi, hem emniyetsiz hem de barbar bir yere dönebilirmiş. Fakat ilk büyük büyücüler Kalkan'ı oluşturup halkın kurtulması için gerekli temeli atmışlar.

Gwen hiç bir hikayeye kendini bu kadar kaptırdığını hatırlamıyordu, tüm hayatı boyunca tarihi bilgiler edinmiş ancak bunu hiç duymamıştı. Burada,

Ridge'de bulunan ve Halka'da olmayan değerli eserlerin neler olduğunu merak etti.

"Daha çok anlat," dedi Gwendolyn.

Birden duvarların dışında kilise çanları hafifçe çalmaya başladı, Jasmine ilk kez dikkati dağılarak dışarı baktı. Gwendolyn, ifadesinin kardığını görünce bunun sebebini merak etti.

"Seslerine dayanamıyorum," dedi. "Hiç durmadan çalıyorlar."

Gwen'in aklı karışmıştı.

"Nasıl? Kim çalıyor? Kilise çanları değil mi bunlar?"

Jasmine kafasını salladı.

"Keşke öyle olsa," diye cevapladı. "Kulenin çanları bunlar. Yanlış dinin, erkek ve kız kardeşimi tutsak eden kült dinin çanları. Fiziksel olarak değil tabii, zihnen ve ruhen tutsak demek istiyorum. Maalesef bu tutsaklık zincirlerden daha kötüdür. İkisini de çok seviyorum ve onları geri alabilmek için her şeyimi verirdim."

Jasmine, Kader Kılıcı'nı ve Kalkan'ı unutarak birden konuyu değiştirmişti. Gwen onun hakkında bir şey fark etti, dikkati sınırlıydı. Zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki endişe verici bir maharetle konudan konuya hızla atlıyordu. Zekiydi fakat dağınıktı. Gwen Kalkan ve Kader Kılıcı hakkında daha fazlasını duymak istedi ama bunu bir başka zamana bırakacaktı. Netice de buraya Kral'ın isteği doğrultusunda kule hakkında daha çok bilgi edinmeye gelmişti.

"Bana kardeşlerinden bahseder misin?" dedi Gwendolyn öğrenmeye can atarak.

"Annem ve Babam size ne anlattı?" diye sordu.

"Pek bir şey anlatmadılar," diye cevapladı.

Jasmine kafasını salladı.

"Elbette anlatmadılar. Bilemediklerinden, utandıklarından ve anlamadıklarından korkuyorlar. Çoğu insan gibi. Çok kısıtlı bir bakış açısı, öyle değil mi?"

Gwen anlayamadan ona baktı.

"Erkek kardeşimin," diye devam etti, "beyni yıkandı. Tüm tutkuları ateşliydi ve maalesef yanlış konuya vurgun oldu. Kız kardeşim, şey.. biraz daha karışık bir konu. O tıpkı şu andaki hali gibi doğdu. Bizim için her zaman kendine göre kayıp gibiydi. Fakat şimdi artık onların arasında."

Gwen anlamaya çalışıyordu.

"Katatonik doğdu," diye açıkladı Jasmine, Gwen'in aklı karışmış ifadesini görünce. "Pencereden dışarı bakıp tek kelime etmeden duruyor. Doğduğundan beri böyle. Ridge'in asil insanları, mükemmellik kültürleriyle, savaşçılarımız, şövalyelerimiz ve tüm bu saçmalıkla beraber ondan utanıyorlar. Gerçekten mide

bulandırıcı. Bana sorarsanız bu benim ailemin en büyük zayıflığı. Mükemmel olmayan herkes toplumumuza karşı tehdit oluşturur gibi algılanır. Fakat ben kız kardeşimi çok seviyorum. Hep sevdim. Her zaman onunla iletişim kurmak için bir yol buldum. Onun da kendine has özellikleri var, sadece onu duymaya açık olmak lazım."

Gwen anlamaya başlarken hepsi için üzülüyordu.

"Baban benden onları ziyaret etmemi istedi," dedi Gwen. "Onları geri getirmeye çalışmamı."

"Beyhude bir çaba," diye iç çekti Jasmine. "Zihinlerinin kıvrımlarında dolaşamazsınız."

"Fakat aynı zamanda Kule'nin bir ipucunu sakladığını düşünüyor. Bir şeyi, antik bir bilgiyi, bir çeşit gizli bir tarihi sakladığını."

Jasmine iç geçirip kafasını çevirdi ve ilk kez olarak uzun bir süre sessiz kalıp cam gibi gözleriyle uzağa baktı sanki tarihi bir şeyleri tartıyordu.

"Bu yüzyıllardır rivayet edilen bir şey," dedi. "Çok insan Işık Arayanların kayıp kitapları sakladığına inanıyor. Bunları ben giç görmedim, varlıklarına dair bir kanıt da bulamadım. Kardeşlerime çok defa yalvardım: eğer bunlar varsa, onları okumak için her şeyimi verirdim. Fakat onlar kitapların bulunmadığı ya da en azından kendilerinin görmediğini söylediler. Kitaplara sahip olsalar bile, kulenin diplerinde bir yerde saklanıyor olmalı, ayrıca hepsinin olmasını beklediği kaderimiz için büyük deva hakkında bilgi içerip içermediği de muamma."

İç çekti.

"Bu babamın hayallerinden biri," diye devam etti. "Belki yaşıyla ilgilidir. Çocuklarına dönmek için can attığındandır?"

Gwendolyn tüm bu sohbetten dolayı hayal kırıklığına uğrayarak kafasını çevirdi ve hepsini anlamaya çalıştı. Jasmine'in sahip olduğu bilgelik baş döndürücüydü ve Gwen, söylediği her şeyi anlayabilmek için aylar gerektiğini fark etti. İlk kez bu şekilde hissediyordu, zihinsel olarak çok bitkin düşmüştü, rahat vermeyen bir deneyim olmuştu.

Jasmine, üzüntüsünü görmüş olacak ki şefkatle ona bakıp bileğine elini koydu.

"Kuleden bu kadar bahis yeter," dedi. "Oraya gidip kendiniz görmelisiniz. Fakat sizi gerçekten neyin endişelendirdiğini gözlerinizden görebiliyordum. Thorgrin ve Guwayne, öyle değil mi?"

Gwen ona gözlerinde umutla baktı, ne bildiğini merak ediyordu.

"Argon size henüz bir şey anlatmadı mı?" diye sordu Jasmine.

Gwen aklı karışmış halde ona baktı.

“Argon mu?” diye tekrarladı. “Bana ne anlatacaktı ki? O hasta ve cevap verecek durumda değil.”

Jasmine kafasını salladı.

“Artık değil,” diye cevapladı. “Şifacılarımız işlerinde çok iyidir. İyileşme sürecine girdi hatta şimdiye bilincini geri kazanmıştır.”

Gwendolyn umutla dolduğu için keyifle ona baktı.

“Bunu nerden biliyorsun,” diye sordu şaşkınlıkla.

Jasmine gülümsedi.

“Bu şehirde olan her şey bir kuzgunla taşınır. Çok meraklı olduğum bilinen bir gerçektir.”

Gwen şaşkınlıkla onu inceledi.

“Argon’un bildiği nedir?” diye sordu Gwen.

“Kadim olanlar,” dedi Jasmine, “zamanın başından beri çok sayıda büyük sır taşırlar. Ayrıca hiç bahsetmedikleri bir bilgi kaynağıdırlar.”

Gwendolyn’e yakından baktı.

“Argon’la konuşun,” dedi. “Thorgrin hakkında sorun. Guwayne hakkında sorun. Neleri içinde tuttuğunu sorun, eminim bildikleri size bile şaşırtacak.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Kendrick, ağaç kenesinin keskin pençeleri yüzüne doğru inanılmaz bir hızla inerken kendini bu darbeye karşı hazırlamaya çalıştı. Yaratık yamuk ağaçtan öylesine bir hızla inip ona saldırdı ki Kendrick'in buna karşılık verme zamanı olmadı. Pençeleri neredeyse vücudu kadar uzun, sivri ve keskindi. Yaratık bir tembel hayvana benziyordu, kıllı vücudu, sarı pörtlek gözleri ve sivri dişleriyle kan peşindeydi. Bu ağacın altında hiç bir şeyden haberi olmayan çok sayıda yolcuyu yakaladığı belli oluyordu.

Kendrick o an kafasının koparılacağını biliyordu, ona ulaşmadan son düşüncesi burada, hiçliğin ortasında, Gwendolyn'den, tanıdığı ve sevdiği herkesten uzakta ölmenin ne büyük bir utanç olduğuydu.

Kendrick kendini ölüme hazırlarken birden metalin çınlama sesi duyuldu, Kendrick yanı başında duran Brandt'in yaratığın pençelerini kılıcıyla engellediğini gördü. Aynı anda Atme öne çıkıp kılıcını doğruca yaratığın kalbine sapladı.

Korkunç bir çığlık koparıp Kendrick'in üstüne öksürerek sarı bir madde bıraktıktan sonra çöl zeminine düştü, ölmüştü.

Aniden gökyüzü bu yaratıkların tiz çığlıklarıyla doldu. Ağaçtan aşağıya doğru dalışlarını yaparken bir maymun korosu gibi ses çıkarıyorlardı, uzun pençeleri havayı yarıyordu ve düzinelercesi bu adamları haklamak için aşağı iniyordu.

Brandt ve Atme'ye hayatını kurtardığı için minnettar olan Kendrcik bu iyiliğe karşılık vermeye kararlı bir biçimde hemen harekete geçti. Yaratıklarından birinin pençelerini uzatarak Brandt'ın sırtına doğru geldiğini görünce Brandt'ı yana itip öne geldi ve kılıcını fırlattı. Kılıç, yaratığın göğsünü yarmadan önce döne döne havada savruldu. Yaratık henüz Brandt'a ulaşamadan doğruca yere çöktü, ölmüştü.

Kendrick göz ucuyla bir yaratığın Atme'ye doğru ilerlediğini fark etti. Döndü ve diğer kısa kılıcını fırlatıp yaratık dişlerini arkadaşının boynuna geçiremeden kafasını koparttı.

Havayı yüksek sesli bir çığlık doldurdu, Kendrick yaratık dişlerini sırtına geçirirken Gümüş üyelerinden birinin feryat figan bağırdığını duydu. Dişleri omzundan içeri doğru giriyordu. Kendrick hemen öne atılıp kabzasının kınını kullanarak suratına geçirip yaratığı yere gönderdi. Ardından etrafında dönüp bir diğeri Gümüş üyelerinden bir başkasının yüzüne pençesini geçirirken yaratığı ortasından yardı.

Bu hareketi takip eden adamları hemen ona katıldılar. Yaratıkları yararak onlar aşağı inerken teker teker onlarla dövüştüler. Adamları düşürüyorlardı ama aynı zamanda bu süre içinde yara ve bere alıyorlardı. Yaratıklar, savuşturamayacakları kadar hızlılardı ve bu savaş çok kanlıydı. Öldürdükleri her yaratık karşılığında adamlardan biri korkunç yaralar alıyordu. Kalın zırhla kuşanan adamlar bunu akıllıca bir şekilde avantaja çevirip darbelerden korunmak için zırhılı eldivenlerini ve kalkanlarını kullanıyorlardı.

Kendrick zırhlı eldiveniyle döndü ve ona yetişemeden yaratıklardan birini ezdi. Sonra kalkanını kullanıp geniş bir daire çizerek üç tanesini daha havadayken hakladı. Bir anlığına iyimser hissetti ancak sonra yukarı bakınca yamuk ağaçtan düşen bu yaratıkların sayılarının hiç durmadan artarak devam ettiğini gördü. Bu yaratıkların yuvalarının tam ortasına dalmışlardı ve ziyaretçilerine ölümcül bir bedel ödetmeden buradan gitmelerine izin vermedikleri belli oluyordu. Hemen bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyordu. Adamları çok fazla yara alıyordu ve bu hızla giderse kazanmak için güçsüz düşeceklerdi.

Kendirck hızlıca düşündü ve eyerinde turnuvalar için saklamış olduğu uzun topuzu hatırladı. Üstünde ekstradan dört metre civarında uzunlukta ucunda üç tane metal topun birleştiği bir zincir daha vardı. Bu, Kendrick'in bir savaşta nadiren kullandığı ölümcül bir silahtı çünkü dolanırsa çok büyük tehlike oluştururdu. Ancak bunun gibi bir durumda tam ihtiyacı olan şey de oydu.

Kendrick hemen aldı, uzun zinciri tepesinin üstünde döndürürken topuz tıkırdamaya başladı ve zarar vermeye hazır hale geldi. Fakat henüz kaldırmıştı ki arkasında, omzunun üstünde korkunç bir acı hissedip kulaklarında tiz bir ses duydu. Yaratıklardan birinin üstüne çullandığını anladı, tüm ağırlığını hissederken sırtına yapışmış, dişlerini son gücüyle omzuna geçiriyordu. Kulaklarında sıcak nefesini hissederken, yaratığa uzanmaya çalıştı ama erişemedi.

Kendrick acı içinde bağırarak dizlerinin üzerine çöker çökmez acısı hafifledi. Yaratık çığlıklar atarak havada uçtu. Kendrick kafasını kaldırınca Koldo'nun tuttuğu kılıcını yaratığa saplayıp onu öldürdüğünü gördü.

Minnettar olan Kendrick hiç vakit geçirmedi. Ayaklarının üstüne gelerek topuzunu geniş bir kavisle savurdu ve insanlara gelmemesi için yukarıyı hedefledi. Üç top havada savrulurken ıslık sesi çıkarıyor ve çok sayıda yaratığa zarar veriyordu: Korkunç seslerle onları yarıyor ve etlerini bıçak kadar keskin uçlarıyla dağıtıyordu. Yaratıklar havadan inip yere düşerken içlerinden biri Koldo'nun sırtına inemeden hemen önce öldürüldü.

Kendrick döndü ve topuzu daha geniş bir daireyle tekrar tekrar savurup, adamların en kalabalık olduğu noktaya doğru acele etti ve gökten inen yaratıkları

hakladı. Sırayla her birinin işini bitirirken çığlıkları havayı deliyor, her yönden sinekler gibi yere düşüyorlardı.

Kısa süre sonra ayaklarının dibinde yaratıkların yığını oluştu.

Kendrick savaş alanına baktı, Naten'in bağırıp kılıcını düşürdüğünü gördü. Üstünde iki yaratık vardı, biri bileğini diğeri ise boynunu ısırıyordu. Bir üçüncüsü yüzüne doğru atıldığında Kendrick bir saniye sonra öleceğini biliyordu.

Kendrick bir anlığına Naten'ın ona ne kadar kötü davrandığını hatırladı ancak tereddüdünden hemen sıyrıldı, onur kuralları ona davranışı her nasıl olursa olsun onu kurtarması için zorluyordu. Kendrick, birlikte dövüştüğü kişiler için hak etseler de etmeseler de ölümüne savaşırdı.

Naten'ın hayatını kurtarmak için hemen öne atılıp tüm gücüyle topuzunu savurdu, hedefi isabetliydi ve üstünden yaratıkları sırasıyla atmayı başardı. Hepsini aynı anda öldüremeyeceğini anlayan Kendrick topuzu kısa mızrağıyla değiştirdi ve boş eliyle bunu savurdu. Havada ilerlerken Naten'ın yüzünü hedefleyen yaratığı delip geçerek tam zamanında Naten'ı kurtardı.

Gökleri korkunç çığlıklar doldururken tüm yaratıklar tek bir hareketle çekilmeye ve yeniden göğe doğru yamuk ağaca çıkmaya ve kargalar gibi yüksek dallarına tutunmaya başladılar. Hepsi orada otururken aşağıda Kendrick ve topuzuna tereddütle bakarken garip bir ötüş sesi çıkarıyorlardı.

Savaş alanına sessizlik hakim oldu, Kendrick ve adamları yaralarına bakıp tüm bu ısırık ve çiziklerden dolayı inliyorlardı. Kimse yara almaktan kurtulamamıştı.

Kendrick, Ridge adamlarına baktığında bu sefer gözlerinde ona karşı başka bir şekilde bir bakış olduğunu gördü, ona saygı duyuyorlardı. Ridge'in ona karşı son derece kaba davranan tüm adamları artık farklı gözle bakıyorlardı ona. Saygılarını kazanmıştı.

Biri dışında hepsinin.

Naten ona soğuk bir ifadeyle bakıp döndü ve uzaklaştı. Bu Kendrick'e göre hayatını kurtarmasından sonra garip bir minnettar olma şekliydi.

Koldo ve Ludvig yanına geldiler.

"Cesurca savaştın," dedi Koldo. "Halka'nın adamları ne kıymetli olduklarını ispat ettiler."

"Bugün adamlarımızın hayatını kurtardınız," diye katıldı Ludvig.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi karanlık bir ses.

Kendrick dönüp Naten'ın bir cesede doğru dudaklarını bükerek baktığını gördü.

"Bu adamınkini kurtaramamış," diye ekledi.

Kendrick, Ridge'ten tanımadığı bir askerin ölmüş olduğunu, orada cansız şekilde, kanlı zırhı ve açık gözleriyle göğe baktığını, çok sayıda yarasının ve çiziğinin olduğunu gördü.

"Onu hakkını teslim edecek şekilde gömmeliyiz," dedi Kendrick, bu kayıptan dolayı üzgündü.

Naten ona baktı.

"Biz ölülerimizi gömmeyiz, yabancı," diye yapıştırdı cevabını. "Ridge'de değil. Her birini Ridge'in içinde yer alan kutsal ateşe girmesi için geri götürürüz. Sakın unutma: sen olmasan bu adam ölmeyecekti."

Kendrick bu soğuk ifade karşısında donup kalarak diğer askerlerin cesedi alıp yan şekilde bir atın sırtına yüklediklerini gördü. Yaratıkların sesleri artık bitmek üzereyken Kendrick öfkeyle onlara baktıklarını gördü.

"Keneler bir aradalar," diye duyurdu. "Dönme vakti geldi."

Hepsi atlarına binerken Naten'ın adamlarından biri omzunun üstünden titreyen ağaca baktı.

"Ağaç Keneleri," dedi ciddiyetle kafasını sallayarak. "Uğursuz bir işaret. Görevimizi lanetli."

"Hiçbir şey lanetli değil," diye cevap verdi Ludvig.

"Lanetli, lordum," dedi. "Bunun izleri kapatacağımız sıradan bir görev olması gerekiyordu şimdi ise hepimiz yaralıyız, birimiz öldü. En az benim kadar iyi biliyorsunuz ki Ridge'e bir daha asla dönmeyi başaramayacağız."

Kendrick atında oturup batan güneşlere ve ufukta bir yerlerde olduğunu bildiği Ridge'e doğru bakarken kendisi de aynı şeyi hissediyordu, ürkütücü bir his içine doğuyordu. Bu basit olması gereken görev gittikçe çetin bir hal alıyordu. Bunu midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Bir şekilde o da hiç bir zaman geri dönmeyi başaramayacaklarını hissediyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Darius, yüksek taş duvarlarla çevrili küçük daire şeklindeki avluda durup karşısındaki gizemli adama merak ederek baktı. İmparatorluk'un bu eğitimcisi, duruma müdahale ederek hayatını kurtaran bu adam şimdi karşısında sade bir kahverengi cübbenin içinde, basit sopasıyla duruyor ve Darius bu adam hakkında ne fikir edinmesi gerektiğini bilemiyordu. Kendini Deklan olarak tanıtmıştı. Bir yandan hayatını kurtardığı için ona ciddi anlamda minnettardı fakat öte yandan Darius bu adamın neden ona yardım ettiğini ya da ondan ne istediğini bilmiyordu. Diğerleri gibi zalim birine mi dönecekti?

Deklan, Darius'a baktı ve sanki onu tanıyormuş gibi inceledi. Darius'a saygıyla bakıyor ve ileride dönüşeceği savaşçıyı şimdiden görüyordu, Darius ise bunun sebebini anlamıyordu. Bu adam da gizemli halleri, kahverengi cübbesi ve basit sopasıyla buraya ait durmuyordu. Darius hiç kimsenin onun dövüştüğü gibi dövüştüğünü görmemişti, sade bir silahla kaç askeri devirmişti. Bu adam Darius'un gördüğü en cevval adamdı ve ondan çok şey öğreneceğini düşünüyordu.

Deklan son derece sakin bir biçimde ona bakıyor sanki sessizlik içinde bir şeyleri bekliyor gibi orada duruyordu, Darius ise ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemiyordu. Sonuçta bu adamın İmparatorluk'a hizmet ettiği aşikardı, bu da Darius'u ya kendi öldüreceği ya da Darius'u arena için hazırlayacağı anlamına geliyordu ki ikisi de aynı kapıya çıkıyordu: ölüm.

Darius, ürkek bir biçimde onu izlerken, adam öne geldi ve belindeki küçük halkalardan birinden anahtarı çıkardı. Darius şaşkınlıkla tüm zincirlerini açmasını izledi. Zincirler aynı anda yere düşünce el ve ayak bileklerine yaptıkları ağırlığın ne kadar çok olduğunu hiç fark etmemiş olduğunu anladı, çünkü birden kendini tüy kadar hafif hissetmişti.

Deklan sonra Darius'u daha çok şaşırtarak belinden bilenmiş bir kılıcı çekti ve uzanıp kabzalı tarafını Darius'a verdi.

Darius bunun bir tuzak olup olmadığından emin olamadan kılıca baktı.

"Bana neden bir kılıç veriyorsun?" diye sordu Darius. "Bununla seni öldürebilirim."

Deklan sadece gülümsedi.

"Öldürmezsin," diye cevapladı.

Darius aşağıdaki kılıca baktı ve yavaşça uzanıp kabzasını kavradı, yeniden bir kılıç tutmak harika hissettirmişti.

"Zincirlerimi çözdün," dedi Darius. "Neden?"

Deklan gülümsedi.

“Benden korkman için bir sebep yok,” dedi adam. “Bu duvarların dışı, içinden çok daha fazla tehlikeli. Tüm asker dostlarım seni keyifle öldürmek isteyeceklerdir ben ise seni hayatta tutacak tek kişiyim.”

“Ama neden?” diye ısrar etti Darius.

Deklan Darius’tan bir adım geriye çekilip onu inceledi.

“Bu çocukların arenada dövüşmeleri için onları eğitmem görevim olabilir ancak hiç biri hayatta kalmayı başaramadı. Hayatlarını uzattım ama kurtaramadım. Fakat sende farklı bir şeyler olduğunu hissediyorum. Belki de hayatta kalabilirsin.”

Darius şüpheyle ona baktı.

“Senin içinde,” diye devam etti, “aynı zamanda adam olan bir çocuk görüyorum, dövüşmek için bir şansı hak eden birisin. Bir avluda, üstündeki zincirler ve prangalarla öldürülmeyecek kadar savaşçı ruhuna sahip bir çocuksun.”

“Öyleyse beni daha iyi bir savaşçı olmam için kurtardın, böylece insanlar beni izlerken daha mı çok eğleneceksin?” diye sordu Darius sinirle.

Midesi bulanan Darius, kılıcı yere fırlattı ve kılıç çamurun içine metal sesiyle indi ve küçük bir toz bulutu kaldırdı. Meydan okurcasına adama baktı.

Şaşıran Deklan, yavaşça kafasını salladı ardından sırtını döndü ve avluyu turladı.

“Hayatını çabucak ya da dövüşerek kaybetme kararı senin,” diye devam etti. “Sana bir şans sunuyorum. Tek bir şans. Sana verebileceğim en büyük hediye bu. Bu kadar konuşma yeter,” dedi ona bakarak.

Darius bir ona bir yerde duran kılıca bakarak durumu tarttı.

“Eğer seni öldürürsem,” dedi Darius, “bu çocukları eğitemezsin. Daha çabuk ölürler, oyunlar eskisi gibi heyecanlı olmaz ve belki de İmparatorluk hepsine son verir.”

Deklan gülümsedi.

“Keşke İmparatorluk senin düşündüğün gibi olsaydı,” diye cevapladı. “Ölüm onları besliyor, çabuk olsa da yavaş olsa da. Ben ikimizden de büyük olan bu sistemin önemsiz bir parçasıyım. Fakat eğer düşmanının ben olduğumu düşünüyorsan bunu dışarı çıkar. Dövüş benimle. Buraya gel ve gerçekten nasıl dövüşüleceğini öğren. Korkmuyorsan tabii.”

Darius bu aşağılanma karşısında içinin yandığını hissetti, öne gelip zincirlerin bıraktığı izleri ovuşturdu ve ardından aşağı uzanıp kılıcı aldı.

Keskin bıçağını inceledi, sonra da basit sopasını tutan adama baktı.

“Ben de çelik bir bıçak var,” dedi Darius, “üstelik senden daha üstün adamları öldürdüm. Sende sadece bir sopa var, beni korkutamazsın.”

Deklan gülümsedi.

“Öyleyse o keskin bıçağının benim küçük sopama zarar verip vermeyeceğini görelim. Tabii eğer nasıl tutacağını biliyorsan.”

Darius öfkeli bir çığlık atıp adamın üstüne atıldı, nihayet içinde tuttuğu tüm öfkesini birine yöneltebildiği için heyecanlıydı.

Darius atıldı ve kılıcını havaya kaldırarak sakince ve tüm gücüyle orada duran adamın üstüne indirdi.

Adam ışık gibi bir hızla son anda yana çekilince Darius tökezleyerek adamı geçtiğini fark etti ve dehşete düştü.

Dönüp tekrar adama öfkeyle baktı. Çığlık atıp yeniden saldırıya geçti.

Bu sefer Deklan geriye ya da yana gitmeyip Darius’u şaşırttı, bunu yerine öne gelip onu karşıladı. Bunu yaparken Deklan sopasını iki eliyle yanlara kaldırıyor ve Darius’a o kadar yaklaşıyordu ki Darius’un bileklerini tutup kılıcı indirdikten sonra sopayla vurup kılıcı düşürmesini sağladı.

Darius kılıcı almak için aceleyle eğilince adam sopasıyla göğsünü dürttü ve popo üstü yere düşmesini sağladı.

Darius aşağılanmış bir halde yerde oturup ona gülümseyen ve avluda onunla yeniden karşılaşmadan önce bir daire çizen adama bakıyordu.

“Bir şövalye ve usta savaşçı arasındaki farkı biliyor musun?” diye sordu Deklan.

“Bir şövalye yürekli, gururlu ve merttir, onurlu ve korkusuzdur. Savaşa gözünü kırpmadan girer ve zarafet gösterir. Korkularına yenik düşmez.”

Darius, Deklan’ı hazırlıksız yakalayabileceğini düşünerek yerden alabilmek için kılıcına doğru davrandı fakat Deklan bunu tahmin etmiş ve son anı bekleyip sopasıyla kılıca vurarak Darius’un erişemeyeceği noktaya savurmuştu. Sonra ayaklarıyla Darius’u kaburgalarından itip yuvarlanarak yere düşmesini sağladı.

Deklan istifini bozmadan aşağı bakıp gülümsedi.

“Usta bir savaşçı ise,” diye sakince devam etti, “tüm bunlar ve daha fazlasıdır. Savaşa ilk girendir, bazen de son kişi olarak girer. Diğerleri gibi tahmin edilemez, kendine hastır. Savaş kanunlarını özümsemiş ve içselleştirmiştir, bunları kendi doğasına kazımıştır. İlk hedefi daima kazanmaktır.

“Usta bir savaşçıyı her zaman tanırsın, çok durgundur. Tek ve basit bir silah taşıyabilir. Kimseye bir şey kanıtlama ihtiyacında değildir. Hareketsiz bile görünebilir ama vakti gelince saldırır hem de bir şimşek gibi en tahmin edilemez şekillerde. Göl üstünden geçen bir sinek gibi. Hızlı, çevik ve sessizdir; orada olduğundan emin bile olamazsın. Bir de silahına ufacık dokunsa bile, tüm şövalye birliğinden çok daha fazla zarar verebilir.”

Öfkelenen Darius ayağa kalkıp avlu boyunca koşturarak kılıcını tuttu ve dönüp Deklan’a saldırıya geçti fakat döner dönmez Deklan’ın tam arkasında

olduğunu görünce hayrete düştü. Sopasını sallayarak Darius'un ayaklarını yerden kesti ve onu sırt üstü çöl zeminine gönderdi.

"Senin sorunun," diye devam etti yanında duran Deklan usulca, "hala sadece bir şövalye olman. Bu arena ölü şövalyelerin bedenleriyle doldu. Hepsini eğittim. Burası cesurları evi, şövalyelerin mızrak savaşlarının yuvası. Şövalyeliğe giden yok mızraklarla savaş, yarışmak ve her seferinde kendini ispatlamaktır. Hepsinden önemlisi kendini geçmektir. Burada hayatta kalmak için gerekli olan ise sadece şövalye değil bir savaşçı, *usta bir savaşçı* olmaktır.

"Eğer kimse hayatta kalmadıysa, hayatta kalmak için neyin gerekli olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Darius, hala öfkeliydi; ayağa kalkıp kılıcını kaldırırken dudaklarındaki kanı sildi. Çabucak atıldı ve kılıcını aşağı savurdu ancak Deklan bu sefer sopasını yanlara döndürerek kılıcın keskin kenarlarını karşıladı. Darius kılıcını sopasına indirerek Deklan'ı geri itiyor Deklan ise darbelerine sağlı sollu karşılık veriyordu. Kılıç sopaya çarpıyor ama asla zarar vermiyordu.

Deklan bir damla ter dökmeden dengesini ve sakinliğini koruyordu sonra uzandı ve uzun sopasını yanlara doğru savurup Darius'un bileğine vurdu, kılıcının dönerek havalanmasını sağladı. Aynı hızla sopayı döndürüp Darius'un kafasının yanına indirerek onu sendeletip yere gönderdi.

Nefes nefese kalan Darius yenilmiş ve hiç olmadığı kadar güvensiz hissediyordu nihayet bu adama karşı dövüşmenin nafile olduğunu anladı. Ondan binlerce kez daha hızlı, daha çevik, daha güçlü ve kesinlikle daha ölümcüldü. Deklan tepesinde dikilirken Darius bir elini uzatıp güneşe doğru baktı.

Darius elini tutup onu ayağa kaldırdı.

"Biliyorum," diye devam etti Deklan," çünkü arenadan kurtulan tek kişi benim."

Darius ağzı açık ona baktı.

"Sen mi!?" diye sordu. "Hayatta mı kaldın?"

Deklan hiç bir şey söylemedi, Darius bu adam hakkındaki gizin derinleştiğini hissetti.

"Beni eğitir misin?" diye sordu Darius nefes nefese ama umutla. "Beni usta bir savaşçı olmam için eğitir misin?"

Deklan aniden dönüp yürümeye başlayarak Darius'u şaşırttı.

"Sana yolu gösterebilirim," dedi. "Ancak senden başka kimse bunu sana öğretemez."

Darius adam dönüp giderken onu izledi, aniden içini kavuran bir merakla tutuştu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Darius arkasından.

Fakat adam döndü, demir kapıdan çıkarak Darius'u sadece kendi sesinin yansımasını dinlemek üzere avluda yalnız başına bıraktı. Darius henüz tanıştığı bu adamın neden ürkütücü derecede tanıdık geldiğini merak etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Loti çarpan metal sesiyle uyandı ve zıplayıp etrafına dikkatlice bakarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Boğazı kurumuştu ve rüyalarını zihninden atmaya uğraşırken gözleri zayıf ışığa alışmak için üstün bir çaba sarf ediyordu. Hiç bitmeyen bir yolculuğun rüyasını gördü, uçurumdan tepe taklak zemine doğru çakılarak düşen demir bir arabada olduğunu ve okyanusta bir yere indiğini görüyordu.

Loti telaşla kalkıp etrafına baktı ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Burası boğucu bir sıcaklıktaydı ve nefes alması çok zordu. Havada tozlar uçuşurken etrafına bakınca onu çevreleyen demir parmaklıkları gördü. Bir kafesteydi, yere o kadar yakındı ki ayağa kalkmaya çalışırken kafasını vurdu ve dolayısıyla hemen yeniden çömeldi. Etrafına baktı ve pasaklı zeminde yatan başka bedenler gördü. Hücresinin parmaklarının ötesinde, tozlu çöl bunaltıcı sıcak hava dalgası yayarken atların ileri geri koşturduğu, kölelerin zincirlenmiş halde her yerde dolaştırıldıkları küçük ve hareketli bir köyün ortasında olduklarını gördü. Bir ses duydu ve tanıdığı bu sesle kalbi yerinden çıkacak gibi oldu: yakınlarda bir köle efendi, bir köleyi sırtından kırbaçlıyordu.

Sonra annesini hatırladı. Onu ve kardeşini oyuna getirerek bu karavana köle olarak vermişti. Bu davranışını asla affetmeyecekti.

"Kardeşim," dedi bir ses.

Loti, bu sesi tanıyınca kalbi ağırlaştı. Dönünce zincirlere vurulu kardeşi Loc'un yanı başında olduğunu gördü. Gözleri rahatlamadan dolayı doldu Loti'nin.

Birbirlerine sarılırken onu sıkı sıkı kucakladı.

"Tüm gün boyunca uyudun," dedi. "Köle tüccarlar bizi önceki gece buraya getirdiler ve bu inek ahırına tıktılar. Şimdi kaderimizi bekliyoruz."

Loti, annesinin başlarına ördüğü bu işin gerçekliği içine işlerken dehşete düştü.

"Bunu bize nasıl yapar?" diye sordu.

Loc üzgünce kafasını salladı.

"Bir nedeni vardır," dedi. "Bunun bizim için en iyisi olacağını düşünmüş olmalı."

Loti öfkeyle kafasını salladı, Loc annesi ne yapmış olursa olsun her zaman onu korurdu.

"En iyisi mi?" diye sordu. "En iyiyi bırak bu halimiz hangi durumdan daha iyi olabilir? Tekrar köleyiz."

Loc omuz silkti.

“Belki Darius’la kalırsak kaderimizin çok daha kötü olacağını düşünmüştür.”

Birden anahtar şıngırtısı duyuldu, Loti döndü ve korkuyla köle efendinin tutsak edildikleri hücreden çok sayıda köleyi bileklerinden tutup sert çöl zeminine doğru çektiğini korkuyla izledi. Onları tekmeleyip dürterek köle tarlalarına itiyor ve kayaları kırmaya çalışan yüzlerce diğer köleye katılmalarını sağlıyordu.

İki köle efendi daha hücreye yaklaşırken öfkeden yanan Loti uzandı ve belinde gizlediği hançere dokundu. Hayatını bir daha asla köle olarak devam ettirmeyecekti. Artık buna karşı savaşacak ve gerekirse ölecekti.

Köle efendiler yaklaşırken Loc’a döndü.

“Bu sefer değil,” dedi son derece kararlı bir ifadeyle. “Bir daha asla köle olmayacağım.”

Loc uzandı ve bileğine ona güven verir bir şekilde dokunarak karanlıkta kafasını salladı.

“Lütfen kardeşim. Yapma bunu. Sana yalvarıyorum. Benim için. Bir başka zaman dövüş. Birini öldürürsün belki ama sen de ölürsün.”

“Her halükarda öleceğim,” dedi. “En azından birini öldürmüş olurum. Neden harekete geçmeyeyim?”

“Çünkü” dedi alelacele ve telaşla, “onlardan *çok fazlasını* öldürmek istiyorum.”

Bu cevap ve gözlerindeki ölümcül ciddiyet karşısında şaşkına dönerek ona baktı. Yavaşça hançeri kavrayışını gevşetip silahı yeniden beline yerleştirdi.

“Nasıl?” diye sordu.

Köle efendi hücreye gelip kilitleri çözdü ve bir başka köleyi dışarı çıkarmaya hazırlanırken bu sefer Loc öne atıldı.

“Gönüllü olmak istiyoruz!” diye bağırdı.

Köle efendiler ona aşağılayarak bakarken şaşkınlık dolu bir sessizlik sindi hücreye.

“Siz mi?” diye sordu içlerinden biri gülüp onunla alay ederek.

Loc kıpkırmızı kesildi.

“Elime aldırma,” diye cevapladı. “Ben de her hangi bir adam gibi çalışabilirim. Ömrüm boyunca madende balta salladım.”

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldayarak sordu Loti ancak Loc onu görmezden geldi.

“Madencilik mi!?” diye sordu köle efendi. “Biliyorsun, bu kölelerin asla geri dönemediği bir iştir. Kimse bunun için gönüllü olmaz. Onundan dokuzu geri dönmez.”

Loc kafasını salladı.

“Biliyorum,” diye cevapladı.” Gönüllüyüm yine de.”

Köle efendiler birbirlerine baktılar ve nihayet kafalarıyla işaret edip Loti ve Loc'u çekip dışarı çıkardılar.

Ne yaptın sen?" diye sordu ona Loti, dışarı sürüklenirken.

Gülümsedi, sadece Loti'nin görebileceği sinsice bir gülümsemeydi.

"Göreceksin kardeşim," diye cevapladı. "Göreceksin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Erec köy merkezinde bir eli Alistair'in beline sarılı halde dururken uzun zamandır ilk kez rahatlamış olduğu için gülümsüyor ve etrafında gerçekleşen eğlencenin keyfini çıkarmak için kendine izin veriyordu. Bu İmparatorluk köylülerinin İmparatorluk'un boyunduruğu altından kurtulmalarını izlerken kendiyle gurur duyuyordu, tüm köylüler neşeyle dans ediyor, etrafında tezahürat ediyorlardı. Bu öyle bir sevinç gösterisiydi ki yıllardır duymadığı kahkaha sesleri kulaklarında çınlıyordu. Bu insanlar o kadar uzun zamandır bastırılmış ve köleleştirilmişlerdi ki bunu yüzlerinden okuyabiliyordu. Şimdi ise onlara en muazzam hediyeyi, özgürlüklerini vermişti.

Müzik kulaklarını dolduruyordu, davulları ve zilleri çalıp dans ederlerken her biri bir diğerini çekiyor kollarını kilitleyerek döne döne dans ediyorlardı. Erec uzun, gömlek giymeyen kaslı bir adam tarafından çekildiğini hissetti; kolunu onunkine geçirdi ve daire etrafında dans etmeye başladı. Erec hazırlıksız yakalanmıştı, gülerek onlara katılırken kadınlardan biri de Alistair'in koluna girip onunla dans etmeye başladı. Erec tüm kalkanlarını indirmiş bir köylünün kolundan diğerininkine geçiyor ve eğleniyordu. Tüm askerlerinin ona sanki izin almak ister gibi baktıklarını gördü ve onlara kafasıyla işaret edince hepsi rahatlayarak bu dansa katıldılar. Erec yanı başında kardeşinin dans ettiğini gördü, adamlarının bir molaya, zafer silsilelerini kutlama şansına ihtiyaç duyduklarını hissetti.

Baskının, insanın elinden özgürlüğünün alınmasının ne korkunç bir şey olduğunu Erec biliyordu, belki de bu özgürlüğün elinden alınması baskının en kötü şekliydi. Özgürlük nihayetinde kendi kaderine hükmetme yetisiydi ve paha biçilemezdi. Bu, hayatın ta kendisiydi. Artık özgür olan bu insanlar İmparatorluk'un çevrelediği topraklarda da olsalar tehlikeden çekinmiyorlardı, *şu anda* özgürlerdi ve önemli olan tek şey içinde bulundukları andı. Daha sonra ölseler de yaşasalar da hayatlarını değerli kılan şu andı sadece.

Erec dansa ara verdi ve köyün yanı başındaki nehre demirlemiş olan donanmasına bakmayı ihmal etmedi; ani bir endişe dalgası kapladı içini: uzakta, gece karanlığında yanan gemilerin alevlerinin geceyi aydınlatarak yumuşak tonlu bir turuncu ışık yaydığını görebiliyordu.

Son şarkı da biterken Erec köyün liderini kenara çekti ve eliyle omzunu kavrayarak doğruca gözlerine baktı.

"Misafirperverliğiniz için müteşekkiriz," dedi Erec.

"Asıl teşekkür etmesi gereken biziz," dedi lider. "Size borcumuzu nasıl ödeyebiliriz? Bu bizim kültürümüz için kutsaldır."

Erec kafasını salladı.

“Keyfinize tanıklık etmemize izin vererek borcunuzu ödediniz,” dedi Erec iç geçirerek. “Veda etmekten nefret etsem de artık gitmeliyiz, eğer ilerlemezsek korkarım İmparatorluk bize yetişecek.”

Liderin yüzünde hiç endişe görülmedi.

“Bu gece için endişelenmenize gerek yok, dostum,” diye cevapladı. “İmparatorluk askerleri bu sularda asla gece yolculuk etmez. Sizi takip etmek için sabahı bekleyeceklerdir.”

Erec şaşırarak adama baktı.

“Neden?” diye sordu.

“Yılanlar,” diye cevapladı başkan. “O kara sularda canavar yılanlar vardır, bir gemi büyüklüğündedirler. Gece yüzeye çıkarlar ve gemi hareketlerini hissederlerse onları aşağı çekerler.”

Erec döndü ve kara sulara bambaşka bir saygı ifadesiyle baktı. Yılan görmese de başkanın sözüne güveniyordu. Bu İmparatoluk topraklarındaki gariplikler onu hep şaşırtıyordu.

“Bu gece bizimle kalın,” diye ekledi başkan. “Bizi onurlandırırsınız. Burada daha güvende olursunuz üstelik size teşekkür etmek ve birlikte kutlama yapmak istiyoruz.”

Uzandı ve Erec’in eline bir içki verdikten sonra kendi de bir tanesini aldı ve bardakları tokuşturdu.

Erec tereddüt etse de sonunda geriye uzandı ve birlikte içmeye başladılar. Erec çakır keyif olduğunu hissediyordu, uzun bir zamandan sonra ilk kez rahatlamıştı.

Tepelerinde iki koca ay asılıydı, geceyi aydınlatırken kızaran yiyecekler havayı keskin kokularla doluyordu. Tüm adamları mutlu ve gevşemişti. Kafasını salladı ve gülümsedi.

“Kalacağız dostum. Bu gece kutlama yapacağız.”

*

Erec yıldızlarla aydınlanan gecede Alistair’le beraber yürüyordu, el ele tutuşmuşken gürültüden ve saatler süren dans, ziyafet ve içkinin ardından köyde devam eden kutlamaların kargaşasından uzaklaşıyorlardı. Erec çakır keyifti, alkol beynine doğru yol almıştı, Alistair’in elini tutarken nehre doğru inen çalılıklara yol aldılar. Güney Adalar’dan ayrıldıklarından bu yana sürekli bir aksiyon içindelerdi ve Erec onunla biraz yalnız kalabilmek istiyordu.

Erec göğe bakınca iki koca ayın artık indiğini, simsiyah gökyüzünde sarı, kırmızı ve yeşil renkli sayısız yıldızın parlayarak geceyi delip en az ay kadar parlak ışıklar yaydığını gördü. Bu, kim bilir ne kadar uzun bir süreden sonra Erec ve Alistair’in baş başa kaldıkları ilk vakitti. Geçmişlerini, Alistair’in

hayatını nasıl kurtardığını düşününce onunla evlenebilmek için bir zaman bulamadığından kendini suçlu hissediyordu.

"Düğünümüzü unuttum sanma sakın," dedi. "Kısa süre sonra bir gün, söz veriyorum bu gerçekleşecek."

Alistair gülümseyerek ona baktı.

"Benim gözümde biz zaten evliyiz," dedi.

Bir süre sessizce yürüdüler, Erec zayıf zayıf nefes alışını hissediyor, gerginliği fark ediyordu sanki ona söylemek istediği bir şey vardı.

Sonra nihayet sessizliğini bozdu:

"Ne de olsa, lordum," dedi, "çocuğumuzun yasal bir babaya ihtiyacı olacak."

Erec durdu, söylediklerini anlamaya çalışırken doğru duyup duymadığından emin olmak istiyordu.

"Çocuğumuz mu!?" diye sordu.

Alistair da durdu ve ona baktı, yüzünde neşe ve şaşkınlıkla karışık bir ifade vardı.

"Bebeğimize hamileyim," dedi.

Erec kendinden geçer bir halde buldu kendini, uzandı ve onu kucaklayıp sıkıca sardı, içinde hissettiği keyifle tekrar tekrar döndürdü.

"Emin misin?" diye sordu, karnına bakarak; kalbi göğsünde atıyordu.

Alistair gözleri sevinç yaşlarıyla dolarken kafasını salladı.

"Evet," dedi. "Sana uzun zamandır söylemek istiyordum ama bir türlü doğru zaman denk gelmedi."

Erec onu tekrar sardı, neşesi benliğini aşıyordu; zihninde milyonlarca düşünce dolanıyordu. Bir çocuğu olacaktı. Bunu düşünmek zordu. Bu günü hep hayal etmişti ama bunun şimdi yani bu kadar erken olacağı hiç aklına gelmemişti. Kaybettiği tüm insanları, aştıkları bütün zorlukları düşündü. Bu iyi haber, bu dünyaya yeni bir can getirecek olduğu fikri ona yeniden umut aşılamıştı. Sanki ne olursa olsun umut yaşamaya devam ediyordu.

"Bunun benim için anlamını bilmiyorsun," dedi nihayet.

Nehrin kenarına gelene kadar yürümeye devam ettiler ve sonra nehrin önünde ikisi de durarak yüzlerce metre genişliğinde sanki geniş bir deniz gibi duran yıldızlar altında parlayan siyah sulara baktılar.

"Sence kız mı erkek mi?" diye sordu.

Alistair gülümsedi, bir elini kaldırıp karnına dokundu.

Sonunda cevap verdi.

"Bence kız, lordum."

Kelimeleri eder etmez doğru olduğunu hissetti Erec. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, uzandı ve kendiden geçerek Alistair'in karnına dokundu.

Kız ya da erkek, her şekilde mutluydu.

"Sadece onu böyle, savaşlar, acılar ve İmparatorluk'un boyunduruğuyla dolu bir dünyaya getirmiyor olalım isterdim."

Alistair ona baktı.

"Belki bu bize bağlıdır lordum," dedi, "belki dünyayı özgür kılabiliriz. O dünyaya gelmeden önce dünyayı değiştirmek belki de bize düşer."

Erec sözlerindeki bilgeliği hissetti.

Birden suyun içinde bir çarpma sesi duyuldu, Erec dönüp bakınca belki yirmi metre uzunluğundaki bir yılanın silüetini görünce şok oldu. Yılan sulardan çıkmıştı, sadece bedeni görünüyordu. Bir kıvrımla yüzeyde ortaya çıkıyor ve derinde kayboluyordu. Yakından bakınca nehrin bu devasa yılanların gölgeleriyle dolu olduğunu gördü, yüzeye yaklaşırken su sıçratıyorlar ve sular onlarla beraber yükseliyordu. Gemide olmadığı için minnettardı, İmparatorluk köylülerinin aslında onları gece yolculuklarından alıkoyarak hayatlarını kurtardıklarını fark etti.

Alistair elini daha kuvvetlice sıktı, Erec sulara bu kadar yakın oldukları için hissettiği endişeyi görebiliyordu. Erec de burada bu canavarlara böylesi yakınken pek rahat hissetmiyordu bu nedenle dönüp köyün ve şenliklerin uzaktan yaydığı parlaklığa doğru ilerlediler.

Erec'in başı hala aldığı haber nedeniyle dönüyordu, bağırarak bu haberi herkesle paylaşmak istiyordu, keyfine diyecek yoktu. Şenliklere katıldıklarında ise, müzik yavaşça bitmiş, köylüler ve Erec'in adamları köyün ortasında yaktıkları büyük bir ateşin etrafına dizilmişlerdi. Erec daha iyi bir zamanı beklemeye karar verdi. Alistair'in yanına oturdu, geri kalanlar da yanındaydı. Oturur oturmaz uzun, meçli gri saçları olan yaşlı bir kadın dizlerinin üstüne çökerek dairenin tam ortasına sırtı dönük şekilde yerleşerek herkese gözlerini dikti. Büyücülerinkine benzer parlayan beyaz gözleri vardı, kısa süre sonra herkes dikkat kesildi.

Erec'in yanındaki köy lideri ona doğru eğilip açıklama yaptı.

"Eğer bize bu gece olduğu gibi katılmayı seçtiyse bu bir onurdur. Bazen tek kelime etmez kutsal ya da özel günler gibi diğer zamanlarda konuşmayı tercih eder."

Davullar susup tek düze çalmaya başlayınca büyücü yavaşça dönüp dairede oturan insanlara baktı ve sonunda gözlerini Alistair'de sabitledi. Bir parmağını kaldırıp onu işaret etti.

"Çocuğun," diye başladı söze.

Kadının Alistair'in karnını işaret ettiğini gören Erec'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, hamile olduğunu bildiğine hayret etti. Ne diyeceğini duymak için hem sabırsızlanıyor hem korkuyordu.

“Bu kız krallıkları fethedecek,” diye devam etti büyücü. “Güçlü olacak, üstelik gücü ikinizinkinden de fazla olacak. Büyük bir kaderi var, özel bir kader. Ve kaderi bir başkasınınkiyle bağlı. Senin bir kardeşin var,” dedi. “Onun da bir oğlu var. Guwayne. Kızının kaderi Guwayne’inkiyle bağlı.”

Alistair dehşete düştüğü belli olarak kadına baktı.

“Nasıl?” diye sordu Alistair.

Fakat kadın gözlerini kapatıp başını çevirdi. Kısa süre sonra davul vuruşları daha yüksek sesle çalmaya başladı ve bu gece için gördüklerinin sonuna geldiği anlaşıldı.

Erec söylediklerini düşünürken şaşkına dönüyordu. Elbette böyle güçlü bir çocuğun babası olması ona gurur veriyordu ancak tüm bunların anlamını çözemiyordu. Alistair’e baktı ve onun da ne kadar şaşırdığını gördü.

“Yarın buradan ayrılırken, bir karar vermeniz gerekecek,” dedi bir ses.

Erec dönünce yanı başındaki köy liderini ve etrafını kuşatmış adamlarını gördü, ciddi bir ifadeyle ona bakıyorlardı. Yüzlerinden endişeli oldukları anlaşılıyordu.

“Nehrin kaynağına ilerlediğinizde önünüze bir çatal gelecek,” diye devam etti. “Doğu çatalı size Volusia’ya halkınıza götürecek. Batı çatalı ise sevgili kız kardeşinin bulunduğu güçlü İmparatoruk mevkine yol alacak. O köyde halkımızdan yüzlercesi var, hepsi İmparatorluk tutsağı ve tıpkı bizim gibi özgürlüklerine susamışlar. Eğer oraya gitmezseniz, kısa süre sonra köy mevkisinden buraya gelip bizi öldürecekler. Onların silahları ve zırhları bizde yok. Kaderimiz sizin ellerinizde. Bize yardım etmenizi artık beklemiyorum. Eğer bize bahşettiğiniz özgürlük sadece bu gecelikse bile bunun için size minnettarız.”

Erec geceye bakarken orada durdu, tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu. Fakat yine de önünde zor bir seçenek vardı. Uzun ve uykusuz bir gece olacağını biliyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Godfrey; Akorth, Fulton, Ario ve Merek'in yanında, Volusia'nın arka sokaklarındaki bir barda tünemiş oturuyor ve içtiği çok sayıda içkiyle acılarına şifa bulmaya çalışıyordu. Birasından büyük bir yudum daha alırken köpükler maşrapasının kenarlarından dökülüyordu. Bir kez daha bu İmparatorluk birasına hayranlık duydu. Sert, esmer bir biraydı, fındık aromalı ve rahat içimliydi. Buna benzer bir bira daha önce hiç tatmamıştı ve bir daha tatmayacağından da emindi. Volusia'da kalmak için yeterli bir sebepti.

Ara vermeden bitirdiği beşinci biraydı, bir tane daha vermesi için barmene işaret etti. Önünde iki tanesini buldu.

"Sence de biraz yavaşlamanın vakti gelmedi mi?" diye sordu bir ses.

Godfrey bakınca Ario'nun tasvip etmeyen gözlerle ona baktığını gördü. Ario grup içerisinde Akorth, Fulton ve Merek kendi içkilerine gömülürken içmeyen tek kişiydi.

"İçmeyen adamı anlayamıyorum," dedi Godfrey, "özellikle de böyle zamanlarda."

"Ben de içenleri anlamıyorum," diye cevap verdi Ario. "Özellikle seni. Bir daha içmemeye yemin etmiştin."

Kendinden hoşnut olmayan Godfrey geğirdi, Ario'nun haklı olduğunu biliyordu.

"Darius'u kurtarırım diye düşünmüştüm," dedi Godfrey ümitsizce. "Gerçekleştirebileseydim çok yardımı olurdu."

Godfrey zihninde yeniden Darius'un şehirden o demir araba içinde sürüldüğünü gördü ve bir kez daha kendini bunun için hırpaladı. Tüm hepsinin kendi suçu olduğunu, ona vaktinde yetişemediğini hissediyordu. Şimdi ise amacı elinden alınmış bir halde sanki derdinde boğulmaktan başka bir şansı yokmuş gibi hissediyordu.

"Onu *kurtardık*," dedi Merek. "Eğer bizim zehrimiz olmasaydı, diğer fil tarafından ezilecek ve arenada ölümcül yaralar alacaktı."

Bir kopek havladı ve Godfrey aşağı bakınca ayağının dibinde yatan Dray'i gördü. Orada olduğunu hatırladı, Godfrey uzanıp ona bir kaç parça et daha verdikten sonra birasını yudumladı. En azından Darius'un köpeğine bakabildiği için kendini iyi hissediyordu.

"Onu sadece kısa süreliğine kurtardık," dedi Godfrey, "sadece daha korkunç bir ölüme yol alması için kurtulduğu o an için."

"Başarabilir," dedi Akorth. "O zorlu biri."

Godrey içkisine bakınca kendinden iğrendi. Darius'u düşündüğü şekilde kurtarması, kendini özgür kılması için bir şanstı. Onu kaybetmek ise Godfrey'i derin bir depresyona sokmuş, hayatta ne için yaşayacağını merak eder olmuştu. Bu hayatta ne amacı vardı? Gwendolyn ve diğerlerini kurtarması gerekiyordu ama şimdi Gwendolyn oralarda bir yerlerde Büyük Çöl'de kaybolmuş halkıyla beraber muhtemelen ölmüştü. Geçilemez Volusia'sı ise o zamanki cesur görüntüsüne rağmen nafile çabaladığı bir yer olmuştu.

Godfrey, birden omzunda sıkı bir kavrayış hissedince bu düşüncelerinden sıyrıldı, dönüp baktığında ona iyi niyetle gülümseyen onlarca İmparatorluk askeri gördü.

"Yanına sıkıştığımız için kusura bakma, dostum," dedi yanındaki askerlerden biri.

Başlangıçta Godfrey bu samimiyete anlam veremedi ama sonra kendinin ve diğerlerinin Finli kadın Silis'in onlara verdikleri İmparatorluk zırhını giydiklerini hatırladı. Asker onları kendilerinden sanmıştı. Mükemmel bir kılıktı, hakkını vermeliydi, kılıkları üstlerine tam oturuyor ve miğferleri nedeniyle ırkları fark edilir olmaktan çıkıyordu böylece sadece içkilerini içebilecekleri bir alan sağlıyordu onlara.

"Ne gündü ama be?" dedi askerlerden biri. "Arenada mıydınız? Çocuğun nasıl kazandığını gördünüz mü?"

"Oldukça yakından," diye homurdandı Godfrey, yok olmalarını istiyordu. Kimseyle özellikle de bu adamlarla konuşma modunda değildi.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu bir başka asker, sesinden rahatsızlık duyduğu anlaşılıyordu. "Tarihimizdeki en büyük maçlardan biri oldu, ilk kez bir Volusialı kazandı ve bizi başkentte temsil etmek üzere gönderildi. Sanki bundan gurur duymuyor gibisin."

Godfrey sarhoş adamın sesindeki saldırganlık tonunun arttığını duyabiliyordu, geçmişte bu işten sıyrılıp yüz yüze gelmekten kaçınırdı ancak bu eski Godfrey'nin işiydi. Artık sabrı denenmiş, dünyaya karşı acımaz bir bakış açısına sahip, kaybedecek bir şeyi olmayan bir adama dönüşmüştü."

"Böylesi mide bulandırıcı bir zulüm ve barbarlıktan neden gurur duyacakmışım?" diye sertçe cevapladı, adama dönerek.

Oda bir anda sessizleşti ve gerginlik hakim oldu. Askerler kavga etmeye hazırlanırken Godfrey tüm gözlerin onda olduğunu hissetti. Başına ne gibi bir iş açtığını merak ederek yutkundu.

"Arenayı sevmeyen bir asker," dedi asker, Godfrey'i gittikçe artan bir merakla incelerken. "Asker bile sayılmaz. Hangi birimden geliyorsun ki sen? "diye sordu kıyafetini baştan aşağı süzerken.

Godfrey bir kez daha geçmişteki gibi bir yalan uydurup durumu geçiştirebilirdi ancak içindeki bir şey bunu yapmasına izin vermiyordu. İnsanlardan saklanmak istemiyordu artık, geri çekilmekten gına gelmişti. İçinde büyüyen bir şey olduğunu hissetti, babasının kanıydı belki onu ele geçiren, damarlarında dolaşan kralların geçmiş soyuydu. Nihayet sonuçlarına aldırmaksızın kendini savunmak vaktinin geldiğini hissediyordu.

Merek, Akorth ve Fulton'un tedbir için uyaran ellerini omzunda hissediyordu, onu geri çekmek istiyorlardı ama Godfrey silkelendi.

"Hiç bir birimden gelmiyorum," diye kükredi Godfrey daha dik durarak. "İmparatorluk'tan bile değilim. Arenadan arkadaşlarını kurtarma amacı güderek kılık değiştirdim. Hedefim ordunuzu ve bu şehri sabote ederek hepinizi yok etmek."

Tüm askerler ona ağzı açık halde şaşkınlıkla bakarken odaya ölüm sessizliği hakim oldu.

Bu sessizlik o kadar uzun sürdü ki Godfrey hiç bitmeyeceğini sandı, kaçınılmaz olarak kalbinde bulacağı hançere kendini hazırlamaya çalıştı.

Fakat onu hayrete düşüren bir şey oldu, ona bakan asker aniden bir kahkaha patlattı. Etrafındaki diğer tüm askerler de kahkahayla güldüler.

Asker Godfrey'in omzunu sıktı.

"İyiydi," dedi. "Çok çok iyiydi. Bir anlığına doğru söylüyorsun sandım."

Godfrey yavaşça miğferini kaldırıp insan yüzünü, terden alnına yapışan saçlarını ortaya çıkardı ve hepsine gülümsedi.

Odadaki İmparatorluk yüzleri yavaşça dehşete kapıldılar.

"Bu Darius için," dedi.

Godfrey maşrapasının tutacağını sıkıca kavrarken öne geldi ve askerin kafasına doğru savurdu. Adam tökezleyerek arkaya gitti ve yere düştü.

Az önce ne yaptığına inanmakta güçlük çeken Godfrey düşmanca bakan tüm yüzlere göz atarken sadece bir an sonra öleceğini biliyordu. Fakat en azından bu an için zafer onundu ve kimse, hiç bir şey bunu elinden alamazdı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, geminin kıçında durup göğe bakıyor ve ufukta Lycoples'in tiz çığlıklar atıp kanat çırparak uzak bir diyarda mesajını Gwendolyn'e götürmek üzere uzaklaşmasını izliyordu. Thor Lycoples uzaklaşırken merak etti. Gwendolyn'i bulabilecek ve ona yardım edebilecek miydi? İçinde bulunduğu bela her ne ise onu oradan çekip çıkarabilecek ve ikisinin bir araya gelmesine vesile olabilecek miydi?

Yoksa artık çok mu geçti? Thor düşününce irkiliyordu ama yoksa Gwendolyn zaten ölmüş müydü?

Bu düşünce, Lycoples'in gidişini izlerken Thor'un kalbini kırıyordu. Yeniden göklerde, ejderhanın sırtında olmak ve bulutlarla yarışmayı istiyordu. Yukarıda olmak kendini yenilmez hissettiriyordu, sanki tüm dünyayı geçebilir ve istediği her şeyi elde edebilirmiş gibi hissediyordu.

Thor döndü ve ileriye önlerinde uzanan ve kırmızı renkle yağan kan şelalesine baktı. Sesi gittikçe artıyordu. Ona doğru yakınlaşırken sular gemiyi içine alacak kadar tehditkar duruyorlardı, sıçrattıkları suyla gemi hali hazırda kırmızıya dönmüştü. Yanında duran diğer dostları Reece, Selese, Indra, Elden, O'Connor, Matus ve Melek onun rehberliğine başvuruyorlardı. Thor gökten düşen öfkeli sulara bakıyor ve su duvarının gücünü fark ederken bu kuvvetin gemilerini yerle bir edeceğine dair onu aşağı çeken bir hisse kapılıyordu. Ancak yine de oğlunun o duvarın ardında olduğunu biliyordu ve bu önemli olan tek konuydu. Hiç bir şey onu yolundan döndüremezdi.

"Thorgrin?" diye seslendi yanında duran Reece, herkesin aklında olanı bilmek istiyordu. "Geri mi dönüyoruz?"

Thor derin bir nefes aldı ve sonunda kafasını salladı.

"İleri yol alıyoruz," dedi. "Şelaleye doğru. Bedeli her ne olursa olsun. Benimle misiniz?" diye sordu diğerlerine, buna kendilerinin karar vermesi gerektiğini biliyordu.

Hiç tereddüt etmeden hepsi kafasını salladı, Thor sadakatlerine hiç olmadığı kadar minnettardı.

"Yelkenleri kaldırın!" diye bağırdı Thor. "Açılarını ayarlayın. Suları geri yansıtmak için kullanacağız onları!"

Hepsi harekete geçti. Thor da zıplayarak yardımlarına yetişti ve etraflarındaki dalgaların boyu yükseldikçe hissettiği endişe de arttı. Şelalenin sesi sağır ediciydi. Güverte kanla kayganlaşmıştı, sıçrayan kan damlaları her tarafa yayılmıştı ve Thor diğerleriyle birlikte kendini kayarken buldu.

Thor'un yanından geçerek tırabzanlara doğru ilerleyen Melek bağırırken dengesini tamamen yitirmişti ve kendini durduramıyordu. Thor uzandı ve tam zamanında kolundan tutarak onu kurtardı.

Hep birlikte yelkenleri çekmeye başlarken Thor geminin akıntıya kapılarak yana yalpalayıp şelaleye doğru döndüğünü gördü. Eğer doğru açıyla giremezlerse bunun ölümcül sonuçları olacağını biliyordu.

"KÜREKLER!" diye bağırdı Thor.

Hepsi kürekleri almak için acele ederken Thor da bir tanesini tuttu ve tüm gücüyle çekmeye başladı. Gemi yeniden doğrulunca kan duvarına bodoslama ilerlemeye başladı, akıntı onları içine çekiyordu. Yukarıdaki yelkenler bükülmüş ve damlaların ağırlığı altında kıvrılarak çoğunluğunu denize atıyordu ancak güvertenin dolmasını engelleyemiyordu.

Gittikçe yakınlaşırken neredeyse sulara girmek üzereyken Thorgin bacaklarına tutuna küçük elleri hissetti.

Yanındaki Melek, "korkuyorum," dedi.

Thor ona güven verecek şekilde elini kafasına koydu.

"Korkma," dedi. "Bana ne olursa olsun yakın dur. Seni koruyacağım."

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

Thor ona doğru manalı bir şekilde baktı.

"Ant içiyorum," diye bağırdı gürültünün üstünden. "Hayatım pahasına."

Melek, Thor'un bacaklarına daha sıkı sarılırken Thor kanla kayganlaşan tırabzanlara tutundu.

"Yelkenlerin altına, hepiniz!" diye bağırdı Thor.

Hepsi onu yelkenlerin altına doğru takip ettiler, yelkenler onları yağmura karşı koruyordu.

"Bulabildiğiniz her hangi bir şeye tutunun!" diye bağırdı, tırabzanı daha da sıkı tutup kendini sabitlerken, diğerleri de bulabildikleri direk veya her hangi başka bir şeye tutundular ve bu şekilde şelaleye girdiler.

Bir an sonra Thorgirn ellerini kafasının üstüne kaldırdı ve diğerlerinin bağırışlarını duydu. Hep birlikte kırmızıya boyalı bir dünyaya giriyorlardı. Üstlerine bir kan duvarı gittikçe yükselen bir ses ve kuvvetle iniyordu. Bu daha önce hiç karşılaşmadıkları şiddette bir şelaleydi, gemileri ciddi biçimde sallanıyor, sular köpürüyor gemiyi bir beşik gibi sağa sola ve yukarı aşağı sallıyordu. Thor geminin büyük bir sesle gıcırdadığını duyunca, hayatta kalamayacaklarından bir an için emin oldu.

Thor saçlarından, gözlerinden ve tüm vücudundan kan damladığını hissediyordu, sürekli olarak silmesine rağmen göremiyor, nefes alamıyordu. Sanki kafasından aşağıya kova kova su döküyorlardı.

Thor, Melek'in ona daha sıkı sarıldığını ve güvertede kaymaya başladığını hissediyordu. Uzandı ve onu da tutup sıkı sıkı kendine çekti. Diğer eliyle direği tutuyordu ama her şey artık kanla o kadar kaygandı ki her hangi bir şeye tutunmak sadece dile kolaydı.

Dalgalar gittikçe şiddetlenirken gemi her yöne doğru sallanıyordu. Thor sanki korkunç bir ölüme doğru çekildiklerini hissediyordu. Tutunmak güçtü, bir bağırış duyunca yukarı baktı ve O'Connor'un elinin kayarak güverte boyunca kaymaya başladığını gördü. Gemi artık bir o yana bir bu yana yatıyor denizin dibini boylamaya hazırlanıyordu. Ona zamanında yetişmesine imkan yoktu.

Birden bire, şelalerden gürültüyle geçtiler. Kırmızı dünya, gece karanlığındaki bir dünyaya dönüştü. Gemi yeniden doğrulurken şelale hafifledi. Sağır edici sesler dindi ve ilerledikçe kendilerini duvarın öte yanında buldular. Ağır sular yerini sıçrayan hafif sulara bırakmıştı. Dünya yeniden sessizleşti, dalgalar sakinleşti ve Thor dostlarına baktı: üzerlerinden kan damlayan diğer arkadaşları da tıpkı Thor gibi şok içinde ama hayattalardı.

Döndü ve omzunun üstünden bakınca şelalenin gücünü görüp oradan sağ salim nasıl geçmiş olduklarına hayret etti. Şelalenin kuvveti bir adamı ortasından ikiye bölecek şiddetteydi nasıl hayatta kaldıklarını kesinlikle anlamıyordu.

Gemi inlerken Thor yukarı bakınca direğin ortadan ikiye bölündüğünü gördü, etrafına göz atınca geminin aldığı zararı fark ediyordu. Yıpranmış olsa da ilerlemeye devam ediyordu. Thor bir adım attı ve ayağının suya bastığı fark etti aşağı bakınca tüm güvertenin en az on santimetre kadar kanla dolmuş olduğunu gördü. En azından alabora olmamışlardı.

Thor geminin artık hayatları için bir tehdit unsuru olduğunu fark etti, hemen suları boşaltmazlarsa gemi batacaktı.

"Kovalar!" diye bağırdı Thor ve hepsi harekete geçti. Sırasıyla suları güverteden kovaya alırlarken Melek de onlara katıldı ve kova kova kanı gemiden denize boşaltmaya başladılar.

Hiç durmadan çalıştılar ve bir süre sonra güverteler neredeyse boşaldı sadece ince tabaka bir kan kalmıştı. Gemi kendini yeniden dengeledi.

Nihayet güvende olduklarında Thor pruvaya yürüdü ve bir anlığına önündeki manzaraya baktı. Hayranlık içindeydi. Önlerinde yepyeni bir dünya duruyordu, daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Buradaki deniz kandandı, yoğun kıvamlıydı, gemileri sanki büyük bir yosun tabakası içindeymiş gibi yavaşça ilerleyebiliyordu. Suların içinde kırmızı balıklar görüyordu, solungaçları şeffaftı, suyun altında yukarı çıkıp aşağı iniyorlardı. Hiç tanımadığı başka yaratıklar, garip türler vardı. Mesela ahtapot gibi bir yaratık kafasını suyun dışına çıkarıyor ve yeniden suyun altına dönüyordu. Thor büyük bir su sesi duyunca yanına

döndü ve kocaman, dört kafalı ve iki uzun kuyruklu balina gibi bir yaratığın yüzeye çıktığını ve su altında kaybolmadan önce su püskürttüğünü gördü.

Melek hayretler içinde ona baktı.

"Burada güvende miyiz?" diye sordu.

Thor güvence verir gibi kafasını salladı.

"Güvendeyiz," diye cevapladı kendinden pek emin olmasa da.

Yavaşça, bacağını tutan ellerini gevşetti Melek.

Thor ufukta her taraflarını çevreleyen kara çizgilerini gördü, nal şeklindek siyah ve bir hayal gibi uzak ufukta duruyordu. Çok uzak görünüyordu. Buradaki karanın rengi siyahtı sanki yanmış topraktan hatta belki de sülfür ya da katrandan oluşmuş gibiydi. İçinde parlak kırmızı renkler vardı, sanki cehennemin kapıları açılmış ve gözlerinin önünde dışarı sızmış gibiydi.

"Topraktan kan sızıyor," diye gözlemde bulundu Reece yanına gelerek.

"Belki de karaya çıkmalıyız," dedi Elden.

Indra kafasını salladı.

"O kara değil," dedi. "Gördüğün tam olarak Kan Ülkesi'nin çevresi. Safi kaynar katran ve lavdan oluşur. Eğer adımımızı atarsak bizi haşlar. Okyanusta kalmalı ve karşımıza çıkacaklara göre durumu değerlendirmeliyiz."

Thor karanlık, için için yanan, tehditkar ve uğursuz görüntülü gök yüzüne baktı. Hayat yoktu bu gökte, külle kaplı yer yer kızıla çalıyordu. Kasvetli bir yerdi, Thor'un gördüğü en gamlı yerdi burası. Şimdi gündüz olsa bile gece hissi veriyordu.

Thor, havada asılı duran şeytaniliği hissediyor ve o yaratıklar tarafından buraya getirilen Guwayne'i düşündükçe içine kötü şeyler doğuyordu. Onunla ilgili ne planları vardı?

*

Thorgrin geminin tırabzanlarına yaslanmış sessizce durup rüzgarlı bu yere bakarken sırılsıklam olmuş bir bezle tırabzandaki kanı siliyordu. Diğerleri de aynını yapıyordu. Nihayet üzerlerine bir parça huzur gelmişti, hepsi parçaları toplamaya karmaşayı temizlemeye ve düzeni yeniden kurmaya gayret ediyordu. O'Connor ve Elden nihayet inleyen direği en tepede eski haline getirmeyi başarmışlardı. Yelkenler tepelerinde şişmiş, kanla kırmızıya boyanmıştı bu nedenle Reece ve Melek lekeleri çıkararak eski beyaz haline getirmeye çalışıyorlardı. Elbette estetik görünüm çok mühim değildi ancak sembolikti. Kendilerine ezilmediklerini kanıtlamak istiyorlardı.

Yelkenler direğe çekilmişti, kuvvetli bir rüzgar yakaladıkları için bu sessiz kırmızı denizde sessizlik içinde iyice ilerliyorlar karanlık ve kanla örtülü bir göğün altında kaçınılmaza yol alıyorlardı. Thor boynunu geriye atıp göğe bakınca bir kasvet dünyasının onu sardığını hissetti, sanki dünyanın sonu yoktu.

En sonunda sakin ve durgun bir zamana eriştiklerinde Thor göğe bakınca an itibariyle öğlen mi, akşam mı yoksa gece mi olduğu merak etmekten kendini alamadı. Hangi zaman diliminde olduklarından emin değildi. Gök külle kaplıydı, yer yer kızıla çalarken hiç bir değişiklik göstermiyordu. Sanki alacakaranlık görüntüsü süregeliyordu.

"Oraya varmamıza ne kadar var?" diye sordu bir ses.

Thor baktı ve yanı başında duran Melek'i gördü, kenardan sırılsıklam olmuş bez parçasını tutuyordu. Sonra Thor ufka baktı, aslında kendi de aynı şeyi merak ediyordu.

"Keşke bilseydim," diye cevapladı.

Thor suların nazikçe hareketlendiğini duyunca kırmızı denize doğru baktı, sular o kadar yoğundu ki rüzgara rağmen gemilerini yavaşlatıyordu. Deniz ürkütücü bir biçimde durgundu, ara sıra yüzeye çıkıp tekrar suya gömülen garip yaratıkların sesi duyuluyordu.

Thor ufka baktı, oğlunu bulmak için yanıp tutuşurken onu kaybettiğine dair dağılmasına sebep olan bir his taşıyordu. Geminin mümkün olan en yüksek hızda yol aldığını ve bu değiştirmek için başka bir şey yapamayacağını biliyordu.

Thor diğerlerine baktı ve şelale yolculuğunun, sürekli olarak Guwayne'i aramalarının onları ne kadar çok yorduğunu gördü. Onları buraya sürüklediği için kendini kötü hissediyordu ancak kardeşlerinin hayır cevabını bir seçenek olarak kabul etmeyeceklerinin de gayet farkındaydı. Eğer rolleri değiştirselerdi, Thor da onlar için aynısını yapardı aslında onlar için hayatından memnuniyetle vazgeçerdi.

Thor Melek'in aniden sırtını direğe yaslayarak yığılıp orada oturmaya başladığını gördü, gözleri ağırlaşıyordu. Elinin tersiyle kaşlarını ve gözlerini silip yeniden açmaya uğraşıyordu.

Thor hemencecik yanına çömeldi.

Endişeyle dolan Thor "Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerini kapayıp başını salladı, bitkin görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Sanırım, son zamanlarda biraz kötüleştim."

Onu inceledi.

"Neyin var?" diye sordu.

Güçlükle kolunu kaldırınca cüzam hastalığı sebebiyle oluşan beyaz yumrular göründü.

"Hastalığım," dedi. "son zamanlarda kötüleşti. Yayılıyor. Bazen kendimi iyi hissediyorum ama diğer zamanlarda o kadar iyi değilim."

Thor korkunç hissetti, çaresizdi. Öne eğilip Melek'i alnından öptü.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

Ona tatlı tatlı gülümseyip elini tuttu.

"Benimle otur," dedi.

Thor yanı başına oturdu, diğerleri de gelip onlarla beraber çöktüler.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Selese.

Melek kafasını salladı.

"Adada durumu benim kadar kötü olan bir arkadaşım vardı," dedi. "Benim yaşıma geldiğinde hastalığı ilerledi ve sadece altı ay kadar sürdü."

Thor endişeyle Melek'e baktı.

"Altı ay süren nedir?" diye sordu.

Ona, gözlerinde dehşet ve üzüntüyle baktı.

"Ölmesi," dedi açık sözlülükle.

Thor'un kalbi kırıldı.

"Sorun değil," dedi ona yaşlarla dolan gözleriyle bakıp gülümserken elini bileğine koydu. "Öleceğimi her zaman biliyordum zaten. Bilmediğim ise yaşayabileceğimdi – *gerçekten* yaşayabileceğim. Bana bunu sağladın. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Thor kararlı hissediyordu.

"Ölmene izin *vermeyeceğim*," diye ısrar etti. Uzandı ve elini tuttu. "Beni anlıyor musun? Bunun için ne yapmam gerekiyorsa, bedeli ne olursa olsun ölmene izin vermeyeceğim."

Gözündeki yaşı sildi.

"Eğer yapabilirsen mutlaka yapabileceğine inanıyorum," dedi. "Fakat sen Tanrı değilsin. Selese bile sahip olduğu tüm gücüyle beni iyileştirmeye çalıştıysa da başaramadı. Alistair de." Üzgün bir ifadeyle kafasını salladı. "Kimse bu dünyada sonsuza kadar kalmaz."

Thor içinin parçalandığını hissediyordu.

"Bir tedavisi olmalı," dedi. "Bir devası yok mu bu işin?!" diye diretti.

Melek cam gözlerini uzağa kilitledi.

"Adada, sürekli olarak herkes bir tedaviden bahsederdi," dedi. "Bazıları var olduğuna yemin ederken diğerleri çaresiz bir kaç kişinin hayali olduğunu söylerdi. Gerçekten var mı bilmiyorum."

"Nedir o?" diye ısrar etti Thor kararlı. "Nerededir?"

Melek kafasını salladı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye cevapladı. "Nerede olduğuna gelince, bazıları İmparatorluk'un Batı Boynuzlarında, Devlerin Ülkesi'nde olduğunu söylüyor."

Thor ve diğer herkes merakla birbirlerine baktı.

"Devlerin Ülkesi mi?" diye sordu Selese.

Angel ağır göz kapaklarıyla kafasını salladı.

İmparatorluk hakkında her şeyde uzman olan Indra'ya döndü Thor.

"Biliyor musun orayı?" diye sordu.

Indra acımasızca kafasını salladı.

"Duymuştum," dedi. "Dehşet veren bir yer. Çok vahşi bir ulustur onlar, kimseye İmparatorluk'a bile hesap vermezler. Oraya gidenler bir daha dönmemiştir."

Thor kararlılıkla dolduğunu hissetti, bu his karnında kaynıyordu. Melek'e döndü.

"O zaman istikametimiz orası olacak," dedi. "Guwayne'i kurtardıktan sonra tedavini bulmak için yola çıkacağız."

Melek gülümseyip yavaşça kafasını salladı.

"Benimle ilgilenmen takdire şayan," diye cevapladı. "Fakat beyhude olur bu çaba. Tedavi olmayabilir bile- hepiniz hiç bir şey uğruna ölebilirsiniz."

Thor diğerlerine bakınca onların da aynı kararlılıkla gözlerini ona dikmiş olduklarını gördü.

"O zaman biz de ölürüz," diye katıldı Reece, diğer herkes kafasını sallarken.

Melek etrafında oluşturdukları daireye baktı ve Thor gözlerinde umut olduğunu gördü.

Thor, Melek'in cüzamlı elini alıp sıkı sıkı tuttu. Sözünü tutmaya kararlıydı, her ne pahasına olursa olsun onu tedavi edecek bir yol bulacaktı.

Kan okyanusunda daha ileri yol alırken etraflarında rahatlatıcı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Rüzgarın uğultusu ve geminin peşi sıra ortaya çıkan egzotik balıkların sesleri duyuluyordu. Hepsinin üzerinde Thor'un ruh haliyle eş olan kasvet havası asılıydı. Thor bu yerle ilgili güvenmediği ya da hoşlanmadığı bir şey hissediyordu ve bu his içinde gittikçe büyüyordu. Sanki havada döne döne büyüyen bir depresyon vardı, burada geçirdikleri zamanla doğru orantılı olarak içinde büyüyordu. Bu hislere kendini kaptırmamak için gayret etse de Ragon'un son sözleri kafasında yankılanıyordu: Tüm güçlerinle bile… eğer oraya gidersen kesin ölümün olur. *Hepiniz* ölürsünüz. Acaba haklı mıydı? Şelaleye ilerleyerek Kan Ülkesi'ne girmek onun için bile çok büyük bir kahramanlık mıydı? Kendini ve onunla beraber arkadaşlarını başarısızlığa ve ölüme mi getirmişti?

Bunu öğrenmekten başka şansı yoktu. Guwayne önlerinde bir yerdeydi ve orada olduğu sürece geri dönmek seçeneklerden biri değildi.

Yelkenlere dolan rüzgar olmasına rağmen karadan hala çok uzaklardı ve yapacakları hiç bir şey yoktu. Uzun sessizlik boyunca Reece Selese'e sarılıp oturuyor, Elden Indra'nın yanında durup elini omzuna atmaya çabalarken Indra isteksiz davranıyor, O'Connor yayını cilalıyor ve Matus topuzuyla oynuyordu. Thor ise ellerinde Ölüm Kılıcı'nı tutup antik ve gizemli kabzasındaki tüm ince

işleri inceliyor ve alnını kırıştırarak Guwayne'i düşünüyordu. Güvende miydi diye merak ediyordu Thor.

Thorgrin'in yanındaki Reece boğazını temizledi.

"Eski dostum," dedi Thor'a. Thor baktı. "Senle ben birlikte sonsuz göreve çıktık, sayısını hatırlamıyorum bile. Seni hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Fakat kendine izin vermelisin, böylece kafanı önümüzdeki savaş için hazırlamalısın. Melek için endişelendiğini biliyoruz, hepimiz endişeleniyoruz ancak eğer bu işin bir tedavisi varsa onu bulacağız. Guwayne'e gelince, her ne olursa olsun onu da bulacağız. Seninle bu işte birlikteyiz."

Thor arkadaşının desteği karşısında minnetle dolmuştu.

"Haklısın dostum," diye cevapladı Thor. "Bir savaşçının zihni her zaman net olmalı."

Reece iç çekti.

"Gençken," diye devam etti Reece uzun bir boşluktan sonra, "tüm istediğim Lejyon'un bir üyesi olmaktı. Bunu o kadar çok istiyordum ki neredeyse tadını alıyordum. Tüm gece uyumazdım, geceler birbirini takip ederken tek arzum Lejyon'du. Kendimi zırhlar içinde kuşanmış, silah tutarken hayal ederdim. Fakat babam, Kral Lejyon'a katılamayacağımı söylerdi… önce hak etmeliydim."

Thor arkadaşına bambaşka bir saygıyla baktı, bu hikayeyi daha önce duymamıştı.

"Sana Lejyon'daki yerinin verilmiş olduğunu düşünürdüm hep," diye cevapladı Thor. "Ne de olsa sen Kral oğlusun."

Reece kafasını salladı.

"Bu yüzden bir yer verilmedi," diye cevapladı Reece. "Bunu diğer herkes gibi kazanmamı ama daha önemlisi bu konuda normal bir Lejyon üyesinden daha fazla şekilde ilerlememi istiyordu. Bana verilen görevler diğerlerine verilenlerden iki kat zorluydu. Yaptığım hiç bir şey onun için kafi değildi."

Reece iç çekti.

"Tüm bunlara içerliyordum, babamdan nefret ediyordum. Eşitliği anlayabilirdim ama bana yaptıkları adil değildi. O zamanlar babamı gaddar ve beni en çok istediğim şeyi yapmamı engelleyen biri olarak görüyordum."

Reece uzun süre ufka baktı, düşünüyordu.

"Ya şimdi?" diye sordu Thor nihayet merak içinde.

"Şimdi ise," diye devam etti Reece sonunda, "geriye dönüp baktığımda tüm bunları neden yaptığını anlıyorum. Artık sonunda beni sadece Lejyon için eğitmediğini, aslında hayata hazırladığını fark ediyorum. Benim haksızlığa uğramamı istedi çünkü hayat adaletsiz olabilir. Sadece gerekenden daha fazlası için çalışmamı ve bunun ötesine geçmemi istedi çünkü hayatta genellikle bizden istenenden bir adım daha önde olmamız gerekir. Zorlukları deneyimlememi ve

sebat etmemi istedi çünkü genellikle bu ikisinin birleşimiyle hedeflerimize ulaşırız. Beni en çok istediğim şeyden uzakta tutmak istedi çünkü hepsinden önemlisi istediklerim için savaşmamı arzuladı.

"Bunların da ötesinde," diye devam etti Rece, "kendi başıma başarmamı istedi çünkü eğer bunları bana verseydi hiç bir önemi olmazdı gözümde. Tüm hayatım boyunca buna içerlerdim. O zamanlar ondan nefret etsem de şimdi onu seviyorum. Bana bunların hiçbirini vermedi ancak aslında en büyük hediyeyi verdi."

Reece anlamlı bir şekilde Thor'a baktı.

"Bu sonuç olarak," diye devam etti Reece, "bir savaşçı olmak demek. Ona hiç bir şey verilmedi, bedavadan sahip olmadı. Onun olan her ne varsa, atalarımız sayesinde değil, kendi başına elde etti, kendi elleri ve değeriyle kazandı."

Thorgrin Reece'in söylediklerini düşününce kelamları kendi içinde tahmininden daha çok yankı buldu.

"Dünya bizlere ne yapamayacağımızı söyleyen insanlarla dolu," dedi Reece. "Onları haksız çıkarmak bizim elimizde."

Bu sözlerle ilham bulan Thorgrin uzandı ve Reece'in kolunu sıktı.

"Biz kardeşiz,"dedi. "Ölene kadar da bu şekilde kalacağız."

"Kardeşiz," diye cevapladı Reece ciddiyetle.

Gemisindeki bu insanların artık sahip olduğu aile bağlarından bile kuvvetli bir biçimde kardeşleri olduğunu fark etti Thor.

"İleride!" diye bağırdı bir ses.

Thor hemen ayağa kalkıp Indra'nın durduğu pruvaya doğru koştu. Indra ufukta bir şey gösteriyordu, Thor bakınca ufuktaki devasa karanın daraldığını, kara, kıyı ve kayalıkların görünür hale geldiğini gördü. Bunlar her iki yanında dik siyah kayalıkların durduğu uzun bir kanala doğru dönüyordu.

Indra nefesini tuttu.

Thor endişeli yüzüne baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Indra kafasını salladı.

"Delilik Geçidi," dedi korku dolu sesiyle.

Dönüp diğerlerine baktı ve Thor ilk kez yüzünde tereddüdün okunduğunu fark etti.

"Burası kimsenin girmemesi gereken bir yer. Gemiyi döndürmeliyiz."

Thor dosdoğru, köpüklenen kırmızı sulara baktı, geçidin orada çok daha şiddetleniyorlardı. Keskin uçurum etrafını çevrelerken ilk kez duraksadı, sonra Reece'in hikayesini hatırladı ve devam etmek zorunda olduklarını fark etti.

Thor tırabzanı sıkı sıkı tuttu, diğerleri de aynını yaptı.

“Dönelim mi?” diye bağırarak sordu Indra, panik dolu sesiyle.

Thor kafasını salladı.

“Asla geri dönmeyeceğiz,” diye cevapladı. “Bir daha asla!”

Gemi rüzgara kapılınca onları dosdoğru Delilik Geçidi’ne sanki ölümün ağzına doğru götürürken herkes kendini hazırlamaya çalıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Darius, Başkent arenasının kapısında durdu. Kolezyumdaki binlerce İmparatorluk askerine bakarken tezahüratları kulaklarını deliyor, hepsi kan için çığlık çığlığa bağırırken yer sallanıyordu. Darius onlarca diğer gladyatörle beraber zincire vurulmuştu, bu sefer bakmadı yüzlerine, tanımak istemiyordu onları. Çünkü kısa süre sonra tıpkı kendi gibi öleceklerinin farkındaydı.

Darius bu geniş ve insanın üstüne gelen, her hangi başka bir arenanın yanında küçücük kalan bu arenadaki sesi bastırmayı denedi. Hayallerin ötesinde kalabalıktı seyirci. Bu kadar insan sadece kan akıtma ve zulüm için oradaydı.

Yanında, kahverengi cübbesiyle Deklan duruyordu, sopasını tutup sakince önüne bakıyordu sanki bu sahneyi binlerce kez görmüştü.

Kalabalıktan yüksek sesli bir onaylama duyulunca Darius baktı. Aslında bakmamaya gayret etti ama elinde değildi; arenanın ortasında düzinelerce gladyatör daha birbirlerine zincirle bağlanmış şekilde her yana gergin bakışlarla bakıyorlardı. Bir boru sesi duyuldu ve savaş kıyafetlerini kuşanmış ve en güzel silahları tutan İmparatorluk askerleri savunmasız gladyatörlere saldırmaya başladı.

Tam bir katliamdı. Bazıları ellerine tutuşturulan aslında faydasız olan kör çelikten yapılma ilkel silahlarla cesurca karşı koymaya çalıştı. Hayatta kalanlar zeminde açılan büyük çukurlara düşürülene kadar itildiler. Çukur yeniden kapanmadan önce sipsivri hançerlerin üstüne düştüler.

Bir boru sesi daha duyuldu, İmparatorluk askerleri yere düştüler, bu esnada silahlarını havaya fırlatarak hayatta kalan her hangi bir gladyatör varsa onların da canını aldılar.

Kalabalık bir başka boru sesi duyulup da İmparatorluk askerleri ayağa kalkınca çılgınca kükredi. Onlarca kanlı ceset stadyum zeminini kirletiyordu, İmparatorluk hizmetkarları aceleyle gelip bedenleri temizleyerek bir sonraki dalga için alanı hazırladılar.

Darius orada dururken içinde bir başka endişe dalgası yükseliyordu. Sırada olduğunu biliyordu.

Deklan ona döndü.

“Bildiğin her şeyi unut,” dedi Deklan telaşla. “Bu arena alışık olduğun hiç bir şeye benzemez. İmparatorluk ne temiz ne adil dövüşür. Ortak bir düşman bulamazsın. Düşman dört bir yanındadır, tehlike her yerden vurabilir. Bu iki şövalye arasındaki onurlu bir maç değildir. Bu insanlar ölüm izlemek için buradalar.”

“Beni bu şekilde mi eğittin ki?” diye sordu Darius. “Öyleyse öğrettiklerinin amacı neydi?”

Deklan’ın yüzü düştü, Darius sakin suratında yepyeni bir üzüntü dalgasının geçtiğini gördü.

“Bir şansın olsun istedim,” diye cevapladı.

“Şans mı?” diye tekrarladı Darius. “Hangi şanstan bahsediyorsun?”

Deklan sessiz durdu.

“Daha iyi olduğunu düşünüyorsun,” diye devam etti Darius. “Hepsinden daha iyisin güya. Ama İmparatorluk’tan değil. Yine de onlardan birisin. Eğer bizi eğittiğini düşünüyorsan bu seni hepsinin üstüne koyar. Hala onların tarafındasın bizim değil. Bugün öldüğümde kanım tıpkı onlarınki gibi senin de elinde olacak.”

Deklan kaşlarını çattı.

“Başka seçeneğim yok,” diye cevapladı. “Senin gibi ben de ellerinde tutsağım. Yaptığım şey hoşuma gitmese de seni hayatta tutabilmek için sahip olduğum tüm canımı kullandım.”

Darius kafasını salladı.

“Yanılıyorsun,” diye cevapladı. “Seçeneğin var. Her zaman bir seçenek vardır. Bunun için ne kadar feda etmek istediğine bağlıdır sadece.”

Darius adamın gözlerine manalı bir biçimde baktı ve içinde büyük bir savaşın sürdüğünü hissetti, bazıları hayatı boyunca başarısız olurdu; Darius bu adamın içinde sürüp giden bir zamanların büyük ve onurlu savaşçısının yaşadığını fark etti. Adamın şövalye ruhuna, onur kurallarına hitap etmek istiyordu çünkü orada olduğunu ancak tüm bu senelerden sonra çok derinlerde baskılandığını biliyordu.

Deklan cevap veremeden ona baktı ve Darius gözlerinde peşini bırakmayan bu ruhu görebiliyordu.

Bir boru sesi daha duyulunca kalabalık bir gürültü koparttı. Darius tüm diğer gladyatörle birlikte arenaya çekildiğini hissetti; kalabalık kendinden geçerken delici güneşe karşı gözlerini kıstı. İlerlerken altlarındaki toprak sallanıyordu, arenanın içinde gittikçe ilerlediler.

Darius büyük toz bulutları içinde öksürdü, iki güneşin sıcaklığının tepesine indiğini hissediyordu. Eline verilen küçük kılıcın bıçağı kendi zincirlerini bile kesemeyecek kadar kördü. Nihayet grup tam ortada kalabalığın ayaklarının dibinde durunca Darius gergin bir şekilde etrafına baktı ve tehlikenin hangi taraftan geleceğini merak etti.

Kısık bir boru sesi yankılanınca Darius’un tüyleri diken diken oldu. Korkunç bir kükreme duydu ve bu sesi tanımıyordu. Kalabalık sanki bu sesi tanıyormuş

gibi yüksek sesle tezahürat etmeye başlayınca Darius bunun hiç de iyiye bir işaret olmadığını anladı.

Dört bir yanda kapalı olan kapılar açılıp da puma benzeri hayvanların dışarı çıktığını görünce şoka girdi Darius, çünkü bu hayvanlar pumaya benze de en az onların iki katı büyüklükteydi. Parlak sarı gözleriyle onlara doğru koşarak geliyorlardı. Gladyatörler dört bir yana dehşete düşmüş gözlerle bakıyorlardı.

Darius daha önce hiç bir şeyin bu şekilde koştuğunu görmemişti, içlerinden biri gözlerini Darius'a kilitledi ve doğruca hırlayarak üstüne atlamak için harekete geçti.

Hayvan havadayken Darius kendini hazırladı, dişlerini boğazına geçirmek üzere çıkarmıştı. Darius kılıcını kaldırdı ancak yaratık silahı dümdüz etti.

Darius'un üstüne çullandı saldırıya uğrayan ilk gladyatördü ve kalabalık onlar yerde güreşirken çığlık çığlığa tezahürat ediyordu. Hayvan kolunu yardı, üç keskin pençesi kana bulandı ve Darius acıyla haykırdı.

Sonra dönüp üstüne oturdu ve koca çenesini yüzüne doğru indirdi.

Darius kaslı boğazını çok kısa bir mesafede kalmasını sağlayarak tuttuğunda hayvanın salyaları yüzüne akıyordu. Elleri titreyen Darius hızlı hareket etmek zorunda olduğunu biliyordu.

Nihayet kendini yana atmayı başardı ve hayvanın dişleri çamura saplandı. Sonra yuvarlanıp hayvanın arkasına geçerek kolunu boynuna doladı ve tüm gücüyle döndürdü.

Birden bir çatırdama sesi duyuldu ve hayvan kollarına cansız yığıldı. Ölmüştü.

Kalabalık kükredi, Darius dört bir yanından kulaklarını delen diğer gladyatörlerin bağrışlarını duyuyordu. Adamlar hayvanlarla dövüşürken çoğu can veriyor ve Darius gibi bir kaçı güreşiyordu onlarla.

Darius bir hareket hissedince bir başka hayvanın ona atıldığını gördü ve yuvarlanarak kılıcını aldı, yukarıda tuttu ve hayvanın ağırlığını üzerine vermesine izin verip üstüne düşmesini sağladı. Ölmüştü.

Darius hayvanı üstünden itip yuvarlandı, nefes nefese kalmıştı, kolundaki yaralar onu öldürüyordu ve önüne çıkacak diğer belalar için kendini hazırlamaya çalışıyordu. Darius dizlerinin üstüne geldiğinde kalbi hızla çarpıyordu, çok sayıda yaratık ona doğru hızla gelirken ne yapabileceğini merak ediyordu. İnlemeleri duyunca yanına baktı ve çok sayıda gladyatörün hali hazırda öldüğünü ve göğüslerinin üstünde hayvanların durup onları parçaladığını gördü.

Birden bir boru duyuldu ve tüm hayvanlar ortaya çıktıkları gibi aniden dönüp koşmaya başladılar ve arena etrafındaki gizli kapıların ardında kayboldular. Başlangıçta Darius derin bir nefes aldı ancak sonra fark etti: İmparatorluk sadece daha kötü bir sahne hazırlamak için alanı boşaltmıştı.

Darius birden bire, yüksek bir ıslığın havayı doldurduğunu ve çok hızlı bir şekilde sesin arttığını duydu. Ne olduğunu anlayamadı ancak dönünce gördüğü manzaraya inanamadı. Arenanın en yüksek noktasından aşağı sallanan metal zincirler vardı, uçlarında ise neredeyse Darius'un boyunda çivili demir toplar duruyordu. Bu toplardan bir düzine kadarı birden stadyumun ortasında sallanmaya çapraz geçerek her yöne hareket etmeye başladılar. Arenanın ortasını hedef alıyorlardı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Darius yanındaki gladyatöre, onu yoldan çekerken aynı zamanda yüz üstü yere düştü.

Darius yere düşünce kafasını kaldırdı ve diğer yanındaki gladyatöre bakınca ne olduğunu gördü ancak çok geçti. Metal top adamı deldi geçti ve kalabalık deliler gibi tezahürat ederken cansız bedeniyle birlikte yukarı çıkmaya devam etti.

Darius, çok sayıda gladyatöre kazık gibi geçip onları oracıkta öldüren metal toplar her yönden delici hızlarla savrulurken kafasını yerde tutuyordu. Bu arenanın Volusia'dakinden oldukça farklı olduğunu fark etti, burası eğlence amacıyla yapılmıştı. Zalimdi ve ne olacağını tahmin etmek imkansızdı. Merhametsiz ve onurdan yoksundu. En azından Volusia'da diğerleri onun için savaşma cesaretine sahiplerdi.

Sallanan zincir ve toplar yavaşladı ve nihayet bir başka boru sesi duyulunca çekildiler. Darius kendini, geriye kalan sadece yarım düzine gladyatörle beraber orada durup arena duvarının ortasındaki büyük demir kapılara bakarken buldu. Metal sesleri havayı doldurup kapılar ardına kadar açılmaya başlayınca Darius'un kalbi sıradakini beklerken yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Devasa yaratıkların içeri sokulduğunu gören kalabalık kükredi, birbirlerine zincirli halde hantal yürüyüşleriyle her seferinde bir adım atabiliyorlardı. İnsana benziyorlardı ancak üç kat daha büyüklerdi, belki altı metre uzunlukta, geniş omuzlu kas yığınlarıydı. Kafalarında üç büyük gözleri vardı, burunları yoktu ve ağızlarında tırtıklı dişler vardı. Mide bulandırıcı bir ses çıkararak yürürken attıkları her adımla kalabalık deliye dönüyordu.

Bir İmparatorluk askeri öne atılıp zincirlerini parçaladı, bunu yapınca yaratıklar serbest kaldılar. Kendilerini geriye verip hasta edici bir sesle kükrediler sonra gözlerini Darius'a ve diğerlerine diktiler. Darius tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, bunların karşılaştığı en çetin düşmanlar olduğunu biliyordu.

Yaratıklar Darius'un tahmininden bile hızlı koşarak büyük adımlarla öne atılıp göz açıp kapayıncaya kadar onlara ulaştılar. İçlerinden biri devasa bir savaş baltasıyla birlikte ona doğru yaklaşırken Darius kılıcını kaldırıp darbeyi

engelledi. Bu, şimdiye dek aldığı en güçlü darbeydi ve bedenindeki tüm hücrelerde hissetti bunu. Sallanarak yere düşerken kılıcı ikiye bölündü.

Darius yerde yatarken yan yana duran yıldızları gördü, çığlıklar kulağına çalınıyordu. Bu yaratıkların ezdiği diğer gladyatörleri görüyordu, savaş baltalarıyla onları ikiye bölüyor diğerlerini ise eziyorlardı. Bunlar karşı çıkmak için çok büyük, çok hızlı ve çok güçlülerdi.

Darius gözlerini kırpana kadar sadece bir an içinde diğer hepsi ölmüştü. Darius hayatta kalan son kişi olmuştu.

Bir balta kafasına doğru inerken Darius yuvarlanarak bulunduğu yerden kaçınca balta kafasını sıyırıp yere indi. Yuvarlanmaya devam ettiği sırada zincirini kullanıp yaratığın zincirlere takılmasına sebep oldu.

Hazırlıksız yakalandığı için ayakları yerden kesilen yaratık sırt üstü yere düştü. Kalabalık bu yaratıklardan birinin düşmesini hiç beklemediği için bu gelişme karşısında şok oldu.

Darius vakit kaybetmedi, tekrar yuvarlandı ve kılıcını yukarı kaldırıp yerde yatan yaratığın boğazına saplayarak onu öldürdü.

Kalabalık çılgına dönüp ayağa kalktı, alkış kıyamet kopartıyorlardı.

Cesaretlenen Darius nefes nefese ayakta sağlam bir biçimde durarak yaratığın yere düşürdüğü kılıcı alıp diğerleriyle karşılaştı. Gerçek çeliği tutmak iyi hissettirmişti.

Hemen ardından bir diğeri baltayla yanına geldi. Birden Deklan'ın ona öğrettiklerini hatırladı: *sakin dur, odaklan ve an içinde kal. Duygularının galip gelmesine izin verme.*

Odaklanarak doğru zamanı bekledi ve yaratığa daldı. Yaratık baltasını kafasının üstünde iki yana sallıyordu ve Darius atılırken kılıcını kaldırıp yaratığın karnını yararak dizlerinin üstüne düşmesini sağladı. Ölmüştü.

Kalabalık yeniden çıldırdı.

Darius bu yaratıklardan dahası ona doğru saldırıya geçerken döndü. Öfkelilerdi, tek odakları Darius'tu. Dehşetle kükreyerek sivri dişlerini gösteriyorlardı. Darius geri çekilmedi aksine bu karşılaşma için kendini hazırladı, bunu yapabileceğini biliyordu. Düşman ne kadar korkutucu olursa olsun kendini zannettiğinden daha güçlü olduğunun farkındaydı.

Ona yaklaştıklarında Darius hiç kıpırdamadı. Kılıcını kaldırıp büyük baltalarından düşen darbeleri bir biri ardına, bir o yana bir bu yana dönerek, aralarından kaçarak ve defederek engelledi. Bitkin bir haldeydi ve yapabileceği tek şey dik durmaktı ancak dönüp kaçmadı.

Nihayet biri onu tekmeleyince Darius uçarak düştü ve yüzükoyun yere inip kılıcını kaybetti. Yuvarlandı ve göğe baktı işte o sırada kafasına doğru inen baltayı gördü.

Çok geçti artık. Yapacak hiç bir şey yoktu ve Darius nihayet sonu için kendini hazırladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Stara Ridge'in kraliyet avlusundaki bahçeler boyunca dolaşıyor, çiçeklerin kokusunu alıyor ama düşünceleri, hatıraları ve ruh hali içinde kaybolmuş bir haldeyken aslında onları görmüyordu. Geçmişi kafasından silemiyordu, Reece'in görüntüsü, ona ve birbirlerine duyduğu aşk zihnine mıhlanmıştı. Onu son gördüğü zamanı, Throgrin'in oğlunu aramasına yardım etmek için Gwen'in gemisinden indiği o anı sürekli olarak zihninde tekrar yaşıyordu.

Bu içini parçalıyordu. Gitmemesi için yalvarmıştı ona ama kararını değiştirmek için elinden bir şey gelmiyordu. Hem sinir bozucuydu hem de kendini çaresiz hissettiriyordu.

Bir gece önceki tartışmalarını unutamıyordu, gemide bir yandan tutunmaya çalışırken birbirlerinden kaçınmaya çalışıyor ama ikisi de bunu beceremiyordu. Birbirlerini Selese'in ölümüyle ilgili suçluyorlardı ve birbirlerine attıkları her bakış bu hisle lekeleniyordu.

Fakat içten içe Stara, Reece'in onu sevdiğini biliyordu. Bunu ifade edemese de Stara hissediyordu. O da çocukluktan itibaren hep olduğu gibi seviyordu onu. Onu hep sevmişti ve asla bırakamazdı.

Şimdi de bırakamıyordu. Ondan çok uzakta olduğunu ve aslında gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Öldüğünü düşünüyordu. Sonuçta öyle bir yerden kim sağ çıkmayı başarabilirdi? Sağ çıktıysa bile Stara'yı nasıl bulabilirdi?

Bu nedenle Thorgrin'den nefret ediyordu, neden oğlunu aramaya tek başına çıkmamıştı? Lejyon kardeşleri olsalar bile neden Reece'i de bu işe karıştırmıştı?

Fakat Reece'i zihninden ne kadar atmaya çalışırsa çalışsın o günden beri hayatına devam etmek istese bile Stara Reece'ten başkasını, ne zaman döneceğini ve onu tekrar ne zaman göreceğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. İçi parçalanıyordu. Şimdi nihayet burada her şeyden uzakta, son derece iyi bir şekilde gizlenmişken gerçekle karşı karşıyaydı. Reece'i bir daha asla göremeyecekti. Onun için asla gelmeyecek ve onu bulmayacaktı.

İşte bu gerçeği kabullenemiyordu.

Stara içeri girmek için hışımla yürümeye başladı, bir cevap bulmaya kararlıydı. Bir yolu olmalıydı. Onu bulmanın bir yolu olmalıydı. Aksi halde hayatın hiç anlamı kalmazdı. Hayatının geri kalan günlerini Reece orada tehlikedeyken, Ridge'in bu huzurlu yerinde gizlenerek geçirmeyi reddediyordu. Tüm güzelliklere sahip olsa da Reece'le birlikte olmadığı sürece bu yer onun için huzur veremezdi.

"Bunlar şakayık leydim," dedi bir ses.

Stara dönünce, hazırlıksız yakalandığı bu ses karşısında şaştı kaldı ve önünde ona gülümseyerek duran kraliyet ailesinin bir ferdini görünce afalladı. Gururlu çene hatları ve parlak mavi gözleriyle, Kral'ın ailesine olan benzerliği hemen fark ediliyordu. Ancak hemen tanıdığı bir fert değildi, sarayın kraliyet kıyafeti içindeki bu kişi on altı yaşından büyük durmuyordu.

Adam öne eğilip gülümsedi, elini tuttu ve gözünü kırparak öptü.

"Bunlar saraydaki en güzel çiçeklerdir, leydim," diye ekledi. "İnce bir zevkiniz var."

Ona baktı ve Stara gözlerindeki bakışı tanıdı. Bu bakışı yıllar boyu onunla bir hayat kurmak isteyen adaylarında çok kez görmüştü; güzelliği karşısında esir düşen bir adamın bakışıydı bu. Stara'yı sıkıyordu ve aslında Reece'le ilgili düşüncelere dalmış olduğundan araya girmesine içerliyordu.

"İsmim Fithe," dedi. "Kraliyet ailesinin bir üyesiyim."

"Öyle mi?" diye sordu."Kraliyet renklerini kuşanmışsınız ancak şölende sizi Kral'ın masasında göremedim. Kral'ın oğullarından biri de değilsiniz."

Gülümsedi.

"İyi gözlemcisiniz," diye cevapladı. "Haklısınız. Yeğeniyim, yeğenlerinden biriyim en azından, oğullarının sahip olduğu ayrıcalıklar bana bahşedilmemiş olsa da onların kuzeniyim."

Kocaman gülümsedi, Stara ise adamın ona karşı yaklaşımından sıkılıp kafasını çevirdi. Nazikti elbette ama şu an en son istediği şey onunla konuşmaktı.

Sırtını döndü ve çiçeklerin oluşturduğu sırayı izlemeye devam ederken yürümeye başladı. Biraz sessizlik ve huzur istiyordu, hatta Reece'ten başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Onunla birlikte yürümeye başlayınca derin bir nefes alarak bu hareketten rahatsız olduğunu açıkça belli etti.

"Kendimle olma zevkine bırakılmayı tercih ederim," dedi ters bir şekilde.

"Sizi rahatsız etmek istemedim, leydim," dedi yanı başında yürümeye devam ederken. "Ben sadece, Ridge'e geldiğinizde size hemen fark ettim. Güzelliğiniz diğerlerinin hakkınızda söylediklerini bile aşıyor."

İç çekerek kafasını çevirdi, onunla konuşmak istemiyordu.

"Lütfen, leydim," diye ısrar etti. "Canınızı sıkmak istemem, sadece biraz konuşmak ve sizinle biraz zaman geçirmek istiyorum. En azından size kraliyet şehrini göstermeme izin verin."

Dudak bükerek adama baktı.

"Şehrinizi gördüm," diye cevapladı. "Bu kadarı yetti bana. Umurumda da değil. Çöl'de ölmüş olmayı tercih ederdim."

Bu cevaba hazırlıklı olmadığı için nefesini tuttu, şaşkınlıkla ona baktı. Belli ki bir kadının onunla bu şekilde konuşmasına alışık değildi.

"Burayla ilgili hiç bir arzum yok," diye cevapladı. "Bu dünyada istediğim tek bir şey var onu da siz bana veremezsiniz o yüzden en iyisi beni rahat bırakmanız."

Adam kımıldamadan durup ona dik dik bakarak Stara'yı şaşırttı, gözleri aşağılama veya öfkeyle değil de şefkatle doluydu.

"Pekiyi istediğiniz nedir?" diye sordu. "Söyleyin bana, sizin yaparım hemen."

Ona şaşırarak baktı, ilgisi artmıştı.

"Bundan şüpheliyim," dedi. "Ama bu kadar merak ediyorsanız size söyleyeyim: Hayatımın aşkının bana geri dönmesini istiyorum."

Yürüyüp gitmesini bekledi Stara ama onu şaşırtan bir biçimde orada durup ona bakmaya devam etti, alnını kırıştırdı.

"Peki nerede o?" diye sordu.

Bu soruyu hatta konuyla ilgilenmesini bile beklemiyordu, ne de olsa onunla ilgilenmediğini artık açıkça ifade etmişti.

"Reece buradan çok uzakta," dedi, "Büyük Çölün ve denizin ötesinde. Zannediyorum okyanusta gemide sürgünde tabii eğer hala yaşıyorsa."

Ona uzun bir süre bakarken Stara, gülmesini, uzaklaşmasını veya onu umursamamasını bekledi ki kısmen bunu istiyordu.

Böylece nihayet son derece ciddiyetle cevap verdiğinde Stara şok oldu.

"Onu çok seviyorsunuz, değil mi?" diye sordu ona.

İfadesindeki samimiyet ve gözlerinde gördüğü yaşlarla afalladı Stara.

"Evet," diye cevapladı kendi gözlerindeki yaşları hissederken, "Seviyorum."

Fithe aşağı bakarken sustu, bu süre boyunca Stara'nın isteğini düşünüyor gibiydi.

Nihayet, yukarı baktı ve kafasını salladı.

"Size yardım edeceğim," dedi.

Stara hiç konuşmadan yüzünü inceledi.

"Edecek misiniz?" diye sordu, kalbinin daha hızlı attığını hissederken.

"Aşkınıza ve sadakatinize saygı duyuyorum," dedi ona. "Sizi sevebilmeyi çok isterdim ama görüyorum ki bir başkasına aitsiniz. Size sahip olamayacaksam sonraki en iyi şeye sahip olurum: size yardım ettiğim için kalbinizde bir yere."

Stara etkilenmiş biçimde ona baktı. İlk kez, umutla dolduğunu hissetti.

"Ridge'de katı kurallarımız vardır," diye devam etti. "Kendimizi korumamız için. İstediğimiz gibi Ridge'i terk edemeyiz. Çünkü İmparatorluk'a bizi bulabilecekleri ve hepimizi tehlikeye atacak iz bırakmış oluruz. Bu yeri terk

etmek küçük bir iş değildir, yakalanılırsa hapse atılırsınız ve ben de sizinle birlikte hapsi boylarım.”

Stara kafasını salladı.

“Biliyorum,” diye cevapladı. “Bana yardım etmenizi beklemiyorum.”

“Yine de edeceğim,” dedi.

Samimi ifadesini iyice inceledi ve anlamaya çalıştı.

“Benim için hapse girmeyi mi göze alacaksınız?” diye sordu. “Beni tanımıyorsunuz bile.”

Gülümsedi.

“Doğru, tanımıyorum,” dedi. “Fakat kalbimde sanki tanıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Fakat yine de bir çıkar yol yok gibi,” dedi. “Onu bulmak istiyorum ve bunun için Ridge’den ayrılmam gerek.”

“Çölü geçmek için dağları aşmanız, bir gemi bulup yalnız başına denize açılmanız gerekecek…” dedi. “Kolay bir iş değil.”

“Umurumda değil,” dedi. “Bunların hiç biri korkutamaz beni.”

Kafasını salladı.

“Pekiyi öyleyse,” dedi. “Eğer bunu kalben istiyorsanız her zaman bir yol bulunur.”

Tek elini ona uzattı ve keskin gözleriyle ona baktı.

“Benimle gelin.”

Stara elini avucuna yerleştirdi, bahçelerin içinden ona yolu gösterirken Stara uzun zamandır ilk kez hayatında bir amaç hissetti. Nihayet riski ne olursa olsun Reece’le yeniden buluşacaktı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey, İmparatorluk askerleriyle çevrili odada durup öldürülmeyi beklerken aniden bir boru sesi odayı sallayarak duyuldu. Uzaktan bir yerden tekrar tekrar duyularak ısrarla çalıyordu. Karanlık, uğursuz bir sesti, Godfrey böyle bir sesi daha önce hiç duymamıştı. Askerler aynı anda dönüp odadan kaçışmaya başladılar.

Godfrey ise terleyerek, şaşkın halde boş odaya bakıyordu. Yanında sadece Akorth, Fulton, Merek ve Ario ile birlikte barın arkasındaki barmen vardı.

Godfrey diğerlerine döndü ama hepsi aynı şekilde şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

"Savaş borusu," diye açıkladı barmen, yaptığı işi bırakıp. Sesi kasvetliydi.

"O ne demek?" diye sordu Merek.

Barmen kafasını salladı.

"Kapılarda düşman var, Volusia kuşatma altında."

Godfrey diğerleriyle beraber koşturup Volusia sokaklarına çıktı. Biraz önce tavernadayken öten bu savaş borularının onu dövülmekten hatta ölümden tam zamanında kurtardığını bilmesine biliyordu ama panik dolu sokaklarda koşarken şanslı olduğundan o kadar emin değildi. Binlerce Volusialı askerin hareket halinde, şehir kapılarına koşturduklarını gördü, kapıları kilitleyerek savaşa hazırlanıyorlardı.

Hepsi şehir kapılarına doğru neler olduğunu anlamak için hevesle koşturuyorlardı, yakına gelip de bir geçide atıldığında Godfrey nihayet şehir kapılarına göz atma fırsatını bulabildi ve bunu yaparken gördüğü manzara karşısında kalbi duracak gibi oldu: ufukta sıralanmış on binlerce İmparatorluk askeri siyah kıyafetlerini kuşanmış halde İmparatorluk bayraklarını sallandırarak doğruca Volusia'ya doğru ilerliyorlardı.

Godfrey bu kadar kalabalık bir orduyu hayatında görmemişti. Yürüyüşlerine bakılırsa son derece disiplinlilerdi, profesyonel bir ordu olduğu anlaşılıyordu. Mancırık yuvasıyla beraber profesyonel kuşatma ekipmanları da devasa tahta platformlar üzerinde taşınıyordu. Godfrey şehri sadece kuşatmak için değil yok etmek için buraya geldiklerini fark etti.

Godfrey şaşkındı. İmparatorluk ordusunun neden bir İmparatorluk şehrine ilerlediğini ve burada ne işleri olduğunu bir türlü anlayamıyordu. İmparatoruluk'ta bir iç savaş mı patlak vermişti?

Godfrey şehri taradı ve kargaşanın ortasında, şehir meydanlarında satışa çıkarılan Volusia kölelerini gördü; sokaklardaki binlerce köle satış alanına doğru

sürükleniyordu. Bu esnada gerçek düşmanın kim olduğunu hatırladı. Volusialılar. İmparatorluk şehri yok etmek istiyordu, tıpkı Godfrey gibi. Tüm bu köleleri serbest bırakmak isterken belki de fırsatın ayağına gelmiş olduğunu fark etti.

Kapılardaki fatihlerin buradakilerden çok daha acımasız olabileceğini biliyordu ama eğer bu Volusialılar üstün gelirse köleler asla serbest kalamayacaktı. Ayrıca Godfrey, Darius ve halkı için intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Rövanşı için iyi bir şanstı bu.

Şehir kapısının demir parmaklıkları boyunca mızraklar ve oklar yağmaya başladı ve Volusialı askerler bağırıp yerlere düşerken bir yanda da avluyu aşıp şehir duvarlarında yerlerini almaya çalışıyorlardı. Son derece disiplinli olan Volusia askerleri sur duvarlarında tek sıra halinde dizilip kumandanlarının canhıraş emirlerini dinleyerek yerlerini alıyorlardı. Gaz yağı kazanlarını hazırladılar ve diz çöküp oklarını ateşleyip mızraklarını fırlattılar. Böylece kapıların uzak ucundaki çok sayıda askeri öldürmeyi başardılar. Şehri işgal eden ordu muazzamdı fakat saldırdıkları şehir de öyleydi ve Godfrey bunun destansı bir savaş olacağını biliyordu belki de aylar sürecekti.

Tabii eğer bununla ilgili bir şey yapmazsa.

Godfrey ve diğerleri şehir duvarı boyunca gölgelerde diz çöküp önlerinde süregelen savaşı izlemeye koyuldular. Godfrey diğerlerine baktı.

"Düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun sen de?" diye sordu Merek yaramaz bir gülümsemeyle.

Godfrey de ona gülümsedi.

"Ne olabilir ki acaba?" diye katıldı Akorth endişeli.

"İmparatorluk'u içeri almak," diye açıkladı Godfrey. "Bırakalım şehri tarumar etsinler."

"Bu çılgınlık olur!" dedi Fulton. "Bizi öldürebilirler!"

Godfrey omuz silkti.

"Volusialılar bizi her halükarda öldürecekler," diye yanıtladı. "İmparatorluk öldürmeyebilir. Eğer öldürseler bile, en azından bu şekilde önce Volusialılar ölür, intikamımızı alırlar ve köleleri serbest kılabiliriz."

Panik olan Akorth ve Fulton dudak büküp panikle kafalarını salladılar.

"Peki bunu nasıl yapacağımızı söyler misin?" diye sordu Ario, her zamanki gibi sakin ve metanetle.

Godfrey Volusialı askerlerin büyük kapıların kollarını tekrar tekrar döndürerek devasa altın kapıları şehrin üstüne kapatmaya başladıklarını gördü ve aklına bir fikir geldi. Öne eğilip Dray'ın kafasını okşadı.

"Dray," diye emretti. "Git ve Darius'un intikamını al. Şu adamlara saldır!"

Dray'in başka bir şey duyması gerekmedi: havladı ve avlu içinde koşarak Godfrey'in istediğini tam olarak yerine getirmek için ardında bir toz bulutu

bırakarak harekete geçti.

Dray ilk askere ulaşıp dişlerini bileklerine batırınca asker bağırıp kolu bıraktı.

"ŞİMDİ!" dedi Godfrey.

Godfrey ayağa kalkıp saldırıya geçerken diğerleri de aceleyle onu takip ettiler. Akorth ve Fulton nefes almakta zorlarak grubun arkasında kaldılar.

Kola uzandılar ve tuttular ama kıpırdatamadılar.

"Diğer tarafa döndürün!" dedi Godfrey.

Hepsi bir den aksi yöne çevirmeye başladı, Godfrey tüm gücüyle kolu iterken yavaşça şehir kapıları yeniden açılmaya başladı.

Kısa süre sonra Volusialılar yetişti. Godfrey, başına doğru savrulan bir mızraktan sakındı ve yukarı baktığında Volusia birliklerinin gözlerini onlarda kilitlediğini ve ateşleri doğruca onlara fırlattıklarını gördü.

"DİKKAT EDİN!" diye bağırdı Ario.

Bir mızrağı aldı, hedef alıp fırlatırken bir yandan da Godfrey'in kafasını aşağı iterek gelen baltadan kıl payı kurtulmasını sağladı. Godfrey döndü ve mızrağın bir kaç adım ötedeki bir Volusialı askerin tam sırtına saplandığını gördü.

Merek ise kılıcını çekip onlara diğer taraftan saldıran bir başka Volusialı yı öldürdü.

Yeniden kapı koluna odaklandılar. Godfrey durmadan döndürmeye devam ederken elleri yanıyordu ancak bırakmamaya kararlıydı. Zamanlarının kısıtlı olduğunu ve Volusialı askerlerin üstlerine her geçen saniye daha yakınlaşarak geldiklerini biliyordu. Bir salyangoz hızıyla kapı gittikçe açılıyordu.

Godfrey kafasını kaldırınca Volusialıların sadece bir kaç adım ötelerinde onları öldürmek üzere geldiklerini görüyordu ancak yine de kolu bırakamıyordu. Son bir kez diğerleriyle beraber inleyerek yüklendi ve nihayet kapılar yeteri kadar açıldı.

Aralık kapılardan yüzlerce İmparatorluk askeri doluşurken büyük bir haykırış duyuldu, askerler sel gibi içeri doluyordu. Oldukları yere fazlaca yakınlaşan Volusialı askerlerin onları kendi şehirlerine doğru geriye iten kuvvet nedeniyle artık geri dönüp kaçmaktan başka şansları kalmamıştı. Gözlerinin önünde Volusialı askerler katlediliyordu. İmparatorluk ordusu onları takip ederek hepsinin canını alıyordu. Nihayet Godfrey intikamının alındığını hissediyordu. Darius ve adamlarının bu sokaklarda Volusialılar tarafından katledildiklerini hatırladı ve işte o zaman dünyada adaletin olduğunu hissetti.

Godfrey bu kargaşa arasında şehirden kaçma şansları olduğunu biliyordu.

"Bırak gidelim!" diye ısrar etti Akorth, özgürlüklerine çıkan arka sokakları göstererek.

Godfrey kesinlikle bu yeri terk etmek istiyordu.

Fakat buradan ayrılamayacağını biliyordu. Finli kadın Silis, bu istilada korunmasız kalacaktı. Eğer ona yardım etmezlerse ölecekti. Kadın onu kurtarmıştı ve Godfrey ona borçluydu.

"Hayır!" diye bağırdı Godfrey. "Henüz değil. Yapmak zorunda olduğumuz bir şey var, beni takip edin!"

Döndü ve avludan geçip koştu, Dray peşi sıra havlıyordu. Godfrey, diğerlerinin de onu takip etmelerini umarak ilerlemeye ve kararlı biçimde koşturmaya devam etti.

Ayak seslerini duyunca döndü ve diğerlerinin de kararlı bir biçimde, bedeli ne olursa olsun doğru şeyi yapmak için onu takip ettiklerini gördü.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendrick diğerleriyle beraber Büyük Çöl'de hızla gidiyor gün batımına karşı savaş veriyordu. Diğerleri zamanında geri dönmek için acele ediyorlardı çünkü bunu başaramazlarsa başlarına gelebileceklerden haberdarlardı. Sıcaklık ciddi biçimde düşmeye, her geçen an ışık azalmaya başlamıştı. Kendrick, Büyük Çöl'de olabilecekleri hatırlıyordu. Burada geçirilen her gece ile insanın ömründen eksiltirdi.

Geçmişte hayatta kalmış olmalarına rağmen Kendrick bu sefer farklı olduğunu biliyordu. Ridge'e daha yakın olan bu yerde geceler çok daha çetindi. Ne zaman kafasını uyumak için bir anlığına koysa bir kaç başka adamın ölmüş olduğunu görüyordu. Ya böcekler ya da gece kaybolan garip yaratıklar tarafından yenmiş oluyorlardı ve arkalarında sadece ısırık izleri kalıyordu.

Kendrick omzunun üstünden baktı ve atların arkasına bağlanmış olan geniş süpürgelerin onlar ilerledikçe izleri örterek burada olduklarına dair var olan tüm işaretleri sildiklerini gördü. Çok akıllıca aletlerdi bunlar ve Kendrick en azından görevlerini tamamladıkları için tatmin olmuştu. Ridge'e ulaştıklarında burada olduklarına dair hiç bir iz kalmamış olacaktı. O ve halkı buraya gelirken sebep oldukları her ne tehlike varsa silinecekti.

Kendrick atında sürüşe devam ederken baktı ve at sırtında taşınan Ridge askerinin kanlı bedenini gördü ve kalbi bu adam için acıdı. Onun ve halkı yüzünden bu cesur asker buralara kadar gelmiş ve ölmüştü. Kendrick kendi başına birçok insanın hayatını kurtarmış olsa bile bu durumdan dolayı kendini sorumlu hissetmekten alıkoyamıyordu.

Kendrick Naten'ın adamlarının önünde, yüzünde hiç silinmeyen memnuyetsiz bir bakışla at bindiğini ve Kendrick'in tarafına hiç bakmadığını fark etti. Hayatını kurtarmış olsa da ona kötü davranışlarıyla karşılık veriyordu. Bazı insanların asla değişmeyeceklerini biliyordu Kendrick. Yine de Ridge'in diğer üyelerinin yamuk ağacın orada verdikleri savaştan ve insanların kurtulmasına yardım ettiğinden beri davranışlarının ona karşı değiştiğini ve ona saygıyla baktıklarını fark ediyordu. Bir yabancı da olsa onu yavaştan kabul ettiklerini görebiliyordu.

Hiç durmadan ilerlerken atların sesleri kulaklarında atıyordu. Kendrick, ilk görmesi gereken işaretin Kum Duvarı olduğunu bildiği için ona dair bir iz var mı diye ufku gözlemliyordu. Fakat hala görünmediği için sinirleniyordu.

Atların sesini bastıran bir çınlama duyuldu aniden ve Kendrick dönüp bakınca Ridge askerlerinden birinin altındaki at kapaklanınca adamın birden bire yere uçtuğunu gördü. İkisi beraber yerde yuvarlanırken diğerleri durdu,

Kendrick şaşırmıştı. Başlangıçta atın bir yere takıldığını düşündü ama bu düz zemin hesaba katılınca bunun nasıl olabileceğini anlayamadı.

Fakat sonra bir başka atın ve onu takip eden bir diğerinin çökerek binicilerini yere düşürdüğünü görünce şok oldu. İlk binici atın ayakları altında ezilirken çığlık çığlığa bağırıyordu.

Kısa süre sonra yere kapaklanan atlar çığ gibi büyüdü, yuvarlanarak büyük bir toz bulutu kaldırıyorlardı.

Kendrick düşen atların önünden tam zamanında çekildi ve güvende olduğunu düşündüğü sırada kendi atı da ayaklarının altından kayarak açıklanamaz bir biçimde yere düştü. Bunun üzerine Kendrick uçarak sert çöl zeminine yüzükoyun düştü. Sürme hızıyla eş süratle yere inince nefesi kesildi sanki vücudundaki tüm kemikleri kırılmıştı.

Kendrick yuvarlanmaya başladı, toz bulutu içinde öksürerek yanından yuvarlanarak geçen attan kendini korudu ve neler olduğunu merak etti.

Nefes nefese durunca kaburgalarını tuttu, döndü ve çöl zemini incelerken bir dizi çatlak üzerinde olup olmadıklarını anlamaya çalıştı.

Fakat hiç çatlak görünmüyordu. Zemin olabildiğine düzdü.

Kendrick etrafına bakınca atların sanki acı çekermiş gibi inlediklerini gördü ve işin gizemi katlandı sonrasında korkunç bir vızıltı duydu. Yakından bakınca atların ayaklarının tamamında gezinen böceklerin onları canlı canlı yediğini gördü.

Atların etleri koparılırken kişniyor ve acıyla kıvranıyorlardı. Kendrick ayağa kalkıp kılıcını çekti ve atların bacaklarına savurarak onları böceklerden kurtarmaya çalıştı.

Fakat bunun işe yaramadığını hemen anladı ve atlara zarar vermeyi göze alamazdı. Bunun yerine kalkanını aldı fakat o dönene kadar iş işten geçmişti. Böcekler o kadar acımasız ve öylesine koordineli çalışıyorlardı ki çoğu atın bacaklarını Kendrick'in gözleri önünde yiyip yok etmişlerdi. Saniyeler içinde bacak kemiklerini görebiliyordu.

Kendrick buna inanamıyordu. Atlar, gözleri önünde böcekler tarafından yenilip yutuluyor sanki binlerce yıldır bu çöl zeminindeymiş gibi kemik yığınına, fosile dönüyorlardı.

Böcekler aynı hızla kemiklerin üzerinden kalkıp kocaman bir bulanıklık yaratarak bulutun içinde kaybolmadan önce göğü karaya çaldılar.

Kendrick ayaktayken üstündeki tozları silkeledi ve diğerlerine baktı. Hepsi aynı şekilde dehşete düşmüş birbirlerine bakıyordu. Atlardan geriye kalanlara bakınca Ridge'e ulaşımlarını sağlayacak hayvanların yok olduğunu anladı ve karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Ufka ve batan güneşe baktı, Ridge artık çok uzakta hissettiriyordu. Kendini yine aynı konumda, Büyük Çölde yayan olarak

bulduğuna inanamıyordu. Isının düştüğünü hissederken hepsinin korkunç bir duruma düştüklerini biliyordu.

"Bu *senin* suçun!"

Kendrick öfkeli Naten'ın ona doğru geldiğini gördü.

Karşılık veremeyecek kadar şaşkındı ve ne olduğunu anlayamadan Narten üzerine çıkıp çullanarak onunla yerde boğuşmaya başlamıştı.

Diğerleri etrafına toplanıp tezahürat ederken Kendrick kendini güreşirken buldu. Üstünde Naten, onu aşağıda tutuyor sonra uzanıp boğmaya çalışıyordu. Kendrick boğazındaki güçlü elleri hissederken niyetinin ciddiyetini anlıyordu. Bu adamı yumuşatmaya çalışmaktan bıkmıştı.

Kendrick öfkeyle uzandı ve adamın kollarındaki baskı noktarlarını itti, Naten hemencecik kavrayışını kaybetti böylece Kendrick adamı bir taraftan yana yatırırıken diğer taraftan burnuna kafa attı.

Şaşıran Naten burnunu tutup diğer yana yuvarlandı.

Kendrick aksi tarafa dönüp ayağa kalktı, Naten ise zıplayıp yeniden dikilirken ikisi askerlerin oluşturduğu dairenin ortasında buldular kendilerini.

Hiddetlenen Naten kılıcını çekerken çıkan ses çöl havasını yardı fakat adımını atamadan önce Brandt ve Atma kılıçlarının ucunu adamın boğazına dayayarak çıkageldiler.

"Daha ileri gitme," diye uyardı Brandt.

"Tehdit ettiğin bizim kumandanımız," diye ekledi Atme.

Başka kılıçların sesi havayı doldururken Kendrick döndü ve Naten'ın arkadaşı olan iki Ridge askerinin kılıçlarını çekip Brandt ve Atme'ye doğrulttuklarını gördü.

"Kılıçlarınızı indirin!" diye bağırdı Koldo kendi adamlarına, öfkeyle öne gelip.

"Siz de indirin," dedi Kendrick, Brandt ve Atme'ye. "Size teşekkür ederim ancak birbirimizle dövüşmek için burada değiliz."

İki Ridge askeri kılıçlarını indirince Brandt ve Atme de onları takip etti kısa süre sonra ise kılıcı tutan bir Naten kaldı.

"İndir dedim," diye kükredi Koldo, yüzüne doğru öfkeyle bakarken.

Naten gönülsüzce silahını indirdi.

Kendrick orada durup öfkeyle gözlerini ona diken Naten'a baktı, dudağı kanıyordu.

"Dostum," diye seslendi Kendrick, barışmaya kararlı. "Arkadaşlarının ya da bu atların ölümü için beni suçlayamazsın. Ben düşman değilim. Hatırlarsan saatler önce hayatını kurtaran *bendim*."

Naten alaycı bir gülümseme takındı.

“Eğer sen ya da adamların buraya gelmeseydiniz adamlarım hayatta olurdu,” dedi Naten. “Atlarımız da hala yaşıyor olurdu ve bu karmaşının içinde bulmazdık kendimizi. Artık hepimiz burada öleceğiz.”

“Başkasını suçlamak işin en kolayı,” diye cevapladı Kendrick. “Az başarı elde eden adamların silahıdır. Seni bilemem,” dedi diğerlerine dönüp, “ama ben burada ölmeyi planlamıyorum. Ridge’e dönmenin bir yolunu bulacağız. Seninle ya da adamlarınla dövüşmek istemiyorum. Bu göreve yardım etmek için gönüllü olarak geldim.”

Kendrick büyüklüğün kendinde kalmasına karar verdi. Diğer tüm askerler onları izlerken elini barışmak için uzattı ve Naten’ın elini sıkmak üzere adım attı.

Naten orada dururken ağır sessizlik bıçakla kesilebilir durumdaydı. Sanki tartar gibi ona baktı.

"Elini sık," diye emretti Koldo.

Fakat Naten alayla gülümsedi, Kendrick'in ayağına tükürüp döndü ve bir hışımla çekti gitti.

Kendrick bunu bekliyordu.

Koldo Kendrick'in yanına gelip elini omzuna koydu.

"Sen iyi bir adamsın," dedi. "Büyüklük ettin. Kendini tuttuğun için teşekkür ederim."

Kendrick hassasiyetini takdir ederek başını salladı.

"Başımıza gelenlerden sonra eğer bu yolculuğu atlatırsak şanslı sayılırız," dedi Ludvig yanına gelerek. "Eğer birbirimize düşersek hiç şansımız olmaz."

Kendrick diğerleriyle birlikte dönüp batmakta olan güneşe baktı, içinde bulundukları durumun iç açıcı olmadığını biliyordu.

Kendrick adamlarına döndü.

"Atlarınızdan toplayabildiklerinizi getirin," dedi. "Bu gece burada kamp kuracağız."

Koldo da adamlarına emredince adamlar atların yerde duran eyerlerine koşuşturup atların kemiklerini didiklediler. Diğerleri ise çöl zemininden çalı çırpı topladı. Kısa süre sonra büyük bir kamp ateşi için malzemeleri hazırdı.

Gök iyice karardı ve Kendrick ışığın son zerrelerine baktı, kendine rağmen bir ürperti hissetti. Diğerleri gibi o da hiç geri dönemeyeceğini hissetmekten kendini alamıyordu.

*

Kendrick, çölün karanlığında tek ışık kaynağı harlı kamp ateşi etrafında yanında Brandt, Atme ve adamlarıyla beraber oturuyordu. Koldo, Ludvig ve diğerleri ise dairenin karşı tarafında oturmaktaydılar. Hepsi huzursuzdu. Çölde yanan çalı çırpının çıkardığı ses dışında bir şey duyulmuyordu. Soğuk hava içlerine işlerken kamp ateşinin alevleri onları güvende tutan tek şeydi. Kendrick

gün içinde yaşanan olaylardan dolayı bitkindi, ateş etrafında oturan diğerlerinin yüzlerine baktığında onların da tükenmiş olduklarını görüyordu. Hiç biri böyle bir durumda kalacaklarını düşünmemişti.

Kendrick alevlere bakarken hayatın onu nasıl da bu noktaya getirdiğini anlamaya çalışıyordu. Bu düşüncelerle göz kapakları ağırlaşmışken sessizliği delen haşin bir ses duyuldu. Kendrick tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Dönüp diğerleriyle beraber zifiri karanlığın içine baktılar. Ses yine yükseldi, oralarda bir yerde bulunan yaratığın uzaktan duyulan tiz sesiydi.

Kendrick'in yanında oturan Kral'ın en küçük oğlu ve grubun en genci Kaden sesi duyunca irkildi ve kılıcının kabzasına sarıldı.

Naten zalimce güldü ve alay ederek: "Korktun mu çocuk?" dedi. "Gelip seni yiyecek diye endişeleniyor musun?"

Askerlerden bir kaçı kıkırdarken Kaden kızardı.

"Hiç bir şeyden korkmuyorum," dedi Kaden kızgın.

Naten tekrar güldü.

"Bana korkmuşsun gibi geldi."

Kaden dik oturup kaşlarını çattı.

"Her ne ise buraya gelebilir, korkusuzca karşılayacağımdan emin olabilirsin," diye ısrar etti.

Naten güldü.

"Eminim karşılarsın," dedi.

Kendrick, Kaden'in utandığını görebiliyor ve onun adına kendini kötü hissediyordu. Ayrıca Naten'a bu zorba davranışından ötürü kızıyordu.

Tiz ses yeniden duyuldu fakat bu kez daha uzaktaydı. Ses her neye aitse, gecenin içinde geri çekiliyordu. Hepsi yavaşça sessizliğe gömüldü.

"Hepiniz burada nasıl hayatta kalmayı başardınız bilmiyorum," dedi bir ses.

Kendrick dönünce Kaden'in ona baktığını gördü, dost canlısı ve samimi br yüzü vardı, ağırbaşlı, güleç ve kendinden emin on dört yaşında bir çocuktu. Savaş yeteneğinden çok cesareti vardı. Kendrick ileride dönüşeceği savaşçıyı ve kendini kanıtlamak için duyduğu hevesi görebiliyordu.

Kendrick ona sırıttı.

"Zorluklara karşı durmak için eğitim aldık," diye cevapladı Kendrick. Diğer askerlerin onlara merakla baktığını görebiliyordu hepsinin gözlerine baktı. "Halka'dayken, yürüyebileceğimiz mesafelere devriye olarak gönderilirdik. Lejyon'a ve Gümüş'e katılırken her bir ay vakti Kanyon'un dibi, Vahşi Diyar'ın tam ortası gibi en korkunç yerlere gönderildik, en barbar ve ilkel bölgelerin içinde bulduk kendimizi. Bu bizim kabul edilme törenimiz olurdu. Hepimiz geri dönmeyi başaramadık. Fakat bu yolculuklar bize korku, güvenlik ya da emniyet

duymadan yaşamayı öğretti. Bize güven veren şey sadece iki elimiz ve tuttuğumuz silahlar oldu.

Koldo anlattığı hikayeyi dikkatle dinlerken kafasını salladı. "Bizim de benzer bir törenimiz olur," dedi Koldo. "Genç üyeleri Ridge'in zirvelerine devriyeye göndeririz. Onlara *Kurtlar* deriz."

"Fakat Ridge tecrit edilmiş bir yer değil mi?" diye sordu Kendrick. "Ne için devriyeye çıkıyorlar?"

"Bazen," diye cevapladı Koldo, "çöl yaratıkları kum duvarını aşıp Ridge duvarlarından geçmeye çalışır. Tüm gün ve gece Ridge'in bütün zirvelerinde tetikte olmak zorundayız. Duvarı aştıklarında canavarlar iyice yakınlaşmadan onlarla savaşmaları için devriye göndeririz. Bu şekilde Ridge güvende biz de güçlü kalırız. Korkunç düşmanlardır, grup halinde saldırırlar. İmparatorluk'tan bile daha kötülerdir."

"Bilemezsin," diye daldı sohbete Naten. "Değerli Gümüş'ünüzden kimse öylesi düşmanlar karşısında sınanmamıştır."

"Eminim onlardan çok daha ölümcül düşmanlarla mücadele etmişlerdir," dedi Ludvig Kendrick'i savunarak.

Kendrick bunu takdir ederek kafasını salladı ve Naten sadece omzunu silkti.

"Yakında ben de Kurt olacağım," dedi Kaden gururla. "Erkekliğe adım atma törenim yakında. Ridge'de sadece bir kaç dostumla devriye gezip bulduğumuz yaratıklarla dövüşüp onları öldüreceğiz."

Kendrick cesaretine hayranlık duyarak gülümsedi.

"Öyleyse bu senin Çöl'de ilk seferin mi?" diye sordu Kendrick.

Kaden ciddiyetle kafasını salladı.

"Gönüllü oldum," dedi. "Babam ilk başta karşı çıktı ama ağabeyim izin verdi ve gelmem için onu ikna etti."

Koldo Kendrick'e döndü.

"Burada gençlere," dedi Koldo, "büyük saygıyla yaklaşırız. Krallığımızda onurun en büyüğü gençlere aittir. Tüm gururu ve neşeyi elinde tutan en büyük değil en küçük oğuldur. Çünkü en küçüğün nasıl dövüştüğü sadece babasının değil ağabeylerinin de bir yansımasıdır. Hepiniz onur ve cesaret timsali olmak zorundayız ki böylece bu erdemler en küçüğümüzde de kendilerini bulsun. Erkekliğe adım töreni büyük önem verdiğimiz bir konudur."

"Oğlan savaşçılarımız," diye ekledi Ludvig, "içimizdeki en iyileri görünür kılarlar. Hayatta bir çocuğun erkekliğe adım atması çok kutsal bir zamandır. Aslında halkımız için en önemli zamandır."

Ateşten çıtırtılar yükselirken savaşçı grubuna huzurlu bir sessizlik çöktü. Kendrick düşüncelerinde kaybolurken göz kapakları ağırlaştı, sonra Kaden ona döndü.

"Şimdi yaşama amacınız nedir?" diye sordu Kaden.

Kendrick ona dönünce bu ciddi çocuğun anlamaya uğraştığını gördü.

"Sevgili vatanınız gitti," diye devam etti Kaden. "Adamlarınızın çoğu öldü. Bu durumda devam edebilmeyi düşünemiyorum bile. Sizi hayatta tutan nedir? Arzunuz nedir?"

Kendrick bu konu hakkında uzunca ve detaylı düşündü. Bu soru Halka'yı, sevgili Gümüş'ünü hiç olmadığı kadar özlemesine sebep oldu.

"Bir gün vatanıma dönebilmek için yaşıyorum," diye cevapladı sonunda Kendrick. "Halka'nın yeniden ayağa kalktığını, Gümüş birliklerinin yeniden güçlendiğini, adamlarımızın yeniden kuvvetli bir ordu oluşturarak bir zamanlar olduğumuz gibi büyük şövalyeler olmayı görebilmek için hayattayım."

Adamlar bu cevaba saygı duyarak kafalarını salladılar.

"Fakat yine de," diye ekledi Kendrick, "bir şövalye olmanın her nerede olursan ol bir şövalye olmayı gerektirdiğini öğrendim. Her neredeysen ve şartlar ne olursa olsun. Halka'da, Kral'ın Sarayı'nda, güzel bir kale ve şehirde hatta zırhlar içinde bile olmak zorunda olmadığını öğrendim. Bir şövalyeyi şövalye yapan bunlar değildir. Tüm bunların arkasındakilerdir; bir sebep için savaşır ve o sebep her zaman iyi korunan şehir kapıları ardındadır. Dışarıda bilmediğin bir yerde, tehlikelerin göbeğinde olduğun ve tüm dünya üzerinde en yalnız ve en boş hissettiğin yerde, etrafına bakınca sağında ve solunda kimsenin olmadığını gördüğün ve yeni bir yuva yarattığın yerde gerçek bir şövalye davası için didinir. Evin, uğruna savaştığın yerdir. Gerçek bir şövalyenin evi yoktur, o evini yapar. Üstelik her zaman bir yenisini inşa etmekle meşguldur. Şimdi ise evim burası."

"İşte buna içerim," dedi Ludvig.

Tulumunu kaldırırken Kendrick ve diğerleri de ona eşlik edip ateşin etrafında içkilerini yudumladılar.

"Onura içelim!" diye bağırdı Koldo.

"Onura!"

Kendrick şarabından büyük bir yudum alarak alevlere baktı, son söze takılmıştı. *Onur.* İşte bu hepsinden öte yaşama sebebiydi.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum, dostum," dedi yanında oturan Koldo, derin ses tonuyla. "Ben de bir zamanlar bu yerin dışındaydım."

Kendrick merakla ona baktı. Koldo'nun siyah tenini, buradaki herkesten farklı görüntüsünü ve Kral'ın en büyük oğlu olmasını göz önüne aldığında Kendrick her zaman durumunu merak etmişti ama fazla kurcalamak istemiyordu.

"Gördüğün gibi," diye devam etti Koldo. "Kral'dan ya da Kraliçe'den doğmadım. Beni Çöl'de Kral'ın devriyesinde bulup öz evlatları gibi yetiştirdiler. Daha da önemlisi en büyükleri olarak bana ilk doğan diyip krallıklarına varis

yaptılar. Böyle bir zorunlulukları yokken beni kelimenin tam anlamıyla en büyük oğulları gibi gördüler. İşte Ridge insanlarının doğası böyledir."

Kendrick bu hikayeyle şaşkına döndü.

"Seni buldular mı?" diye sordu. "Nasıl?"

"Kral ve adamları bir gün çok yakına gelen İmparatorluk askerlerini öldürmek ve köleleri serbest bırakmak için Çöl'ün en ücra köşesinde olan bir köye saldırdılar. Oraya vardıklarında İmparatorluk çoktan gitmişti ve köy yanıyordu. Herkes ölmüştü. Ben hariç. Beni ölmem için orada bırakabilirlerdi ancak Kralımız, babam, gerçek babamın çok büyük bir kalbi vardı ve yapması gerekeni yaptı."

Koldo iç çekti.

"Hep hatırlarım, asla unutmam. Konu sadakatse, gözümü kırpmadan Kralımız için ölürüm. Adamlarını götürmemi istediği dünya üzerinde her hangi bir yere götürürüm."

"Koldo benim ağabeyimdir," dedi Ludvig. "Gerçek ağabeyimdir. Başka bir aileye doğmuş, benden farklı bir ten rengine sahip olabilir ama bunlar anlamsızdır. Kardeş olmanın anlamı bu değildir. Onuru, cesareti ve sadakati onu benim kardeşim yapar. Diğer kardeşlerim gibi aynı kan bağına sahip sayarım, gözümü kırpmadan onun için canımı veririm."

"Ben de," dedi Kaden. "Koldo benim de Ludvig kadar ağabeyimdir."

Kendrick, Koldo'nun ilham veren kalpten sadakatini görebiliyor ve buna gerçekten hayranlık duyuyordu. Bu ona onu oğlu olarak alan Kral MacGil'i hatırlattı. MacGil de Kendrick'i ilk doğan ve varisi yapmak istemişti ama önüne geçemediği tek şey vardı. Halkının geleneklerini aşıp bir piçin Kral olmasına izin verecek kadar kuvvetli değildi. Diğer taraftan Ridge kralı Kendrick'in görebildiği kadarıyla farklıydı, doğru olanı yapmak için geleneklere meydan okumuştu. Kendrick böyle bir babayı arzuluyordu.

"Galiba ortak bir yönümüz var," dedi Kendrick. "İkimiz de kendi ailemiz tarafından yetiştirilmemişiz. Fakat bir şekilde ikimiz de birliklerimizin lideri olarak büyümüşüz."

Koldo gülümsedi, bu Kendrick'in onu gülümserken gördüğü ilk andı.

"Ne derlerdi?" diye sordu Koldo. "Her zaman en az kabul gören, insanların en az şey beklediği yabancılar zirveye çıkar."

Kendrick ifade edebileceğinden daha iyi anlıyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Volusia, gölgeler içinden parlak güneş ışığının yayıldığı kolesyumdaki özel terasına çıktı. Bunu gören kalabalık çılgına döndü. Orada durup kollarını kaldırarak her yöne dönerken ona tapınan binlerce hayranı, başkentin tüm vatandaşlarından yükselen tezahürat ve coşkuyu kabul etti. Stadyum kükreyerek varlığına tezahüratta bulunurken onu sevdiklerini biliyordu. O, kahraman bir fatihti. Gücünü, kudretini seviyorlardı. Kimsenin bir şey yapabileceğini tahmin etmediği Volusia nihayet herkese en başından beri bildiği şeyi herkese ispatlamıştı: O bir Tanrıçaydı ve yenilmezdi.

Şimdiden şehrin her köşesinde heykelleri dikilmiş, onun imgesiyle süre gelen sabah duası törenleri yapılmaya başlanmıştı ve gittiği her yerde halkı onu saygıyla selamlıyordu. Yine de bunlar onun için yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu.

Eğer halkı onu samimi bir şekilde sevmezse şu an yaptıkları gibi yüzünü gördüklerinde tezahürat etmeyeceklerini ve ona şefkatle yaklaşmayacaklarını biliyordu. Bu davranışlar sadece korkudan değil hayranlıktan da kaynaklanıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Fethedilemez şehri almıştı, ele geçirilemez tahta oturmuştu. Herkese yanıldıklarını göstermişti ve bu yüzden onu seviyorlardı. Onunla her şeyin mümkün olabileceğini biliyorlardı.

Volusia kollarını açınca trompetler çalmaya başladı. Kalabalık yavaşça sustu. Ona sessiz ve saygıyla bakarken yere iğne düşse sesi duyulurdu.

"İmparatorluk'un vatandaşları!" diye seslendi, kükreyen sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Başkentimin halkı! Artık köle değilsiniz! Özgürsünüz! Çok kişiye, kumandanlara ya da askerlere değil sadece Tanrıça Volusia'ya hizmet etmek için özgürsünüz."

Kalabalık tezahürat ederken sıralandıkları yerde ayaklarını uzun süre yere vurdular. Volusia bunun bitmeyeceğinden emindi.

Nihayet yeniden kollarını kaldırınca sustular.

"Size hediyem olarak," diye kükredi, "büyük şehrinizin özgürlüğüne kavuşma hediyesi olarak size benden önceki hiç bir liderin bahşetmediğini veriyorum: oyunlarla dolu yüz gün! Kanlı eğlencemiz başlasın!"

Kendinden geçen kalabalık bağırırken trompetler çalmaya başladı, tüm stadyum içinde barındırdığı delilikle sallanıyordu. Volusia kendini aydınlıktan gölgelerin içine doğru çekerek terasının kenarında danışmanlarıyla çevrili altın tahtına oturdu ve aşağıdaki manzarayı izledi.

En aşağıda, arenanın büyük demir kapıları öyle yüksek sesle inleyerek açıldı ki kalabalığın sesini bile bastırdı. Açılan kapılardan birbirlerine zincirlenmiş ilk

günün gladyatörleri getirildi. Arenanın ortasına tökezleyerek ve panik halde gözleri dört dönerek bakan onlarca gladyatör gelince kalabalık çılgına döndü.

Boru sesinden sonra bir başka kapı açıldı ve içeri zertalara binen, güneşler altında parlayan siyah zırhları ve tuttukları keskin mızraklarla İmparatorluk askerleri girdi. Doğruca ilk gruba saldırıya geçtiklerinde kalabalık tezahürata devam ediyordu. İlk mızraklar havaya fırlatıldı.

Kısa süre sonra hava panikleyen gladyatörleri hedef alan onlarca mızrak her yönden gladyatörlerin üstüne yağmur gibi inmeye başladı.

Gladyatörler dönüp kaçmaya çalışırlarken birbirlerine çarptılar ve zaten kaçacakları bir yer yoktu.

Bir an sonra hepsi delik deşik olmuştu. Bazıları mızraklardan kaçınmaya diğerleri ise yere kapaklanmaya çalıştılar ama mızraklar sırtlarını deldi. Diğerleri küçük kalkanlarını kaldırdılar ancak mızraklar öyle keskindi ki bedenlerini deldi. Ölüm kol gezerken herkes payına düşeni aldı.

Kalabalık bağırıp çağırırken sürücüler daire oluşturup öne doğru eğildiler ve gladyatörleri bir arada tutan zincirleri tutup yerde sürüklemeye başladılar. Böylece zaferlerini arena boyunca gezdirirken geçtikleri yerdeki kalabalık deliler gibi bağırıyordu.

Boru sesiyle beraber bir başka kapı açıldı ve arenanın içine başka bir grup gladyatör getirildi.

Volusia önünde cereyan eden zulmü özümsüyor ve manzara neşesini yerine getiriyordu. Aslına bakılırsa başkentteki bu bedhah arena, başkenti almak istemesinin asıl sebeplerinin başında geliyordu. İnsanların sıra dışı şekillerde ölmesi en sevdiği hobileri arasında yer alıyordu.

"Tanrıçam," dedi bir ses.

Eğlencesi kesildiği için sinirlenen Volusia dönünce kuvvetlerinin yeni kumandanı Rory'nin ona endişeyle baktığını gördü. Rory gözünü kırpmadan kendinden önceki üç kumandanı katlettiği için ona bu ünvanı vermişti. Adamlarına gerginlik salmak her zaman kendini iyi hissettirmişti.

"Tanrıçam böldüğüm için affedin," dedi endişeli sesiyle.

"Seni *affetmiyorum*," dedi soğuk. "Sekteleri affetmem."

Rory yutkundu.

"Tanrıçam, özür dilerim ancak bu acil."

Volusia ona baktı.

"Ben dünyamda acil diye bir şey yoktur. Ben bir Tanrıçayım."

Devam etmekte tereddüt etti.

"Haberlerim var Tanrıçam," dedi. "Romulus'un Halka'dan yeni toplanan milyonluk ordusu, kalabalık bir donanmayla kıyımıza yaklaşıyorlar.

Konuştuğumuz şu anda Batı Kıyısı'na ulaşmak üzereler ve savunmamız için elimizde hiç bir plan yok. Yarına kadar başkentimize girilmiş olacak."

Soğuk bir ifadeyle baktı ona.

"Acil olan nedir?" diye sordu.

Cevap veremeden gözlerini kırptı Rory.

"Tanrıçam," diye devam etti duraksayarak, "Başkentten kaçmamız için iki yol var, batı ya da doğu. Yedinin Şövalyeleri ve doğudan gelerek yaklaşan milyonluk orduları bize sadece batı çıkışını bırakıyor. Şu an ise çıkışımız Romulus'un milyonluk adamlarıyla tutulmuş vaziyette. Etrafımız çevrildi, kaçacak bir yerimiz yok."

Volusia uzak kalabalığın uzak kükreyişlerini duyarken ifadesiz bir biçimde baktı, ilgisi bölündüğü ve kimin öldürüldüğünü göremediği için öfkeliydi.

"Pekiyi kaçacağımızı kim söyledi?" diye sordu.

Rory ağzı açık Volusia'ya bakakaldı.

"Ben asla çekilmem Kumandan," dedi.

"Fakat bir şeyler yapılmalı!" dedi telaşla.

Volusia kocaman gülümsedi. Nihayet ayağa kalktı, tüm bunlarla ilgili tek kelime daha duymak istemeyerek terasta yürümeye başladı.

"Beni takip et," dedi.

*

Volusia Batı Kıyılarına yaklaşırken etrafında kalabalık bir danışman, general ve kumandan ordusu vardı. Önlerinde hızlıca yürüyerek çakıl taşlarıyla dolu kumsala adım atarak su kenarına doğru yürüdü. Su hafifçe kıyıya çarpıyordu ve uzakta, bulutlu öğleden sonra parlayan güneş ışınları altında Halka'dan yeni çıkmış Romulus'un gemilerini gördü. Kıymetli Romulus'ları ölmüş olsa bile Yedinin Şövalyeleri'nin emriyle bir amaç uğruna bir araya geldikleri belli olarak kıyılara yaklaşıyorlardı. Hala Yediler'in hükmünün sürdüklerini düşünüyorlardı, İmparatorluk'un Volusia'nın olduğunun farkında değillerdi.

Volusia tüm bu adamların kıymetli Halka'yı boşaltarak kalkıp dünyanın öbür ucundan sadece onun için buraya gelmelerinden onur duyuyordu bir de acıyordu onlara. Bir Tanrıçaya karşı geldiklerinin farkında değillerdi. O dokunulmazdı.

"Görüyor musunuz, Tanrıçam?" diye devam etti Rory sesindeki endişe devam ediyordu. "Adamlarımızı hemen harekete geçirmeliyiz. Kıymetli zamanımızı boşa harcıyoruz!"

Onu görmezden gelen Volusia, adamlarının önüne geçerek doğruca suyun kenarına gitti. Orada durdu, çenesini kaldırdı, yüzünde memnuniyetle karşıladığı şiddetli rüzgarları hissetti. Rüzgarlar çöl ısısını ve başkentin dayanılmaz sıcaklıktaki sabahını serinletiyorlardı.

Volusia savaş gemilerinden gelen uzak davul seslerini duyuyordu, tüm gemiler kıyıya girmeye başlarken aradaki mesafeden onu korkutmak için aralıksız vurulan davulların sesi yankılanıyordu. Bu aptallar onu korkutabileceklerine gerçekten inanıyorlardı.

Volusia, tek başına bir orduyu karşılayarak orada durdu ve gemiler iyice yakına gelerek devasa kıyıyı doldurup tam istediği şekilde batı çıkışını engellerken onları izledi.

"Tanrıçam!" diye tekrarladı Rory. "Çekilmeliyiz!"

Volusia önüne bakınca tüm gemilerdeki ucunda alev alev yanan okları, tüm mızrakları ve sadece uygun mesafeye girmeyi bekleyen adamları gördü. Sadece bir kaç dakika içinde ona ve adamlarının üstüne cehennem ateşini ve ölümün yıkımını yağdıracaklarını biliyordu.

Fakat onun başka planları vardı- ölmeye henüz hazır değildi. Özellikle de ortalama bir kumandan, selefi Romulus'tan arta kalan bu adamlar tarafından ölümü tatmayacaktı.

Volusia döndü ve yanında duran Volk'a kafasıyla işaret etti. Buna karşılık veren Volk ve çok sayıda küçük yeşil adam ona bile yabancı korkunçlukta ciyaklayarak öne atıldılar. Ellerini yavaşça kaldırıp önlerine getirerek, parmaklarını üçgen şekline sokup denize doğru hedef aldılar.

Avuçlarından yavaşça yeşil bir ışık parlayarak çıktı ve suların üstüne sanki bir balçık gibi giderek yayılarak Romulus'un gemilerinin altına sızdılar. Volklar sonra avuçlarını yavaşça yukarı doğrultup iyice kaldırdılar.

Bunu yaparken derindeki yaratıkları çağırıyorlardı, onları siyah deniz içinden iyice yukarı çekiyorlardı. Yavaşça tüm sular parıldayan küçük, yeşil yengeçlerin çıkardıkları korkunç kıskaç sesleriyle doldu, hayvanlar kıskaçlarını uzatıp gemilerin gövdelerine tutunmaya başladılar.

Gövdelerden yukarı tıpkı karıncalar gibi tırmanırken tahtaların çatırdama ve parçalanma sesleri duyuluyordu. Gemileri istila eden piranalar gibi parçalayarak yerken tahta parçaları her yere uçuşuyordu.

Volusia gemiler sırasıyla önce sendeleyip sonra batarken memnuniyetle izliyordu. Suların dibini boylarken gövdeleri alttan yeniyordu.

Adamlar havada dönerek suya düşerken korkunç sesler çıkarıp çığlık atıyorlardı. Onları bekleyen binlerce yengeç de suyun içindeydi. Kara sular Romulus'un milyon adamlarının kanıyla kıpkırmızı olmadan önce çığlıklar katlanılmaz hale ulaşmıştı.

Volusia tüm bu manzarayı memnuniyetle özümseyerek sırıtıyordu.

Döndü ve şoka girmiş olan kumandanlarının yüzlerine baktı.

"Artık," dedi, "oyunlarıma geri dönmeliyim."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Arkasında Merek, Ario, Akorth ve Fulton'la beraber Godfrey koşarak şehir avlusunun gölgelerinden, kapılardan içeriye adeta yağan İmparatorluk askerlerinden uzağa Silis'i korumaya gidiyorlardı. Bir sokağa girmeye hazırlanırken geriye dönüp baktı. İmparatorluk askerlerinin kapılardan akın ederek her yönde Volusia askerlerini katlederken görünce hem sevindi hem de dehşete düştü. Bir taraftan o ve adamları sayesinde tam olarak istediğini almıştı fakat diğer yandan saldığı fırtına o dahil yoluna çıkan her şeyi öldürecek gibiydi.

İmparatorluk'un neden kendine karşı savaştığını anlamıyordu, zırhlarına yakından bakınca bunların daha farklı bir İmparatorluk zırhı olduğunu fark etti. Siyah renkteydiler ve miğferlerinin burun kısmı sivriydi. Salladıkları bayrağa bakınca farklı bir amblem taşıdıklarını gördü okumaya çalıştı.

"Bunlar kimin ordusu?" diye sordu Merek, Godfrey'le aynı şeyi merak ederek.

"İmparatorluk neden İmparatorluk'u öldürüyor?" diye sordu Ario.

Godfrey gözlerini kısarak bayrakta İmparatorluk'un kadim dilinde yazılı harfleri çıkarmaya çalıştı. Küçük bir çocukken bu dil müfredatındaydı ama tavernalara kaçmak için o kadar çok dersi asmıştı ki. Şimdi daha çok çalışmış olmayı isterdi.

Çakırkeyif zihnini toplamaya ve yazılanları okumaya çalışırken kalbi hala deli gibi çarpıyordu. Kapıları açıp insanları içeri aldıkları bu çılgın girişimden dolayı ter boşanmıştı. Daha yakına geliyorlardı ama gözden kaybolmadan önce bu adamların kim olduğunu öğrenmek için can atıyordu.

Nihayet amblemi çıkardı, üstünde şu kelimeler vardı: *Yedinin Şövalyeleri.*

Birden ona öğretilen tarih derslerini hatırladı.

"Dört burnu ve iki sivri ucu temsil ediyorlar," dedi Godfrey. "İmparatorluk'un en ücra köşesinden geliyorlar. Onlara ihanet edecek bir şey yapmadığı müddetçe Volusia'ya saldırmazlar." Nihayet anlamıştı. "Bu kişisel bir intikam," diye ekledi. "Burada bulunan herkesi öldürecekler, biz dahil."

Hiç bitmeyen bir akınla şehre dolan adamların gelişini, hazırlıksız yakalanan Volusialıların sağlı sollu katledilişlerini, koşarken sırtlarına saplanan baltaları, atlarından düşürülüşlerini ve büyük bir ordunun şehri karıncalar gibi istilasını izlemeye devam etti. Ordunun bir köle grubuna yaklaşırken onları serbest bırakacaklarını umdu ancak İmparatorluk ordusunun yol üzerinde birbirlerine zincirli halde duran savunmasız bu köleleri de katletmeye başladığını izlerken şok oldu ve öfkelendi.

Belki de onları hiç içeri almamalıydı diye düşündü Godfrey. Belki de Volusialılardan çok daha kötülerlerdi.

"Bizi serbest kılmaya gelmemişler," dedi Akorth. "Gördükleri her şeyi öldürüyorlar!"

Aynı şeyi düşünen Godfrey, on beş metrelik, mermerden yapılma devasa bir Volusia heykelini yıktıklarını gördü. Yıkılan heykel onlarca Volusia askerinin üzerine gelip koca bir patlamayla onları ezdi ve heykelin parçaları her yöne saçıldı. Bir başka asker birliği öne atılıp görünen her şeyi ateşe vermeye başladı.

"İşte!" diye bağırdı Akorth.

Godfrey döndü ve avlunun öte yanındaki limana doğru işaret ettiğini gördü,bir dizi boş duran gemi göründü.

"Limana ulaşabiliriz!" diye ekledi. "Bu kargaşa içinde hala dağılıp hiç kimseye burada olduğumuzu fark ettirmeden kaçabiliriz. Bu bizim fırsatımız!"

Hepsi dönüp Godfrey'e baktı, Godfrey onun haklı olduğunu biliyordu. Bir kavşaktalardı: sol taraflarındaki sokaklar Silis'i kurtarma şansları, sağındakilerse nihayet özgürlük yollarıydı.

Çok değil kısa bir süre önce olsa Godfrey kaçma şansına doğru atılır, dumanlı kafasıyla gemiye atlar ve akıntı onu her nereye götürecekse hiç düşünmeden oraya doğru yol almaya başlardı.

Fakat bu noktada, Godfrey değişiyordu. İçinde bir şeyler yer değiştiriyordu. İçinde nefret ettiği ama kontrol edemediği bir şeydi. Kahramanlık gibi hissettiren lanet bir histi, onur gibiydi sanki.

"Silis," dedi Godfrey. "Hiç zorunlu değilken bizi kurtardı. Doğru olanı yaptı," dedi, diğerlerine döndüğünde kalpten konuşurken. "Ona yardım edeceğimize ant içtik, onu şimdi bırakamayız yoksa ölür."

"Ona yardım *ettik*," diye cevapladı Akorth. "Şehrinin yok olmasına yardım ettik – istediği şeyi ona verdik."

Godfrey kafasını salladı.

"Ölümü istemiyor," dedi. "Bunu beklemiyor. Onu ve gördükleri herkesi öldürecekler," diye iç çekti Godfrey; bunları söylemekten nefret ediyordu ama başka şansı yokmuş gibi hissediyordu. "Ona şu an sırtımızı dönemeyiz."

Hepsi ona inanmayan gözlerle bakıyorlardı.

"Orada özgürlüğümüz duruyor," dedi Akorth aklını kaçırmış bir şekilde eliyle göstererek. "Anlamıyor musun?"

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi. Fulton "Tüm insanların içinden, sen Godfrey, onur hissiyle mi zehirlendin?"

Godfrey kararlı bir biçimde onlara baktı.

"Bu şehri terk etmiyorum," dedi, "onu kurtarmadan olmaz. Siz gitmek istiyorsanız anlarım, size durdurmam ve suçlamam."

Diğerleri bakıştılar ve nihayet Akorth kafasını salladı.

“Tek başına ölmeye izin vermek için çok aptalız,” dedi Akorth.

“Eğer buradan canlı çıkarsak,” diye ekledi Fulton, “bana hayatımın en iyi içkisini borçlusun.”

Godfrey kocaman gülümsedi. Diğerleri omzunu sıktılar ve sonra dönüp koşmaya, ordular onlara yetişmeden arka sokaklara doluşmaya başladılar.

Döne dolana sokaklardan geçiyor, kısa yolları takip ederek duvar kenarlarından ilerliyor, gölgelerde saklanıyorlardı. Nihayet Silis’in şehrin öte ucunda hala güvende olan yerine ulaştılar. İmparatorluk ordusu henüz buraya ulaşamamıştı ancak Godfrey, çığlıklarının yakında olduğunu duyuyor ve kısa süre sonra burada olacaklarını biliyordu.

Godfrey, sarayına giden geniş kemerli açıklıktan koşarak merdivenleri üçer üçer çıkıp arkasından bağıran muhafızları görmezden gelerek ilerledi. Katları çıkıp nefes nefese Silis’in bulunduğu kata ulaştı ve odasına giden koridorda arkasına düşen muhafızlarla beraber koşturdu.

Kapıyı ardına kadar açınca, kapı ahşabı parçalandı. Onu yatağında yatarken buldu. Diğer herkes içeri habersiz bir şekilde dalarken yerinden zıpladı ve aynı anda muhafızlar yetişip Godfrey’i yakaladılar.

“Tüm bunların anlamı nedir?” diye açıklama emretti.

Çok sayıda başka muhafız içeri dolup Godfrey ve adamlarını kuşattılar.

“Volusia’ya girdiler!” diye bağırdı Godfrey nefes almaya çalışarak. “Bizimle gel! Hemen! Hala kaçmak için bir şansımız var!”

Gözleri şok içinde büyüyen Silis döndü ve balkonunun kapılarına koşup onları ardına kadar açtı. Bunu yapar yapmaz odanın içine katleden ve tarumar eden adamların felaket habercisi seleri doldu.

Balkondan geriye adımını atarken dehşete düşmüştü. Önüne bakarken Godfrey şehrinin yıkımına şahit olduğu bir manzarayla karşılaştığını anladı.

“Onu bırakın,” diye emretti adamlarına ve Godfrey ellerin üzerinden çekildiğini hissedince rahatladı.

Döndü ve gözlerine bakarak Godfrey’i inceledi, gözleri minnet ve şaşkınlıkla doluydu.

“Benim için mi geri geldiniz?” diye sordu durumu fark ederek. “Benim için hayatınızı tehlikeye mi attınız? Peki neden?”

“Çünkü bunu yapacağıma söz vermiştim,” diye cevapladı Godfrey dürüstçe.

Bileğine yavaşça dokundu.

“Bunu asla unutmayacağım,” dedi.

“Şimdi gidelim!” diye seslendi Merek. “Gemilere yetişmek için hala bir şansımız var!”

Kafasını salladı.

“Onlara asla yetişemeyiz,” dedi. “Asla limana ulaşamayız.”

Godfrey birden bire haklı olduğunu fark etti ve buraya gelip hiç düşünmeden hareket edererk kendi hayatını kurtardığını anladı.

Onlara bakıp ciddiyetle konuştu.

“Böyle zamanlar için inşa edilmiş mükemmel bir yerim var,” dedi. “Gizli bir oda. Bu sarayın en dibinde gizli. Bana katılıyorsunuz.”

“Leydim!” diye çıkıştı adamlarından biri. “Hepsine yetecek kadar yer yok!”

Ona soğuk bir şekilde baktı.

“Benim için geri geldiler,” dedi. “Onlara yer açarım.”

Döndü ve odadan çıkıp koşturdu. Diğerleri de onu takip ettiler. Duvardaki gizli kapıyı açınca saklı duran spiral bir merdivene ulaştılar. Godfrey diğerleriyle birlikte onu takip ederken taştan kapı arkalarından sıkı sıkıya kapanarak onları karanlık içine sakladı. Silis duvardan bir meşale alarak diğerlerine liderlik etti. Kat kat aşağı inerek karanlıkta iyice derinliklere daldılar. İlerlerken Godfrey yakına gelen ordunun seslerini ve sarayı kuşattıklarını duyabiliyordu.

Nihayet merdivenler taştan bir duvarda son bulup da durduklarında Godfrey’in aklı karışmıştı. Fakat Silis muhafızlarına işaret edince adamlar bir kolu çektiler ve taştan duvar açılarak iki metre kalınlığındaki gizli bir kapıyı açık etti. Kapıyı tüm güçleriyle iterken Godfrey ve diğerleri hayranlıkla izliyorlardı.

Silis döndü ve onlara gülümsedi.

“Sadakatin,” dedi, “kendine has ödülleri vardır.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erec geminin kıçında duruyor, ufukta erken sabah güneşi sökerken önüne bakıp yeniden hareket halinde olduğu için memnuniyet duyuyordu. Nihayet gece boyu süren törenlerin ardından, nehrin kaynağına, Volusia'ya doğru gemilerine önderlik ederek sulara dönmüştü Yanında Alistarir vardı, Erec uzandı ve elini tuttu. Alistair ona baktı, gülümsedi, kızlarını düşününce heyecanlandığını hissediyordu. Bu hayal edebileceği en büyük onurdu ve hayatına yeni bir amaç vermişti.

Erec omzundan geriye, ufka bakınca hala kıyıda dizilmiş onlara minnettarlıkla hoşçakal diyen tüm köylülerin yavaşça gözden kaybolduklarını görüyordu. Görünürden kaybolurlarken, bu insanların ona ve adamlarına nasıl nazik ve zarif davrandıklarını ve onları serbest bıraktıkları için onlara nasıl minnet duyduklarını hatırladı. Nehrin çatalında komşu köye ilerleyerek hepsini sonsuza kadar özgür kılmak yerine diğer yöne, Volusia'ya gittiklerini bildikleri halde onlara sevgiyle el sallıyorlardı. Şartsız minnettarlıkları kendini daha kötü hissetmesine sebep oluyordu.

Erec ufka bakınca uzakta, nehrin aşağısında binlerce gemiye sahip İmparatorluk ordusunun karaltısını görebiliyordu. En az bir gün uzaklıktalardı ama nehrin başına doğru ilerlerken aradaki mesafeyi kapıyorlardı. Engeli aştıkları ve gece ilerlemekten korktukları safhanın geride kaldığı belli oluyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmışlardı. Erec elbette onlardan sonsuza dek kaçamayacağını ve ufukta destansı bir savaşın onları beklediğini biliyordu.

Erec yelkenleri kontrol edince hepsinin tam şiştiğini ve akıntılar onları taşırken geminin hızla yol aldığını görmekten memnuniyet duydu. Önüne bakınca çatallanan nehri gördü. Bildiği üzere sağındaki yön Volusia'ya doğru kıvrılıyordu. Solunda ise köylülerin söylediği şekilde İmparatorluk kıyısına varacak ve oraya gitmeleri için yalvardıkları kardeş köyün çatalı duruyordu. Erec eğer kıyıyı geçip sağa kıvrılırsa geride kalan köylülerin öleceklerini biliyordu fakat eğer sola dönerse bu hamlesi de adamlarının hayatlarını tehlikeye atacaktı çünkü İmparatorluk askerlerine onları yakalayıp en azından Volusia'ya girişlerini geciktirecekleri zamanı vermiş olacaktı. Kendilerinin olmayan bir savaş için adamlarının hayatlarını tehlikeye atmış olacaktı ve bu nehir canavarlarla doluydu. Aslında Erec buradan bakınca o yöndeki suların gün ışığında bile yılanlarla dolu olduğunu görebiliyordu.

"Kararın ne olacak, ağabey?" dedi bir ses.

Erec dönünce Strom'un elleri belinde çatala bakarken yanı başında durduğunu gördü, yüzü endişeliydi.

“Ne düşündüğünü biliyorum, ağabey,” diye devam etti. “Çocukluğumuzu ayrı geçirmiş olsak da seni kendimden bile iyi tanıyorum. O köylülere ulaşıp onları kurtarmak istiyorsun, ihtimaller ve bedeli ne olursa olsun. Bunu düşündüğünü biliyorum çünkü *sen böyle birisin*.”

Erec haklı olduğunu fark ederek ona baktı.

“Ya sen kardeşim?”diye sordu. “Sen başka şekilde davranır mıydın?”

Uzun ve ciddi bir sessizlikten sonra Strom kafasını salladı.

“Sen ve ben,” diye cevapladı, “aynıyız. Onurla yaşarız. Bedeli ne olursa olsun. Bu bizim sadece davranışımız değildir, bu *yaşam tarzımızdır*.”

Erec suları incelerken çatala yaklaşıyorlardı ve haklı olduğunu biliyordu.

“Elbette ben senden daha iyi bir savaşçıyım,” diye ekledi Strom gülümseyerek.

“Bu akıllıca bir karar olmaz, lordum.”

Erec döndü ve güvendiği kumandanlardan birinin diğer tarafına geldiğini gördü. Haklı olduğunu biliyordu.

“Akıl önemlidir,” diye cevapladı Erec. “Fakat bazen, onura boyun eğer. Hayat kutsaldır ancak onur hayatın kendisinden de kutsaldır.”

“Çok sayıda adam ölecek,” diye ekledi kumandan.

Erec kafasını salladı.

“Hepimiz öleceğiz,” diye cevapladı Erec. “Şimdi ya da daha sonra. Hala anlayamadığın şey ise, konu onur olduğunda tehlikeli bir göreve girmekten kaçınmadığım. Bunun yerine o görevi kalbiminden geçen en samimi duygularla kucaklarım. O nehrin geçilmeyecek olması ihtimali ve zorluğu bizim yaşama sebebimizdir.”

Erec önüne bakarak sabah sessizliğindeki nehri inceledi, çıkan tek ses geminin gövdesine çarpan dalgalardı. Çatala ilerlerken sular şiddetleniyordu. Erec arkaya göz attı ve İmparatorluk ordusunun şu durumda bile yakınlaştığını gördü, ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Tam gaz ileri!” diye bağırdı, öne gelip dümeni döndürdü ve gemiyi Volusia ayrımından uzağa, sola, köye doğru çevirdi.

Erec bakınca Alistair’in yüzünde onaylar ifadeyi, Strom’un şimdiden elini götürdüğü kılıcıyla ona gülümsediğini ve geriye bakıp büyüyen çatalı gördü. Gemileri bilinmeyen sulara doğru dönerken olması gereken yerin burası olduğunu biliyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

İmparatorluk askerlerinden küçük bir grup zertalarının üzerinde Büyük Çöl'ü son hızda geçerken zertaları her hangi bir attan çok daha yüksek hızda arkalarında devasa bir toz bulutu bırakarak ilerliyorlardı. Başlarında son nefesini veren Boku'ya işkence etmekten zevk almış ve dolayısıyla artık Gwendolyn ve ekibinin Büyük Çöl'e gittiğini öğrenmiş zalim, acımasız eski İmparatorluk askeri vardı.

Kumandan şimdi küçük İmparator askeri grubunu Çöl'ün derinliklerine götürmüştü. İmparatorluk köyünden uzaklaşan Gwendolyn'in halkının izlerini günlerdir olduğu gibi sürerken nereye gittiklerini keşfetmeye kararlılardı. Emri bizzat Volusia vermişti ve eğer başarılı olmazsa kumandan bunun ölüm anlamına geleceğini biliyordu. Onu ne olursa olsun ölü ya da diri bulmak zorundaydı. Eğer onu zaferle Volusia'ya götürürse terfi alabilir ve Volusia'nın ordularının birinin kumandanı olarak atanabilirdi. Bunun için her şeyini verirdi.

Kumandan kırbacını kaldırıp zertanın yüzüne tekrar tekrar vurdu. Zerta çığlık atıyor ama kumandan aldırmıyordu. Adamlarını da aynı acımasızlıkla, uyumalarına hatta durmalarına bile izin vermeden tüm gün ilerlemeye zorlamıştı. Çölde ilerlerken, kumandanın silinmesine izin vermek istemediği izi takip etmeye çalışıyorlardı. Neticede, bu işin ucunda sadece Gwen yoktu belki de yüzyıllardır İmparatorluk kumandanlarından saklanmayı başarmış ünlü Ridge'i bulabilirlerdi. Eğer Gwendolyn'in izi onları Ridge'e ulaştırırsa – tabii öyle bir yer varsa- o zaman modern zamanların en büyük kahramanı olarak dönüş yapardı. Volusia bu durumda onu Üstün Kumandan yapmayı bile düşünebilirdi.

Kumandan kavrularak sertleşmiş topraklara baktı, her hangi bir iz veya hareketi görmek için gözlerini dört açmıştı. Şimdiden Gwendolyn'nin çok sayıda adamının cansız bedenlerini geride bırakmışlardı. İyi bir iz sürücü izlerin durağan değil yaşayan bir şey olduğunu ve her zaman değişime tabi olduğunu bilirdi. Bakmayı bilen gözlere izler hep bir şey anlatırdı.

Kumandan, izlerdeki bir değişikliği fark edince zertasını yavaşlattı. İleride daralarak, giderek azalan sayıda insanın varlığını gösteriyordu. Bedenler kumlara gömülüydü ve geriye kalan artıklar vardır. İleride etrafa dağılmış kemikleri görünce zertasını durdurdu.

Adamları da yanında aniden durdular.

Kumandan aşağı inip kurumuş kemiklere doğru gitti ve yanlarına çömeldi. Ellerini sürtünce uzmanlık yetkinliğini kullanıp bir iz aramaya başladı. İmparatorluk – Volusia'nın kendisi- onu bu amaç için seçmişti. Uzman bir işkenceci olmasının yanı sıra İmparatorluk ordusunun en iyi iz süreni olarak her

hangi birini her hangi bir yerde hiç başarısızlık yaşamadan bulmasıyla ün salmıştı.

Kemikleri incelerken sessizdi, adamları yanına gelip çömeldiler.

"Kurumuşlar," dedi adamları. "Bu insanlar çok ay vakti önce ölmüş."

Yine de kumandan bunları inceledi ve kafasını salladı.

Nihayet cevap verdi: "Hayır, haftalar önce değil. Yanılıyorsunuz. Kemikler temiz ama vakitleri gelmemiş. Böcekler tarafından alınmışlar aslında oldukça tazeler."

Kumandan birini alıp gösterdi ve eliyle ikiye bölmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Görüldüğü kadar kolay kırılmaz," diye cevapladı.

"İyi de onları öldüren ne?" diye sordu adamlardan biri.

Kemiklerin etrafındaki kumu inceledi, eline alıp parmaklarıyla ufaladı.

"Burada bir boğuşma olmuş," dedi nihayet. "Adamlar arasında bir dövüş."

Adamlar çöl zeminini inceledi.

"Görünüşe göre hepsi öldürülmüş," diye gözlemledi biri.

Fakat kumandan ikna olmamıştı: çöle baktı, zemini inceledi ve ileride her ne kadar çok soluk olsa da bir iz görür gibi oldu.

Kafasını sallayıp ayağa kalktı.

"Hayır," diye yanıtladı kararlı. "Bazıları kurtulmuş. Grup dağılmış. Artık güçsüzler. Yaralılar ve benim olacaklar."

Zetasına atlayıp yüzünü kırbaçlayarak dörtnala koşturdu ve gözlerini ize kilitleyip Gwendolyn'i bulmaya kararlı bir şekilde takip etti. Her neredelerse onları bulacak ve gruptan geriye kalanları öldürecekti.

*

Kumandan öğleden sonra göğü altında, iki güneş ufukta büyük toplar gibi asılı dururken zertasıyla Büyük Çöl'ün derinliklerine doğru ilerliyordu. Zertası nefes nefese yol alırken arkasındaki askerler bitkin düşmek üzere insanüstü bir çaba gösteriyorlardı. Kumandanın ise umurunda değildi. Gerisinde ölüp gidebilirlerdi bile. Sadece bir tek şey istiyordu ve elde edene kadar, Gwendolyn'i bulana kadar durmayacaktı.

İlerlerken hayallere dalıyordu, kendini Gwendolyn'i canlı bulduğunu, ona günlerce işkence ettiğini sonra zertasına bağlayarak tüm yolu geri tepeceğini düşünüyordu. Onu öldürmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu görmek eğlenceli olacaktı. Hayır diye düşündü, bunu yapamazdı. Bu durumda ödülünü alamazdı. Belki de birazcık işkence ederdi.

Ya da belki bu iz onu Ridge'e, İmparatorluk görevlerinin en kutsal olanına götürürdü. Eğer orayı bulursa, gizlice geri dönüp İmparatorluk'a bilgi verir ve

bir orduya bizzat önderlik ederek oraya dönüp yok ederdi. Kocaman gülümsedi, nesiller boyu şanı yürüyecekti.

Hiç durmadan ilerlerken vücudundaki kemikler ağrıyordu, boğazı o kadar kurumuştu ki nefes alamıyordu ama umursamıyordu da. Güneşler ufukta alçalmaya başlamıştı ve burada gecenin erken indiğini biliyordu. Yavaşlayamazdı, gerekiyorsa tüm gece boyunca yol alacaktı, onu hiç bir şey durduramazdı.

Sonunda kumandan uzakta bir noktada bir şey, düz manzaranın tekdüzeliğini sekteye uğratan bir karaltı gördü. Yaklaştılar, uygun mesafeden bunun ne olduğunu anladı. Bir ağaçtı. Hiçliğin tam ortasında, kocaman yamuk bir ağaçtı.

İz tam ağacın altında sona erene kadar takip etti. Tabii ki burada bitecek diye düşündü: gölge ve sığınacak bir yer aramaları normaldi. Kendinin de buna ihtiyacı vardı.

Ağacın altında durunca adamları onu takip etti, hepsi atlarından inerken nefes nefeseydi, bitkin düşmüşlerdi. O da bitkindi ama umuru değildi. Bunun yerine ize odaklanıyordu. Aşağı bakıp şaşkınlıkla inceledi. İz burada buhar oluyordu. Yanına yaklaştığında izin hiç bir yöne ilerlemediğini fark etti.

"Ağacın altında sona eriyor," dedi adamlarından biri.

Aptallığına kızarak dudak büktü kumandan.

"O zaman kemikleri nerede?" diye cevap bekledi.

"Yenmişlerdir," diye ekledi bir diğeri. "Kemikleri ve geri kalan ne varsa. Şuraya bakın!"

Birden hışırtılar duyuldu ve kumandan adamlarının endişeli bakışlarını takip edince işaret ettikleri ağaç dallarını gördü. En tepede çok sayıda gizlenmiş ağaç kenelerini gördü. Yaratıklar zıplayıp zıplamamak arasında tereddüt edermiş gibi onları izliyorlardı.

Adamları ağacın altından aceleyle çekildi ama Kumandan korkmadan olduğu yerde durdu. Eğer onu öldüreceklerse, buna izin veriyordu, ilgilenmiyordu bile. İzleri kaybetmek ve Volusia'ya başarısızlıkla dönmek onu asıl endişelendiren konuydu.

"Gidelim," dedi içlerinden biri elini omzuna koyarak. "Gece iniyor. Üzgünüm. Arayışımız bitti. Artık geri dönmeliyiz. Burada öldüler, Volusia'ya söylememiz gereken de bu."

"Yanımızda kanıt götürmeden mi?" diye sordu kumandan.

Kumandan adamlarını görmezden geldi ve olduğu yerde durup elleri belinde çöle doğru baktı. Uzun bir süre uğuldayan rüzgarı, hışırdayan dalları, tüm işaretleri ve zayıf izleri takip etti. Gözlerini kapatıp tozlu havayı koklarken tüm duyularını kullanıyordu.

Gözlerini açtığında aşağı bakıp yeri inceledi, burnu burada bir şeyler olduğunu söylerken küçük kırmızı bir noktayı fark etti.

Yanına çömeldi ve tadına baktı.

"Kan," diye duyurdu. "Taze kan." Kafasını kaldırıp ufku inceledi, içinde yükselen yeni bir kesinlik vardı. "Yakın zamanda burada biri ölmüş," dedi.

Ayakta durdu, aşağı bakıp durumun farkına varmaya başlayınca gülümsedi.

"Dahice," dedi.

"Ne oldu, Kumandanım?" diye sordu adamlarından biri.

"Biri üstünü kapamaya çalışmış," dedi. Gerçekten de bunun dahice olduğunu fark etti çünkü onun dışında başka herkesin bunu yutacağını biliyordu.

"Gwendolyn yaşıyor," dedi. "Buradan götürülmüş ve yalnız başına da değil. Beraberinde bir kaç kişi daha varmış. Dünya üzerinde ne için isterseniz bahsine varım ki bizi doğruca Ridge'in kucağına bırakacak."

Kumandan diğerlerini beklemeden zertasına binip hareket etti, onu yeni bir yöne, nihai zaferine götüren içgüdülerini takip ediyor onlara sonuna kadar güveniyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kendrick yüzünde dondurucu bir esintiyle uyandı, kafası sert çöl zeminindeyken ters bir şeylerin olduğunu hemen anladı.

Çabucak doğruldu ve telaşla etrafına baktı. Tehlike ortaya çıkar çıkmaz ve havada hiç sezilemez bir değişiklik hissedince içindeki savaşçı tetikte olurdu. Brandt, Atme, Koldo, Ludvig ve diğer hepsinin iki güneş doğup göğü kızıla çalarken şimdi kora dönen ateşin yanında yattıklarını gördü. Her şey durgundu ve ilk bakışta her şey yerli yerinde görünüyordu. Ufka doğru gözlerini kıstığında her hangi bir tehdit veya türlü türlü canavarlar görmüyordu.

Fakat yine de içindeki bir his ona bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Kendrick bunun tüm gece boyunca sert çöl zemininde bir o yana bir bu yana dönüp böcekleri def etmeye çalışırken gördüğü kabusların bir sonucu olup olmadığını merak etse de başka bir şeyin olduğundan emindi.

Güneş daha da yükselirken Kendrick yavaşça ayağa kalktı, gök biraz aydınlanmıştı. Kampa bir daha göz atarken aniden fark etti: orada, uzakta, kamplarının ötesinde izler vardı. Ayak izleriydi bunlar.

Kendrick geri bakıp ateş etrafında yanan tüm bedenleri saydı ve aniden kalbi atarak içlerinden birinin orada olmadığını fark etti.

Kaden.

Birden zırhların seslerini duydu ve adamların bir bir, çöl sabahına uyanıp hayretle durup ona baktıklarını fark etti. Kendrick'in çöle dikkatle baktığını görünce kılıçlarının kabzalarına davranıp tedbir aldılar.

Koldo yanına geldi.

"Orada," dedi Kendrick.

Koldo çöl zeminine doğru baktı ve ayak izlerini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen dönüp kampa göz attı.

"Kaden," dedi Koldo sesi telaşlıydı. "Gitmiş."

Diğerleri de ayağa kalkıp ayak izlerine bakarak incelediler. Ludvig izlerin yanına çömelip dokundu ve ufka doğru baktı.

"Kaden dün gece çıkan son devriyeydi," dedi orada panik olmuş şekilde duran genç bir asker. "Uyumadan önce meşaleyi ona verdim. Sonra çıktı. Kendi başına çıktığını hatırlıyorum."

"Neden?" diye cevap bekledi Koldo.

Asker gergin ve kendinden emin olmayan bir şekilde baktı ona.

"Daha ileri gitmek istediğini söyledi. Diğerlerine korkmadığını ispatlamayı istiyordu."

Kendrick ayak izlerine bakınca birden hepsi mantıklı geldi. Bu genç adam, oraya tek başına giderek Naten'ın diğerleri önünde onunla dalga geçmesinden sonra kendini kanıtlamak istemişti. Bu sebeple Kendrick Naten'dan şimdi daha çok nefret ediyordu.

Hepsi hiç konuşmadan aynı anda izi takip etmeye başlayınca yaklaşık yirmi adım sonra Kendrick aşağı bakıp izin aniden değiştiğini görerek şaşırdı. Bir çift ayak izi yerine başka onlarca iz görünüyordu. Sıra dışı şekillerdeki yaratıkların izleriydi bunlar. İzleri ufka doğru uzayıp gidiyordu.

Hepsi derin endişeyle izleri incelediler.

Ludvig çömelip izleri inceledi, kumu parmakları arasında gezdirdi. Sonra kafasını kaldırıp izlerin acımasız çöl ufkunda, kum duvarının aksi istikametinde düzleştiğini gördü.

"Kumda Yürürler," dedi Ludvig acı bir şekilde. "Onu götürmüşler."

Durumu kavradıklarında üstlerine ağır bir sessizlik çöktü: Kaden, Kral'ın en küçük oğlu, kıymetli biricikleri kaçırılmıştı. Sessizlik o kadar ağır ve gergin ortam o kadar yoğundu ki Kendrick neredeyse bıçakla kesilir olduğunu düşünüyordu.

"Bu izler Ridge'den uzağa gidiyor," dedi Naten öne gelip, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi Kendrick'e kaşlarını çatıp bakarken. "Eğer arkasından gidersek hepimiz burada ölürüz."

Koldo ona sinirle baktı.

"Eğer hayatınla ilgili bu kadar endişeliysen, dönüp Ridge'e gidebilirsin."

Naten utanarak kafasını çevirene kadar Koldo öfkeli bakışlarını üzerinde tuttu.

"Aslında," dedi Koldo sesini yükselterek, "hepinizin geri dönmesini istiyorum. İhtiyacımız olan son şey hepimizin atsız bir şekilde Çöl'e hareket etmesi. Atlara ve hızlı olanlarına ihtiyacımız var aksi halde onları yakalayamayız. Hepiniz ölümüzü taşıyarak geri gidin ve atlarla yanıma tekrar gelin."

"Ya sen?" diye sordu Naten. "Tek başına atın olmadan Ridge'den uzağa, Kumda Yürürler kabilesine karşı mı gideceksin? Ölürsün."

Koldo ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Ölümün utanılacak bir yanı yok," diye cevapladı. "Kardeşlerimize sırtımızı dönmemiz utanç olur."

Kendrick kalbinin ağırlaştığını hissetti ve o anda yapılması gereken en doğru şeyin ne olduğunu biliyordu.

"Seninle geliyorum," dedi Kendrick.

"Ben de," dedi Brandt, Atme ve Gümüş'ün diğer üyeleri.

“Ben de, ağabey,” dedi Ludvig Koldo’nun omzuna elini koyarak. “Neticesinde o benim de kardeşim.”

Kendrick, Koldo’nun gözlerindeki minnet ve karşılıklı hayranlığı görebiliyordu.

“Bir başkasının mertliğini reddetmemin imkanı yok,” diye cevapladı Koldo.

Kendrick adamlarına döndü.

“Brandt ve Atme, bize katılabilirsiniz,” dedi Kendrick, “fakat Gümüş’ün diğer üyeleri Ridge adamlarıyla beraber geri dönün. Eğer ölürsek Gümüş’ten geriye kalanlar olmalı ki tarihimizi sonraki nesillere aktarabilesiniz. Bizlere atlarla geri dönün.”

Diğer Gümüş üyeleri homurdanarak kafalarını sallayıp daha fazla ısrar etmediler.

Kendrick, Ridge adamları ve geriye kalan Gümüş üyelerinin dönerek bulundukları noktadan aksi yöne çabucak yürümeye başladıklarını gördü. Döndü ve Koldo, Ludvig, Brandt ve Atme’ye baktı. Şimdi beş adam yalnız başlarına Çöl’ün içinde kalmışlardı ve daha da derine ilerleyeceklerdi.

Birbirlerine onurla, korkusuzca, kararlılıkla ve karşılıklı saygıyla baktılar. Daha fazla bir şey söylemeye gerek yoktu: Kaden oralarda bir yerlerdeydi ve hepsi ayrı ayrı onu geri alabilmek için hayatlarını ortaya koyacaklardı.
Beşi birlikte korkusuzca dönüp yükselen güneşin altında birer birer adım atarak nihai onur yolculuklarına doğru ilerlemeye başladılar.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

-

Volusia kolesyuma bakan terasında oturuyor buraya yeniden döndüğü, Romulus'un adamlarını öldürdükten sonra kendini oyunlara bırakması önünde başka engel kalmadığı ve kimse dikkatini dağıtmadığı için rahatlamıştı. Onu ilk kez olarak tahtının köşesine ilişerek seyretmesine sebep olan bu dövüşü izlediği için özellikle heyecanlıydı. Bugün "Darius" dedikleri adam arenadaydı. Başka hiç bir gladyatöre benzemeyen, gerçekten hayatta kalmayı başaran mükemmel bir dövüşçüydü. Cesaretine hayranlık duysa da kana susamışlığı daha fazlaydı bu nedenle de parçalara ayrıldığını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Tanrıçam," dedi bir ses.

Volusia öfkeyle dönünce çok sayıda generalinin yakınında durduğunu gördü.

"Dikkatimi bir kez daha bölen ilk kişiyi arenaya atacağım," diye tersledi.

Diğerlerine gergin ve korkmuş bir bakış fırlattı generallerden biri.

"Fakat Tanrıçam, bu acil—"

Volusia tahtından zıpladı ve orada yüzünden korku okunan generallerden birine baktı. Tüm danışmanları bu sahneyi izlerken korku içindeydi.

"Sizinle bir anlaşma yapalım," dedi. "Eğer gerçekten acilse o zaman hayatınızı bağışlayacağım. Ama eğer değilse ve izleme keyfimi boşu boşuna bölüyorsanız o zaman sizi şimdi hemen buracıkta öldüreceğim."

Bileğini tuttu, alnındaki teri sildi, durumu tarttığı belli oluyordu. Nihayet söz aldı:

"Durum acil, Tanrıçam."

Gülümsedi.

"Pekiyi öyleyse," diye cevapladı. "Gidecek can senin."

Yutkundu ve aceleyle söze başladı:

"Volusia sokaklarından haber getirdim," dedi. "Vatandaşlarımız arasında büyük bir isyan var. Volklar her yere dağılarak masum insanları öldürüp onları canlı canlı yiyorlar. Dişleriyle kafalarını koparıp kanlarını içiyorlar. Başlangıçta az sayıda vukuat oldu ama şimdi insan katlini her yere taşımış durumdalar. Halkımıza işkence yapıp onları öldürüyor ve sokaklarda serbestçe dolaşıyorlar. Dahası," diye devam etti, "doğudan da haber var: Yedinin Şövalyeleri'nin artık yaklaştığını ve yanlarında tüm dünyadakinden daha kalabalık bir ordu getirdikleri söyleniyor. Yedi milyon adamla beraber başkente yaklaştıklarını duyuyoruz."

Volusia ona bakarken kafasından milyonlarca düşünce geçiyordu ama en çok da arena eğlencesi bölündüğü için hissettiği öfke onu meşgul ediyordu. Bileğini

gevşetti ve daha dik durdu, rahatladığı belli oluyordu.

"Hakkın varmış," dedi. "Mesajın gerçekten acilmiş. Bunun için sana teşekkür ederim."

Sonra tek bir hızlı hareketle hançerini çekip boğazını kesti.

Gözleri şok olmuş bir biçimde kocaman açılarak ona bakarken yere ayaklarının dibine cansız düştü.

Volusia gülümsedi.

"Hayatını bağışlamakla ilgili kısımda," diye ekledi. "Fikrimi değiştirdim."

Volusia, halkını, vatandaşlarını yiyen Volkları düşününce aniden içine yayılan bir öfke dalgası hissetti. Onlara çok fazla serbestlik tanımıştı.

"Bu kadarı yeter, Tanrıçam," dedi güvenilir danışmanı ve süikastçısı Aksan. "Volklar artık kontrolden çıktı. Onları denetim altına alamazsınız. Eninde sonunda size karşı hareket edecekler."

"Sahip oldukları güçlere rağmen biri onları durdurmalı."

Volusia da aynını düşünüyordu.

Homurdanarak tahtından kalktı ve odasından yürüyerek Volusia sokaklarına çıkan merdiveni inmeye başladı.

Sahip olduğu tüm gücün sebebinin Volklar olduğunu ve onlara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ancak aynı zamanda onun için büyük bir tehdit oluşturuyorlardı.

Başka seçeneği olmadığını biliyordu. Etrafında kontrol edemediği insanları tutamazdı, özellikle de ondan daha fazla güce sahip büyücüleri. Belki danışmanları en başından beri Volklarla anlaşma yapmaması konusunda haklıydı, belki de İmparatorluk'un dört bir yanında bundan haklı gerekçeyle kaçınıyorlardı.

Maiyetinin takip ettiği Volusia, başkent sokaklarında ilerlerken önüne baktı ve uzakta sırtları ona dönük yüzlerce vatandaşının tepesine çullanmış ve onları aşağı indirerek boğazlarından ve vücutlarından kan çeken yeşil Volkları gördü.

Baktığı her yönde Volklar insanları katlederek kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Heykelinin altında, tam ortada ise Volkların lideri Vokin aynı anda bir kaç bedeni birden parçalıyordu.

Volusia tüm bu kargaşaya son vermeye, onu ve halkını buradan def etmeye kararlı bir biçimde yaklaştı. Buna nasıl tepki vereceğini ve muhtemelen iyi karşılamayacağını bildiği için kalbi çarpıyordu. Ancak arkasına aldığı generalleri ona güç veriyordu, ona, tanrıçaya dokunmaya cesaret edemezlerdi.

Volusia yanına gelip tepesine dikilince yaratık nihayet kan emmeyi bırakıp hırlamaya devam ederek ona baktı, keskin dişlerinden hala kan damlıyordu. Volusia'ya buz gibi bir bakış attı, gözleri karanlıktı, eğlencesini böldüğü için deliye dönmüştü.

“Şimdi ne istiyorsun, Tanrıçam?” diye sordu, sesi neredeyse hırlarmış gibi tınlıyordu.

Volusia sadece hareketleri nedeniyle değil, saygısızlığıyla da ona öfkeleniyordu.

“Gitmenizi istiyorum,” diye emretti. “Hemen hizmetimden ayrılacaksınız. Sizi başkentten men ediyorum. Halkınızı da alıp kapılardan çıkacak ve bir daha geri dönmeyeceksiniz.”

Vokin yavaşça ve tehditkar bir biçimde kalktı ve tüm boyuyla –ki oldukça kısaydı- dikildi. Zor nefes alırken Volusia’ya baktı. Gözlerinin rengi değişip de şeytani bir hal alınca Volusia ilk kez gerçekten korkmak neymiş anladı.

“Öyle mi?” diye dalga geçti.

Ona doğru bir adım atar atmaz aniden tüm Volklar yanı başında belirdi, bu sırada arkasındaki generalleri de gergin bir biçimde kılıçlarını çektiler.

Havadaki tansiyon iki tarafta karşı karşıya gelince yükseldi.

“Bir tanrıçaya karşı gelecek kadar yüzsüz müsünüz?” diye çıkıştı Volusia.

Vokin kahkaha attı.

“Tanrıça demek?” diye tekrarladı onu. “Tanrıça olduğunu kim söyledi?”

Volusia, gözlerini ona kilitledi ancak ona doğru bir adım daha atınca içinde gerçek bir korkunun yükseldiğini anladı. Buradan bile korkunç kokusunu duyabiliyordu.

“Kimse Volkları süremez,” diye devam etti. “Ne siz, ne hiç kimse. Bugün bize yaptığın bu saygısızlıktan ve gösterdiğin adaletsizlikten ötürü gerçekten hiç bir bedel ödemeyeceğini mi düşündün?”

Volusia, içindeki tanrıça hissinin yerine geldiğini hissederek gururla durdu. Neticede yenilmez olduğunu biliyordu.

“Buradan ayrılacaksınız,” dedi, “çünkü güçlerim sizinkinden daha üstün.”

“Öyle mi?” diye cevapladı.

Kocaman gülümsedi, hayatı boyunca asla unutmayacağı korkunç bir bakış yerleşti yüzüne; uzun, balçıksı ve yeşil parmaklarını kaldırıp yanağını okşarken bu bakışı hayatı boyunca hep hatırlayacaktı.

“Ancak, korkarım ki,” dedi “düşündüğün kadar kudretli değilsin.”

Yanağını okşarken, hissettiği delici acıyla birden bağırmaya başladı. Bu acı yanaklarından başlayarak tüm yüzüne ve cildine yayılıyordu. Parmaklarını her nereye dokundurursa sanki o bölgenin eridiğini, elmacık kemiklerinin yandığını hissediyordu.

Volusia dizlerinin üzerine çökerek bağırdı, duyumsayabileceğinden çok daha büyük bir acı hissediyordu. Bir tanrıçanın böylesi bir acıyı çekebileceğine inanamıyordu.

Uzanıp altından küçük aynayı kendini görmesi için ona verirken Vokin kahkahalarla gülüyordu.

Volusia kendi yansımasına bakınca acısı derinleşti: kendini görünce kusmak istedi. Yüzünün yarısı güzelliğinden bir şey kaybetmemişti ama diğer yarısı erimiş, yamulmuştu. Görünüşü gördüğü en korkunç varlığınkine aitti, aniden kendi görüntüsü karşında ölmek üzere olduğunu hissediyordu.

Volkin korkunç bir ses çıkararak güldü.

"Kendine uzun uzun bak, Tanrıça," dedi. "Bir zamanlar güzelliğin dillere destanken şimdi ise korkunç görüntün herkesin diline pelesenk olacak. Tıpkı bizim gibi. Bu bizden sana bir hoşçakal hediyesi. Neticede Volkların sana bir hediye vermeden ayrılmaları olmazdı öyle değil mi?"

Hiç durmadan gülerken döndü ve onu takip eden büyücü ordusu, Volusia'nın kudret kaynağıyla şehir kapılarından çıktı. Volusia ise orada çömelip yüzünü tutmaktan ve çatlayan sesiyle tanrılara haykırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, Kral'ın kalesinin en uzak köşesindeki spiral merdivenlerden inip Argon'un odasına doğru ilerlerken kalbi heyecanla çarpıyordu. Kral iyileşmesi için son derece nazik bir hareketle Argon'a spiral kulenin en üstünde yer alan büyük odayı vermiş ve Gwendolyn'e onu iyileştirmesi için en iyi şifacılarını görevlendireceğine söz vermişti. Gwendolyn o zamandan beri Argon'u görmek için sabırsızlanıyordu, ne de olsa onu son kez gördüğünde komadaydı ve bir daha iyileşeceğinden emin değildi.

Jasmine'in Argon'un iyileştiğine dair söyledikleri ona cesaret vermişti, üstelik Thor ve Guwayne hakkında Argon'un bildiğini ima ettiği bilgileri öğrenmek için can atıyordu. Ondan sakladığı bir şey mi vardı? Ona niye açıklamamıştı? Tüm bunları küçük bir kız nasıl bilebilirdi?

Gwen, kocası ve oğluyla yeniden birleşmek için çaresizce bir şansa, bir ipucuna ya da bir işarete gerek duyuyor en son kata ulaşmak için yanıp tutuşuyordu. Acele etti ve büyük kemerli odasının kapısına yöneldi.

Önünde Kral'ın iki muhafızı duruyordu fakat yüzündeki ifadeyi görünce ne yapacaklarından pek emin olamadılar.

"Kapıyı hemen açın," dedi, Kraliçe tonunu kullanarak.

Birbirlerine bakıp yana çekildiler, kapıyı açınca Gwen aceleyle içeri daldı.

Gwendolyn odaya girince, kapı arkasından çarparak kapandı ve önünde karşılaştığı manzaraya şaşkınlıkla baktı. Bu muhteşem spiral kulede yer alan yuvarlak şekilli bu güzel odanın duvarları taştan yapılmaydı. Duvarlarında da vitray camlar vardı. Onu daha da şaşırtan başka şey ise Argon'un yatakta, gözleri açık halde telaşla ona bakıyor olmasıydı. Beyaz cübbesini giymiş asasını tutuyordu. Onu hayatta ve bilinci açık, eskisi gibi görünce sevinçle doldu. Yatağın yanında yaşını belli etmeyen, uzun ipek saçları ortadan ayrılmış, yeşil ipek bir elbise giyen bir kadının oturduğunu görünce şaşkınlığı katlandı. Gözleri parlak kırmızıydı, dimdik otururken bir eli Argon'un sırtında diğer ise omzunda, gözleri kapalı bir şekilde bir şeyler mırıldanıyordu. Gwen, bu kadının Kral'ın kişisel şifacısı olduğunu ve Argon'un tedavisiyle görevlendirildiğini hemen anladı.

Dahası, Gwen ikisi arasında kurulmuş olan bağı, birbirlerinden hoşlandıklarını hemen fark etti. Bu garipti, çünkü Gwen Argon'un aşık olabileceğini hiç düşünmemişti. Fakat şimdi ikisine bakınca, birbirleri için mükemmel olduklarını görebiliyordu. Her ikisi de kudretli büyücülerdi.

Gwen bu manzara karşısında şaşkında döndüğü için fark etmeden durmuş ve ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Argon ayağa kalktı, asasını tutarken gözleri yoğun bir şekilde parlayarak gözlerini ona kilitledi. Büyük kudretinin ona geri döndüğünü rahatlayarak fark etti.

"Yaşıyorsunuz," dedi şaşkınlıkla.

Kafasını sallayıp hafifçe gülümsedi.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı. "Beni çölden buraya taşıman ve Celta'nın yardımları sayesinde."

Celta kafasını sallarken gözleri birbirlerininkine kilitlendi.

Gwen koşarak ona sarılmak istiyordu ama çelişkiye düşmüştü. Kocasını ve oğlunu bulmasını sağlayacak bilgiyi ondan sakladığı için ona deli olmuştu.

"Thor hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu ısrarla. "Ya Guwayne? Bana bir kardeşiniz olduğunu neden anlatmadınız?"

Argon parlayan gözleriyle sadece baktı ona, hiç kıpırdamıyor, uzak diyarlarda kaybolmuş gibi duruyordu. Gwendolyn bunu asla anlayamıyordu. Bir yanı hiç bir şekilde erişilemezdi, o bile bunu başaramazdı.

"Bilgilerin tamamı açıklanmak için değildir," diye cevapladı sonunda.

Hayırı cevap olarak kabul etmeyen Gwen dudak büktü.

"Guwayne benim oğlum," dedi. "Thor ise kocam. Nerede olduklarını bilmeye hakkım var. Nerede olduklarını bilmem *gerek*," dedi çaresizce öne gelerek.

Argon uzun süre ona baktı ve sonunda iç geçirip döndü ve pencereye yürüyüp dışarı bakmaya başladı.

"Uzun yüzyıllar önce," dedi ona, "babanın babası, ve onların babasının zamanından önce kardeşimle ben yakındık. Fakat zaman en güçlü nehirlerin bile yönünü değiştirir, zaman içerisinde biz de koptuk. Evren iki kardeşi, özellikle Ragon'la benim gibi iki kardeşi aynı anda barındıracak kadar büyük değil."

Argon pencereden bakarken uzun zaman sessiz kaldı.

"Ragon'un yerinin burada, Ridge'de, dünyanın diğer ucunda olduğu açıkken," diye devam etti, "ben başka bir yere, Halka'ya aittim. Aynı madalyonun farklı yüzleri, aynı babanın farklı suretleriydik. Halka ve Ridge'in iki tarafı gibi aynı."

Argon yeniden sustu, Gwen tüm bunları anlamaya çalışsa da bunları hayal etmek zordu: Argon ve Ragon'un babası. Zihnine sorular üşüşüyordu ama çenesini tutmaya karar verdi.

Sonunda yeniden söz aldı.

"Benim yerim Halka'daydı, Kanyon'u korumak ve Kalkan'ı yukarıda tutmak gerekliydi. Kader Kılıcı'nı korumam icab ediyordu. Ragon ise Ridge'i koruyordu. Bu şekilde yüz yıllardır yaşıyorduk."

"Fakat o artık burada değil," dedi Gwen şaşkınlıkla.

Argon kafasını salladı.

“Hayır, değil.”

“Nerede o zaman?” diye sordu.

“Ragon, Ridge’in sonunu önceden gördü,” diye cevapladı Argon, “ve onu kurtarmak için gerekli adımları attı. Sürgünde, Işık Adası’nda ikinci gelen için hazırlanıyordu.”

“İkinci gelen mi?” diye sordu Gwen.

Argon derin bir iç çekip sessizliğine devam etti. Gwen üstüne gitmek istemiyordu ama tüm bunları nereye bağlayacağını ve Thor’la ne ilgisi olduğunu anlamak istiyordu.

“Benim bilmek istediğim Thorgrin ve Guwayne,” diye ısrar etti sonunda. “Neden bunu anlatmıyorsunuz bana?”

Argon pencereden dışarı bakarken acı çekiyor gibiydi, sonunda nihayet döndü ve onu ezen yoğun bakışlarıyla ona baktı.

“Hayatta bize bazı şeyler verilir,” dedi ciddiyetle, “diğerleri ise alınır. Elimizdeyken kıymetini bilmemiz gerekir. Kaybettiğimiz zaman ise gitmesine izin vermeliyiz.”

Gwen söyledikleri karşısında kalbinin acıdığını hissediyordu.

“Ne diyorsunuz?” diye ısrar etti.

Ona doğru iki adım attı ve biraz gerisinde durarak öyle yoğun bir şekilde gözlerini ona dikti ki Gwen kafasını çevirmek zorunda kaldı. Gwen daha önce bu kadar ciddi bir ifade takındığını görmemişti.

“Kocan gitti,” dedi tane tane, her kelimesi kalbine inen bir darbeydi. “Oğlunu da kaybettin. Üzgünüm ama asla geri dönmeyecekler. Onları bildiğin halleriyle değil.”

Gwen bayılacakmış gibi hissetti.

“HAYIR!” diye ağlayarak çığlık attı, içindeki her şeyi dışarı akıtıyordu. Öne koşarak Argon’un cübbesini tuttu ve yumruklarıyla tekrar tekrar göğsünü dövdü.

Argon ifadesiz bir biçimde ona karşı koymadan ama onu rahatlatmaya da çalışmadan öylece durdu.

“Üzgünüm,” dedi biraz sonra. “Thorgrin’i oğlum kadar severdim. Guwayne’i de.”

“HAYIR!” diye çığlık attı, kabul etmeyi reddediyordu.

Gwen döndü ve odadan çıkarak koridora ardından da kalenin üstünde yer alan geniş surlara yöneldi. Orada tek başına durup korkulukları tuttu ve ufku inceledi. Tepelerin üzerinde asılı sislere, uzak zirvelere baktı. Bunları ötesinde bir yerde Büyük Çöl ve oranın da ardında büyük deniz vardı. Thorgrin ve Guwayne’i taşıyordu.

Kaderini kabullenemiyordu. Asla kabullenemeyecekti.

“HAYIR!” diye haykırdı göklere Gwen. “Bana geri dönün!”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor geminin pruvasında durup tırabzanı tutarken önünde duran Delilik Geçidi'ne bakınca uğursuz bir his duyumsuyordu. Kan kırmızısı sular gemi akıntılarla beraber geçide taşınırken köpürüyordu. Thor etrafına baktı, tıpkı diğerleri gibi tanımadığı siyah taştan olma doğruca yukarı yükselen tırtıklı siyah kayalıkları izlerken hayranlık duyuyordu. Birbirlerine yakınlardı, öfkeli sular arasından geçmek için yaklaşık yirmi metre bırakıyorlardı ve gök neredeyse üstlerine kapanırken Thor klostrofobik hissediyordu. Bir de kayalıkları incelediğinde kayalıklardaki küçük deliklerden bakıp sonra yok olan parlak binlerce küçük, sarı gözü görünce saldırıya açık olduklarını fark ediyordu. Sanki milyonlarca yaratık tarafından izleniyorlardı.

Fakat onu asıl endişelendiren bu değildi. Geçide girerlerken sular şiddetle köpürmeye ve gemilerini bir yukarı bir aşağı, bir sağa bir sola yatırıyordu. Üstelik Thor dalga ve rüzgarların arasında yükselen bir ses duymaya başlamıştı. İlk başta yumuşaktı, sanki uzaktan gelen bir mırıltı gibiydi fakat ilerleyince bu ses yükseldi. Sanki bir şarkıydı, alçak tonda mırıldanan bir koroya benziyordu. Davul sesi gibi geliyordu kulağına, kalp atışlarının sesi dışarıya verilmiş gibiydi, kulak zarında yankılanırken onu çıldırtacak gibi oluyordu.

Thor tırabzana tutunurken daha önce hiç hissetmediği korkunç bir his duyumsuyordu, neredeyse hiç istenmeyen bir istilacı vücuduna girmişti. Hayatında ilk kez olarak kendi kontrolünü yitirdiğini sanki doğru düzgün düşünemediğini hissediyordu.

Ses gittikçe yükselirken hissettiği rahatsızlık artıyordu, duyduğu her ses içinde yankılanıyordu. Geminin gövdesine çarpan su, yelkenlerin çırpınışı, böceklerin vızıltı sesleri ve tepelerinde tiz çığlık atan kuş. Hiç birini duymazdan gelemiyordu ve bu onu deli ediyordu.

Thor damarlarında giderek artan öfkeyi hissediyordu, bunu ne kontrol edebiliyor ne anlayabiliyordu. Onu tüketiyor, saldırıya geçip birini öldürmek istemesine neden oluyordu. Nereden geldiğini anlamasa da Geçidin derinliklerine ilerlerken tamamen onu ele geçiriyordu. Sanki ruhuna sahip oluyordu.

Thor tırabzanı o kadar sıkı tutuyordu ki ellerindeki yumrular kendini kontrol etmeye ve onu içten tüketen her ne ise dışarı çıkarmaya çalışırken beyaza dönüyordu. Diğerlerine baktı, şu an içinde olduğu korkunç durumu fark ederek koşup yardıma gelmelerini umdu.

Fakat diğerlerini görünce kavrayışı arttı. Onu ele geçiren delilik her ne ise aynı şekilde onlara da sahip olduğunu fark etti. Elden öne atılıp direğe kafa

atıyordu, Selese kollarını etrafına dolamış şekilde sağa sola sallanıyordu. Matus güvertede diz çökmüş kafasındaki saçları yoluyordu. Reece tekrar tekrar kılıcını çekip kınına yerleştiriyordu, O'Connor güvertede deli gibi volta atıyor, onları hızla geçerek sanki gemiden çıkmak istercesine hareket ediyordu ve Indra mızrağını kaldırıp güverteye savuruyor sonra alıp hareketi defalarca tekrarlıyordu.

Thor hepsinin delirdiğini fark etti. Hayatında ilk kez doğru düzgün düşünemiyor buradan geçebilmek, herkesi kurtarıp serbest kalabilmek için bir strateji kuramıyordu. Aslında hiç düşünemiyordu. Sanki gittikçe büyüyen ve en yetkin güçleriyle bile kontrol edemediği bir öfke topu haline geliyordu. İçinde devam eden şiddetli bir çekişme vardı.

Thor dizlerinin üstüne çökerek çığlık attı, sanki derisinin yırtıldığını, kafasının ikiye ayrıldığını hissediyordu. Gemi daha şiddetli sallanırken giderek artan ses kafasının içinde iyiden iyiye yankılanıyordu. Bunu durdurmak için ne olursa olsun fark etmez bir şey öldürmek zorunda hissediyordu.

Thor aşağı baktı ve Ölüm Kılıcını kavradığını gördü, sıkıca tutuyor sonra gevşetiyordu, elleri sanki kendinden bağımsız olarak hareket ediyordu. Kılıcına bakarken kabzasındaki küçük suratların hareket etmeye, dudak bükmeye başladığını gördü. Sanki kılıç kendi kendine canlanmıştı. Thor, kılıcın da bu delilik geçidinden onlar kadar etkilendiğini fark etti.

Kendini kendine rağmen kılıcını kınından çıkarırken buldu, tüm gücüyle yerine koymaya çalışsa da bunda başarılı olamadı. Kılıç onu tutuyor, delilikse ona emrediyordu. Thor bulabildiği her hangi bir düşmanı öldürerek tüm bunları durdurmak için yanıp tutuşuyordu.

Fakat sıkıntı her hangi bir düşmanın olmamasıydı. Havadan başka bir şey yoktu.

Thor bir çığlık duyunca döndü ve gördüğüne inanamadı: O'Connor gemi boyunca koşarak çığlık atıyor sonra tırabzana zıplayıp havaya dalış yaparak tırabzanın diğer tarafına atlamaya kalkıyordu.

"O'CONNOR!" diye bağırdı Thor.

Fakat çok geçti. O'Connor kenardan kafa üstü en az on metre yükseklikten aşağıda köpüren kırmızı sulara atlarken Thor'un çaresizce izlemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. O'Connor uzandı ve birinin onu tutmasına izin vermeden kendini savurdu ve hemen ardından yüzeyden aşağı doğru çekildi.

Kimse yardımına koşamadı, Thor dahil hepsi kendi özel cehennemleriyle uğraşmakla çok meşgullerdi. Kısa süre sonra O'Connor'ın çığlıkları kesildi ve Thor, bir Lejyon üyesini sonsuza kadar kaybettiklerini anlayınca tarif edilemez bir acı duydu.

Thor atlayıp onu kurtarmak için yanıp tutuşuyordu ama bunu yapamazdı. Tüm gücüyle kılıcını kınına sokmayı deniyor olsa da onu da başaramıyordu. Elleri sarf ettiği güçten dolayı titriyordu ama bu his ondan güçlüydü.

Birden bire Thor kılıcın ucunu kendine doğrultmuş olduğunu dehşetle fark etti, kalbine tutuyordu. Kendini öldürmek üzere olduğunu fark ederken elleri titriyordu.

Thor bir hareket hissedince Reece'in ona doğru geldiğini gördü. Kendiyle savaş veriyordu. Kılıcını bir çekiyor bir kınına yerleştiriyordu, acı çekiyordu ve yüzünden yaşadığı karmaşa okunuyordu. Bir anlığına Reece kendini kontrol eder gibi oldu sanki bu her ne ise ondan güçlü durmayı başardı.

"Güçlü ol Thorgrin!" diye bağırdı Reece, rüzgarın ve şiddetli denizin seslerini bastırarak. "Bununla savaşabiliriz, bundan daha güçlüyüz biz!"

Thor arkadaşının sözlerini özümsemeye çalışıyordu ama içindeki sesler çok artmıştı, öfkeli davul sesi onu tahrik ediyordu.

"Neredeyse bitti, Thorgrin!" diye bağırdı Reece. "Sadece bir kaç metre kaldı!"

Thor baktığı yere doğru kafasını çevirince Delilik Geçidi'nin sonuna geldiklerini, kayalıkların ayrıldığını, suların sakinleştiğini ve göğün yeniden aydınlandığını gördü.

Sadece bir kaç metre ötede olmasına rağmen bu Thor için çok uzak bir mesafeydi. Ona göre dünyanın diğer ucu gibi hissettiriyordu.

Thor bir saniye daha duramayacaktı. Bu öfke ve öldürme arzusuna artık direnemiyordu.

Korkunç bir an içinde, Thorgrin'in hayatı boyunca peşinde olacak o an içinde kendini titreyen elleriyle kılıcı kendinden uzaklaştırıp ayakta dururken buldu. Kendinden çektiği kılıcı çevirip Reece'e doğrulttuğunu dehşetle fark etti.

Reece bu sahneyi izlerken suratı dehşete kapıldı, Thor'un ne yapmak üzere olduğunu anlamıştı.

Fakat ikisinin de bu hareket üstünde kontrolleri yoktu, kendilerinden daha güçlü olan bir şeyin himayesi altındalardı.

Aksini yapamayacak durumda olan Thor öne gelip kılıcını kaldırırken buldu kendini. Reece uzanıp onu ikna etmek için uğraşırken Thor hayattaki en iyi arkadaşının atan kalbine kılıcını sapladı.

Thor bu dünyada en çok sevdiği adamı, Reece'i öldürürken onu sıkı sıkı tutup nefes almadan durmaktan başka hiç bir şey yapamıyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius sırt üstü yatarken yukarı baktığında yaratıklardan birinin baltasını tepesinde tutarak doğruca yüzüne doğru indirmek üzere olduğunu gördü. Dünya yavaş hareket etmeye başladı: her esintiyi hissederken canavarın donmuş yüzünü ezberledi, kalabalığın uzaktan gelen sesini duydu. Son nefesini vermenin böyle bir şey olduğunu fark etti.

Darius tam zamanında harekete geçmek, ya yoldan çekilip ya da darbeyi engellemek istedi ancak bunu yapamayacağını biliyordu. Kılıcı uzağındaydı ve bu sefer yaratık zamanında harekete geçmesi için çok hızlıydı. Göz ucuyla, diğer gladyatörlerin yerde cansız yattıklarını gördü, onun için de vaktin geldiğini biliyordu. Burada, bu nefret saçan arenanın tozlu zemininde tanımadığı ama bu korkunç yaratık tarafından öldürülen diğer gladyatörlerle beraber sonunu karşılayacaktı.

Darius hiç bir şeyden pişman değildi. Gururla savaşmış geri adım atmamış ve önüne gelen her şeye karşı savaşmıştı. En azından şimdi silah arkadaşları Raj, Desmon, Kaz ve Luzi ile yeniden bir araya gelecek ve öteki dünyada onlara katılacaktı. Darius, Loti'yi ve onun da ölüp ölmediğini düşündü, belki o da onu karşılamaya gelirdi ya da belki bir yerlerde hala hayattaydı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Bıçak yaklaşırken yarattığı rüzgarı hissetti ve ölüme hazırlandı. O anda birden bire kulaklarında bir çınlama yankılandı. Darius gözlerini kırpıp yukarı bakınca devin baltasının yüzünden sadece bir kaç santim uzağında gümüş bir sopa tarafından durdurulduğunu gördü.

Darius Deklan'ın kahverengi cübbesi içinde sakince durup gümüş sopasını tutarak canavara meydan okurcasına bakarken darbeyi savuşturduğunu ve hayatını kurtardığını görünce şok oldu.

Ne gördüğünü anlamadığı için gözlerini kırpıştırdı Darius. Deklan'ın burada ne işi vardı? Neden hayatını onun için riske atmıştı? Böylesi korkunç bir darbeyi sadece gümüş sopasıyla nasıl durdurabilmişti?

Darius hala gördüklerini anlamaya çalışıyordu, inanmaz gözlerle bakıp hayatta olduğu gerçeğini özümsemeye çalışırken Deklan harekete geçti. Sopasını bir daire çizerek döndürdü ve baltayı yaratığın ellerinden aldıktan sonra çekip yaratığın gözlerinin ortasından vurarak onu geriye gönderdi.

Büyük balta havada dönerken Deklan uzanıp kusursuzca yakaladı sonra bir kaç yaratık üstüne gelirken geri çekip fırlattı. Döne döne havada uçtu ve kalabalığın tezahüratları arasında yaratığın kafasında yolculuğunu bitirerek kafasını kopardı.

Aynı hızla Deklan sopasını etrafında döndürüp bir başka yaratığı kafasının yanından vurdu ve baltasını tam havada elinden düşürmesini sağlayarak dizlerinin üstüne gönderdi. Diğer yaratıklar üstüne çullanmaya kalktılar fakat Deklan hepsini sakince karşıladı, endişeli bile görünmüyordu. Yana çekildi ve sopasını her yana sallayarak bir o canavara bir diğerine döne döne vurup ışık hızıyla hareket ederek yaratıkları hakladı. Bir kedi gibi sürekli kıvrılıyor inanılmaz bir hız ve çeviklikle hareket ediyordu, Darius'un şimdiye dek gördüğü tüm savaşçılardan çok daha kıvrak ve zarif hareket ediyordu.

Deklan döndü ve birini bileğinden vurarak silahını düşürmesini sağladı, sonra bir diğerine boğazından saldırıp hemen çekildi ve bir başkasını dizlerinin üstüne gönderdi ardından yuvarlandı ve yukarı zıplayarak başka birini bacaklarının arasından vurdu. Etrafında bir yıkım dairesi oluşturmuştu, darbeleri ya engelliyor ya kaçıyordu; öyle hızlıydı ki kimse ona dokunamıyordu. Bir girdap gibi tüm yaratıklar yere düşürene kadar durmadan dövüştü.

Dövüşün arasında Deklan Darius'a sakin ve durgun bir şekilde yanaştı ve elini uzattı.

Darius ne olup bittiğine hala inanmayan bir halde şok olmuştu. Deklan'ın elini tuttu ve ayağa kalktı.

Deklan ona gülümsedi.

"Tüm eğlenceyi sana bırakmamaya karar verdim," dedi sırıtarak.

Deklan yere düşen baltalardan birini alıp öne geldi ve Darius'un zincirlerini kırarak onu serbest bıraktı.

Kalabalık şaşkınlık ve sevinçle kükrerken Darius tüm olanları anlamaya çalışıyordu. Fırtınadan önceki sessizlikte Deklan'la birlikte durup yerdeki yaratıkların yeniden kalmak üzere olduğunu görüyordu. Deklan'a hayret içinde bakakaldı. Böylesi büyük bir savaşçıyla daha önce hiç karşılaşmamıştı, bu adam kimdi?

Etraflarındaki yaratıklar yavaşça kalkarken Darius baltanın sapını sıkıca tutuyordu, cesaretlenmişti. Deklan'la yan yana dururken ilk kez kazanabileceğini hissediyordu.

Yaratıkların yeniden saldırmaları için sırt sırta beklerken, "anlamıyorum," dedi Darius. "Neden hayatını benim için tehlikeye attın?"

"Haklı olduğunun farkına vardım," dedi. "Hayat ufak bir mesele. Onur daha önemli. Yol üzerinde bir yerlerde bu hissi kaybettim. Bunu yeniden bulmamı sağladın. Sadece hayatta kalmak değil artık amacım: şimdi yaşamayı ve onurumla yaşamayı seçiyorum."

"Fakat neden ben?" diye ısrar etti Darius, bir şeyler onu rahatsız ediyordu. "Neden her şeyi bırakıp hayatını *benim* için, bir yabancı için riske attın?"

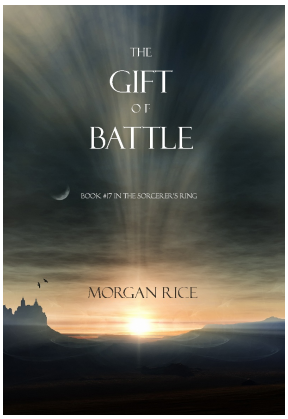
Kalabalığın bağırışları arasında yaratıklar yeniden ayağa kalkarken bir sessizlik oldu. Onlar için yeniden gelen küçük bir ordu gibilerdi. Darius hayatının savaşının önünde olduğu bilinciyle kendini hazırladı.

"Çünkü, Darius," diye cevap verdi Deklan nihayet, "sen bir yabancı değilsin."

Darius şaşkınlıkla ona bakarken sonunda adamın gözlerinde bir şey hissetti, bilincinin en derinliklerinde saklı duran ve nihayet tüm parçaların yerine oturmasını sağlayan bir şeydi bu.

"Çünkü Darius," dedi kendini gelen darbelere hazırlarken, "sen benim oğlumsun."

ÇIKTI!
FELSEFE YÜZÜĞÜ SERİSİNİN SON KİTABI!

SAVAŞIN ARMAĞANI
2(FELSEFE YÜZÜĞÜ 17. KİTABI)

"FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap."
--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Kahramanların Görevi hakkında)

SAVAŞIN ARMAĞANI, Çok Satılanlar listesinde KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. kitap) ile başlayan FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün 17. kitabıdır.

SAVAŞIN ARMAĞANI'nda, Guwayne'i kurtarmak için Kan Ülkesi'nin derinliklerine ilerlerken Thor en büyük ve nihai göreviyle karşılaşıyor. Hiç hayalinde bile olmayan güçteki düşmanlarla karşı karşıya kalınca Thor gücünün denk olmadığı karanlıkların ordusuna karşı durduğunu anlıyor. İhtiyacı olan gücü sağlayabilecek, asırlardır gizli tutulan kutsal bir nesnenin varlığını öğrenince bıçak sırtındaki Halka'nın kaderiyle beraber çok geç olmadan onu elde etmek için son yolculuğuna çıkıyor.

Gwendolyn Ridge Kralı'na verdiği sözü tutup kuleye giriyor ve sakladıkları sırrı bulmak için kült liderle karşılaşıyor. Açığa çıkan sır onu Argon'a ve sonunda Argon'un ustasına götürüyor. Orada halkının kaderini değiştirecek güce sahip

tüm zamanların en büyük sırrını öğreniyor. Ridge İmparatorlık tarafından keşfedilince, işgal başlıyor ve insanlığın bildiği en büyük ordunun saldırıya geçtiği toprakları korumak ve son bir toplu kurtuluşta halkına önderlik etmek ona düşüyor.

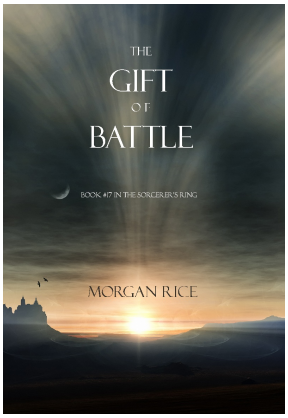
Thor'un Lejyon kardeşleri Melek cüzam sebebiyle ölüm döşeğindeyken kendi istekleri doğrultusunda en tahmin edilemez risklerle karşılaşıyorlar. Darius İmparatorluk başkentinde babasıyla yan yana dövüşürken bir sürprizle karşılaşıyor ve kaybedecek bir şeyinin kalmadığı noktada kendi güçlerine dönüyor. Erec ve Alistair Volusia'ya nehirde savaşarak ulaşıyorlar, Gwendolyn ve diğer sürgünleri bulma yolculuklarına devam ederken ise en akla gelmeyecek savaşlarda buluyorlar kendilerini. Godfrey ise olmak istediği adam haline gelmek için nihayet bir karar vermesi gerektiğini fark ediyor.

Yedinin Şövalyelerinin kudretiyle çevrilen Volusia kendini tanrıça olarak test etmek durumunda kalıyor ve kendi gücüyle adamların gücünü ezip İmparatorluk'a hükmedip hükmedemeyeceğini görüyor. Argon hayatının son günlerinde kendini feda etme vaktinin geldiğini fark ediyor.

İyi ile kötünün bıçak sırtı bir dengede durduğu efsanevi son bir savaşın - tüm zamanların en büyük savaşının – sonucu, Halka'ya ne olacağına ebedi bir şekilde karar veriyor.

SAVAŞIN ARMAĞANI, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter anlatımıyla, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların ve ihanetlerin destansı bir hikaye. Onur ve cesaretin, kader ve alın yazısının ve büyünün hikayesi. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden bir fantezi. SAVAŞIN ARMAĞANI, 93.00 kelimeyle serinin en uzun kitabı!

“Aksiyon dolu …. Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”
--Publishers Weekly (Kahramanların Görevi hakkında)

SAVAŞIN ARMAĞANI
(FELSEFE YÜZÜĞÜ 17. KİTABI)

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

KINGS AND SORCERERS

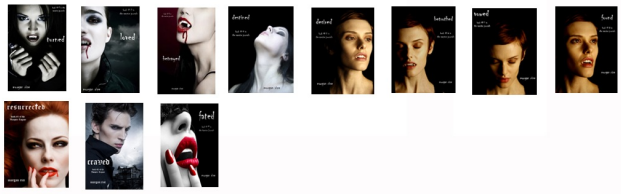
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM
KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!